

Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 21
4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1939 - Δ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1, — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 21 — 4 Μαρτίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ Μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας		1
	Ἀμερικῆς Δολ.		6
	Αἰγύπτου Λίρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας): ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε, λόγῳ τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσι τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμή του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐφορεῖες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα, πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἐτησία συνδρομή.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεως των καὶ τ ὸ τ ί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως. Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ἕνα ἄλλο πρόβλημα ποὺ τὸ ἔθιξε μόλις, κατὰ τὴν ὁμιλίαν του τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Ἀρχηγός, πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερα. Τὸ πρόβλημα τῆς μορφῆς τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Ἑλλήνων. Ἡ μεταρρυθμιστικὴ ἐργασία τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸν τομέα τῆς Ἐκπαιδεύσεως εἶναι καὶ πολλὴ καὶ σημαντική. Ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὅλη ἡ ὑπόθεσις τῶν νέων μορφῶν τῆς παιδείας δὲν ἔχει πάρει ἀκόμη τὴν πλήρη καὶ τελειωτικήν της λύσιν, οὔτε καὶ θὰ ἦτο ἐφικτὸν ἕνα τέτοιο ἔργον μέσα εἰς τὰ χρονικὰ ὅρια δύο ἐτῶν, οὔτε καὶ προϋπῆρχον ἄλλωστε στοιχεῖα προπαρασκευῆς καὶ προεργασίας πρὸς τοῦτο. Εἰς τὴν μέσην ἐκπαίδευσιν ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις ἐφήρμοσε μέτρα ποσοτικοῦ περιορισμοῦ, ποὺ καμμία ἄλλη διαφόρου προελεύσεως ἐξουσια οὔτε θ' ἀπετόλμα νὰ ἐπιχειρήσῃ. Ἐννοοῦμε τὴν κατάργησιν πολλῶν γυμνασίων καὶ ἡμιγυμνασίων, τῶν ὁποίων οἱ ἀπόφοιτοι, ἐπειδὴ δὲν ἦτο οὔτε δυνατὸν οὔτε καὶ σκόπιμον πρακτικῶς νὰ συνεχίσουν ὅλοι ἀνωτέρας σπουδάς, παρεδίδοντο εἰς τὴν Κοινωνίαν κυριολεκτικὰ οὐρανοκατέβατοι. Μὲ τελείως ἀποκομμένην τὴν ἐπαφήν των μὲ τὰ ἐπαγγελματικὰ στρώματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προήρχοντο, πρὸς ὅ,τι ἀπετέλει τὰς βιοποριστικὰς συνηθείας καὶ ἀσχολίας τῶν στρωμάτων αὐτῶν καὶ μὲ γραμματικὰ καὶ πνευματικὰ ἐφόδια τόσον πενιχρά, ὥστε νὰ μὴ θεωροῦνται καὶ νὰ μὴ εἶναι πραγματικὰ ἱκανοὶ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ πρόβλημα τοῦ ὑλικοῦ των βιοπορισμοῦ μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησιν ἴσην μὲ ἐκείνην, ποὺ διέθετον οἱ τελευταῖοι τῶν ὁμηλίκων καὶ τῶν πολὺ νεωτέρων των, ποὺ ἀπεφοίτησαν ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ δημοτικοῦ ἢ δὲν ἐφοίτησαν κἂν εἰς κανένα σχολεῖον ἢ ἐδιδάχθησαν γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν εἰς νυκτερινὰς σχολὰς φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων. Τίποτε δὲν ἦτο τόσον βαθύτατα τραγικὸν εἰς τὴν προαυγουστιανὴν ζωήν μας ἀπὸ τὸ φαινόμενον τῶν νέων αὐτῶν, ποὺ ποιοτικὰ ἀπὸ ἀπόψεως διανοητικῶν καὶ ψυχικῶν προδιαθέσεων ἀπετέλουν τοὺς ζωτικωτέρους βλαστοὺς τοῦ Ἔθνους καὶ ποὺ μία ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ πραγματικῶς μωρά, ἐστερημένη στοιχειώδους προβλέψεως καὶ προνοίας, ἐνῷ τοὺς ἐπαγίδευεν εἰς τὰ πληθωρικῶς ἱδρυόμενα εἰς τὰς πόλεις, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία γυμνάσια, τοὺς ἄφηνεν ἔπειτα ἄστοργα καὶ ἀσυνείδητα εἰς τὴν θλιβεράν τους τύχην. Ὁ καθεὶς ἀπὸ μᾶς εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν καὶ τῶν ἀσχολιῶν του ἔχει γνωρίσει καὶ συναντᾷ ἀκόμη καὶ τώρα πολλοὺς τοιούτους νέους, ποὺ οὔτε τὸ ἴδιο τὸ Κράτος, ποὺ ἦτο ὑπεύθυνον διὰ τὴν τύχην των, τοὺς ἐδέχετο χωρὶς περιορισμὸν εἰς τὰς ὑπηρεσίας του, διότι τὰ εἰδικὰ προσόντα μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐφωδίαζε δὲν ἐκρίνοντο καὶ δὲν ἦσαν ὄντως ἱκανοποιητικὰ καὶ ποὺ διὰ τοὺς ἰδίους λόγους καὶ ἀκόμη διότι ὁ ἀριθμός των ὑπερεκάλυπτε τὴν ζήτησιν, οὔτε αἱ ἰδιωτικαὶ ἐργασίαι ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τοὺς ἀπορροφήσουν.

Ἔτσι ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς ζωτικαὶ ἀνθρώπιναι δυνάμεις ἀφαιροῦντο ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγροῦ εἴτε ἀπὸ τὸ πατρικὸ ἐργαστῆρι, ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο εἰς τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα ἕνα στράτευμα ἀνέργων νέων, ποὺ ἡ ἀδυναμία τῆς χρη-

σιμοποιήσεώς των ἐσκότωνε μέσα τους πρόωρα καὶ τὸ θάρρος καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἑαυτόν των καὶ μαζὶ ἐκαλλιεργοῦσε εἰς τὴν ψυχήν των ἕνα αἴσθημα κατωτερότητος καὶ τὸ αἴσθημα αὐτό, ὅπως ἦτο πολὺ φυσικόν, μὲ τὸν καιρό, καὶ μὲ τὴν πάντοτε πρόθυμον κατεργασίαν τῶν ἀταξικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν δυνάμεων ποὺ παρεφύλαττον ἄγρυπνοι, μετεσχηματίζετο εὔκολα εἰς πικρίαν πρῶτον καὶ σιγὰ - σιγὰ εἰς ἐχθρότητα καὶ εἰς μῖσος ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ Κράτους καὶ πάσης ἐννοίας νόμου καὶ τάξεως καὶ ἐναντίον ὅλης τῆς ἄλλης ἐργαζομένης Κοινωνίας. Καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ τῆς ἰδίας κατωτερότητος καὶ τοῦ ἀντικοινωνικοῦ μίσους,ποὺ ἐδηλητηρίαζαν καὶ ἐσκότιζαν τὴν φωτεινοτέραν καὶ γονιμωτέραν περίοδον τῆς ζωῆς τῶν νέων αὐτῶν,σπανίως κατενικῶντο,ἀκόμη καὶ ὅταν μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, μὲ χίλια δυὸ βάσανα καὶ μὲ χίλιες δυὸ ταπεινώσεις κατώρθωναν νὰ τρυπώσουν εἰς μίαν θέσιν,μὲ πενιχρὰν καὶ εὐτελῆ ἀπολαυὴν—πενιχρὰν καὶεὐτελῆ πραγματικὰ καὶ κατὰ σύγκρισιν μὲ τὰς ἐλπίδας καὶ τὰ ὄνειρα ποὺ οἱ νέοι αὐτοὶ ἔπλατταν ὅταν ἐσπούδαζαν,κατὰ σύγκρισιν ἀκόμη καὶ μὲ τὰς ὑπερβολικὰς ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ζωῆς ποὺ ἔθεταν εἰς τὸν ἑαυτόν των, ζῶντες μέσα εἰς μίαν κοινωνίαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώρισαν παρὰ ἀπὸ τὰς ἀρνητικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς της καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἦσαν καθόλου ἕτοιμοι νὰ κατανοήσουν--καὶ ἄφηνε διὰ παντὸς βαθειὰ τὴν σφραγῖδα του εἰς τὴν ψυχήν των, διὰ νὰ σκοτώσῃ μέσα της κάθε δυνατότητα συμπαθείας καὶ ἀγάπης, διὰ νὰ σβύσῃ δηλαδὴ μέσα των κάθε ἑστίαν χαρᾶς. Καὶ τώρα ἀκόμη καθεὶς ἀπὸ μᾶς συναντᾶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς μὲ τὶς σβυσμένες πρόωρα ἐλπίδες καὶ τὰ χαμένα ὄνειρα. Φτωχοὺς ὄχι ὑλικὰ μόνον, ἀλλά, τὸ χειρότερον, πένητας ψυχικῶς, ἀποκαμωμένους καὶ ἀποθαρρυμένους, χωρὶς καμμίαν προοπτικὴν ὁμαλῆς καὶ ἀξιοπρεποῦς κοινωνικῆς ἀνόδου. Ἐκεῖνοι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἐνικήθησαν ὁλοτελῶς καὶ ποὺ μάχονται ἀκόμη θὰ συγκρουσθοῦν σκληρὰ καὶ χωρὶς ἐκλεκτικότητα μέσων πρὸς ἄλλους καὶ φυσικὰ εἴτε ἐπικρατήσουν αὐτοὶ εἴτε οἱ ἄλλοι ἡ νίκη ἢ ἧττα θ' ἀνοίξῃ μίαν πληγὴν εἰς τὸ σῶμα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε ἐπαγγελματικὸν πληθωρισμὸν καὶ ποὺ εἶναι καθαρὰ ἐκδήλωσις λανθάνοντος κοινωνικοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου ὀλέθρια θερίζομεν ὅλοι τ' ἀποτελέσματα, εἰς πλεῖστα σημεῖα τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς, εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ συνέπεια τῆς πληθωρικῆς παραγωγῆς τῶν γυμνασίων, ὅπως εἰς τὴν πληθωρικὴν αὐτὴν παραγωγὴν ἀνάγεται, κατὰ τοὺς δύο λόγους καὶ ὁλόκληρον τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὴν Ἑλλάδα,χώραν καθυστερημένην εἰς τὴν παραγωγικήν της ἀνάπτυξιν, ὅπου ὅλοι μας οἱ φυσικοὶ πόροι καὶ ὅλαι αἱ πηγαὶ πλούτου λειτουργοῦν μὲ βραδύτητα καὶ μὲ χαμηλοτάτην ἀπόδοσιν, ὅπου τόσα πράγματα ἔχομε νὰ κάμωμε εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὰ ἐργαστήρια καὶ ὅπου ἡ ἔλλειψις κατωτέρων κυρίως στελεχῶν εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ μετακαλοῦμε κάθε τόσον τεχνίτας ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἡ ἀνεργία εἶναι φαινόμενον ἀντιφυσιολογικόν. Τὸ γυμνάσιον καὶ ὅλη ἐν γένει ἡ μορφὴ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τροφοδοτεῖ τὴν ἀνεργίαν. Ἀφ' ἑνὸς διότι ἀφαιρεῖ τὴν καλυτέραν ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς καὶ ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐλαττώνει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ φυσικοῦ τῆς χώρας πλούτου, ἀφ' ἑτέρου διότι πλημμυρίζει τὰς πόλεις , τὰ γραφεῖα καὶ τὰ ἐργοστάσια μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἡ γραμματικὴ καὶ ἡ ὅλη των μόρφωσις νῶ δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὰ πρῶτα εἶναι περισσοτέρα, τολὺ περισσοτέρα ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὰ δεύτερα. Εἶναι φανερὸν λοιπὸν ἀπ'ὅλα αὐτὰ ὅτι ἂν ὁ περιορισμὸς ποὺ ἐφήρμοσεν ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις μὲ τὴν κατάργησιν τῶν γυμνασίων ἦτο ἀρχή, ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἐξυγίανσις ποὺ χρειάζεται καὶ ποὺ ἀναμένεται, θ' ἀκολουθήσῃ μὲ τὸν συστηματικὸν διαφορισμὸν τῆς κατωτέρας καὶ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως.Αὐτὸν τὸν διαφορισμὸν ἐννοοῦσαμε εἰς τὴν ἀρχὴν ὅταν ἐλέγαμε διὰ τὴν νέαν μορφὴν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Ἑλλήνων.Τὸ πρόβλημα τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ λαοῦ δὲν εἶναι, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἄσχετον, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶναι ἀπόλυτα ἐξηρτημένον ἀπὸ τὴν ὅλην κατάστασιν καὶ κυρίως ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τῆς παραγωγῆς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Διότι ἡ ἐκπαίδευσις ἂν εἶναι προωρισμένη, ὅπως εἶναι φυσικὰ προωρισμένη, ν' ἀναπτύσσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φρόνημα καὶ νὰ πλουτίζῃ μὲ γνώσεις τοὺς νέους καὶ τὰ παιδιά, τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φρόνημα καὶ αἱ γνώσεις τῶν νέων καὶ τῶν παιδιῶν δὲν προορίζονται μόνον εἰς τὸ νὰ καλλιεργοῦν μέσα των τὴν διάθεσιν καὶ τὴν δυνατότητα τῆς σκέψεως καὶ τῆς γνώσεως ὑπὸ γενικὴν καὶ ἀόριστον ἔννοιαν, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ὁπλίζουν καλύτερα διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Καὶ ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς δι' ὅλους τοὺς καιρούς, δι' ὅλας τὰς χώρας καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Θεὸς ἀπήγγειλεν εἰς τὸν πρωτόπλαστον τὴν πρώτην κατάραν, κατάραν καὶ εὐλογίαν μαζύ, ἕνας ὑπάρχει καὶ μοναδικὸς τρόπος νὰ ἐπιχειρῆται.Ἡ ἐργασία. Ἂν οἱ τρόποι καὶ τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ἐργάζεται ὁ ἄνθρωπος εἶναι διάφορα, ἡ φυσικὴ πηγὴ τῆς ἐργασίας εἶναι μία. Κάθε ἐργασία προϋποθέτει προσπάθειαν καὶ κόπον. Καὶ ἂν εἰς τὸν ὑλικὸν κόπον, ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ὑπάρχουν πολλαὶ διαβαθμίσεις, ἡ φύσις τῆς προσπαθείας εἶναι ἡ ἰδία πάντοτε. Καὶ ἂν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ ἐκπαίδευσις ἔγινε καὶ γίνεται κάθε μέρα περισσότερον γόνιμος συντελεστής, εἶναι διότι χωρὶς ν' ἀλλοιώνῃ τὴν φύσιν τῆς προσπαθείας,κάμνει τὸν ἄλλον βασικὸν παράγοντα τῆς ἐργασίας, τὸν κόπον, ἐλαφρότερον, φωτεινότερον καὶ περισσότερον ἀποδοτικόν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἑκατὸ τώρα χρόνια, ἡ ἐκπαίδευσις δὲν ἔκαμε τὸν κόπον νὰ σκεφθῇ ἐπάνω εἰς τὰ προβλήματα αὐτά. Διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἐκεῖνο ποὺ ὀλιγώτερον μᾶς ἀπησχόλησε ἦτο τὸ πῶς θὰ ζῇ, ἀπὸ ποίους πόρους, μὲ ποῖον πλοῦτον ὁ λαός μας. Διότι ἡ Ἑλλάδα, λίγο ἢ πολύ, τὰ ἑκατὸ αὐτὰ τὰ χρόνια, ἔζησε λιτὰ χωρὶς ἀξιώσεις ἀνέσεως, κυριευμένη ἀπὸ τὸ ὄνειρο—περισσότερο ὄνειρο καὶ ὀλιγώτερο προσπάθεια—τοῦ πῶς θὰ μεγαλώσῃ καὶ θ' ἁπλωθῇ ἐκτακτικὰ καὶ συνετηρήθη μὲ τὰ κέρδη καὶ τὸ ἀποταμίευμα τῶν ὁμογενῶν, ποὺ ἐμάζευαν πλοῦτη εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς ἀνοικτῆς τότε πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις Ἀνατολῆς, εἰς τὴν Τουρκία, εἰς τὴν Βλαχία, εἰς τὴν Ρωσία, εἰς τὴν Αἴγυπτο. Καὶ δι'

αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα τῶν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δεκαετηρίδων τοῦ πρώτου αἰῶνος τῆς κρατικῆς μας ζωῆς, τὴν γενναίαν εἰς ὅλας της τὰς ἐφέσεις, ἀλλὰ καὶ τελείως ρωμαντικὴν καὶ ἀμέριμνον, ἡ συμπάθειά μας, ἀκόμη καὶ ἡ συγγνώμη, ἀξίζει νὰ εἶναι ἀπεριόριστος. Ἄλλωστε δίκαιον εἶναι ν' ἀναγνωρισθῇ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐκείνη καὶ εἰς τὸν ρωμαντισμόν της κατώρθωνε νὰ διατηρῇ τὸ αἴσθημα τοῦ μέτρου. Τὸ ἴδιον δυστυχῶς δὲν μᾶς εἶναι δυνατὸν ν' ἀναγνωρίσωμεν εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα καὶ ὀλιγώτερον ἀκόμη εἰς τὴν πρόσφατον. Αὐτὴν ποὺ ἐκυβερνήθη ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίας τοῦ κενοῦ λόγου, ἀπὸ τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς ρήτορας, ποὺ ἐπειδὴ οἱ ἴδιοι εἶχαν ἀποκοπῆ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ, ἔφθασαν εἰς τὸ ἔγκλημα νὰ θέλουν νὰ μορφώνουν τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ κατὰ τέτοιον τρόπον, ὡσὰν τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἰς τὴν κατοπινήν ζωήν των θὰ ἐτρέφοντο μὲ ἀκρίδας καὶ ἄγριον μέλι, ἢ μὲ μάννα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔβρεχε δι' αὐτὰ ὁ Κύριος, ὅπως τὸ ἔκαμε μίαν φορὰν διὰ τὸν περιούσιον Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἔρημον.

Εἰς τὸ νέον Ἑλληνικὸν Κράτος, ποὺ προῆλθεν ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, κοντὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, ἔλαχε καὶ αὐτὸς ὁ βαρὺς ὅσον καὶ τίμιος κλῆρος: Νὰ ἐπανορθώσῃ καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς ἐκπαιδεύσεως τὰς παραλείψεις καὶ τὰ σφάλματα, ποὺ ἡ σημερινὴ γενεὰ τὰ πληρώνει μὲ ταπεινώσεις, μὲ δυστυχίας καὶ μὲ αἷμα. Ἡ νέα, ἡ ὁλοκληρωμένη μορφὴ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως θὰ δοθῇ μὲ τὸν διαφορισμόν, τὸν μεγαλύτερον διαφορισμὸν τῆς κατωτέρας καὶ τῆς μέσης παιδείας. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι λαὸς ἀγροτῶν κατὰ πρῶτον λόγον καὶ ἔπειτα λαὸς τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν. Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκπαιδεύωνται παρὰ ὡς ἀγρόται, ὡς τεχνῖται καὶ ὡς ἐργάται. Διὰ τοῦτο τὸ μέγα, τὸ κυριαρχικὸν αἴτημα τῆς παρούσης καὶ ὄχι τῆς παρούσης μόνον στιγμῆς, εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκπαίδευσιν, μετὰ τοὺς περιορισμοὺς ποὺ ἤρχισαν μὲ τὴν ἐλάττωσιν τῶν γυμνασίων καὶ ποὺ πρέπει νὰ συμπληρωθοῦν, εἶναι ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἐπέκτασις τῶν τεχνικῶν σπουδῶν. Καὶ φυσικά, ὅταν λέγωμεν τεχνικὰς σπουδὰς ἐδῶ, ἐννοοῦμεν ὀλιγώτερον τὰς ἀνωτέρας καὶ περισσότερον τὰς μέσας. Διότι ἡ χώρα ἔχει ἀνάγκην τεχνιτῶν περισσότερον παρὰ τεχνικῶν ἐπιστημόνων. Ἡ σύνθεσις καὶ ποικίλη γεωργία μας διὰ ν' ἀναπτυχθῇ εἰς τὴν ἔκτασιν ποὺ ἡ φύσις της τῆς ἐπιτρέπει ν' ἀναπτυχθῇ, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ φωτισμένους δενδροκόμους, ἀπὸ ἠσκημένους κλαδευτάς, ἀπὸ ἐφαρμοστὰς καὶ χειριστὰς τῶν συγχρόνων γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ μηχανῶν. Ἡ βιοτεχνία μας ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τεχνίτας μὲ ἀρκετὰς γραμματικὰς γνώσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ καλαισθησίαν καὶ συγχρόνως ἱκανοὺς χειριστὰς τοῦ νέου μέσου, τῆς μηχανῆς. Ἡ βιομηχανία μας χρειάζεται κατώτερα τεχνικὰ στελέχη, ποὺ ὁ ρόλος των εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἀρτίωσιν καὶ ἀνάπτυξιν εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν ρόλον τῶν ὑπαξιωματικῶν εἰς τὸν στρατόν. Τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτήν, ποὺ ἦτο ἀνύπαρκτος τελείως εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὰς ὀλίγας σχολὰς ποὺ δὲν ἀνῆκον εἰς τὸ Κράτος, ἀλλὰ τὰς ἐδημιούργησε μόνη της ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, θὰ τὴν δημιουργήσῃ τὸ νέον Κράτος. Ἂν δὲν τὴν ἐδημιούργησεν ἀκόμη, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν τὴν ἐσκέφθη οὔτε ὅτι δὲν κατενόησε τὴν ἀνάγκην της. Τὴν κατενόησε καὶ τὴν ᾐσθάνθη πολὺ καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἤρχισε μὲ τοὺς περιορισμοὺς τῆς κλασσικῆς, ὅπως ἐσυνήθισαν νὰ τὴν λέγουν, ἐκπαιδεύσεως καὶ ποὺ δὲν ἦτο οὔτε κλασσικὴ οὔτε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα ἄστοργο παιδομάζωμα, ἀπόσπασις δηλαδὴ τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν παραγωγὴν καὶ ἀπὸ τὰς βιωτικὰς συνηθείας τῶν γονέων των καὶ παράδοσις εἰς τὴν κοινωνίαν νέων βιοποριστικῶς ἀναπήρων, ἡμιμαθῶν γενικῶς, μὲ παρασιτικὰς κλίσεις καὶ φουσκωμένων μὲ ἀσυμμέτρους ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴν ζωήν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν δημιουργήσῃ ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλην, διότι ἔλειπε κάθε προπαρασκευὴ καὶ τεχνικοῦ ὁπλισμοῦ καὶ ἀνθρώπων. Διότι δὲν ἦτο δυνατὸν μὲ τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς καθηγητὰς ποὺ παρέλαβε νὰ ἐπιχειρήσῃ μίαν τόσον ριζικὴν μεταρρύθμισιν, ἀφοῦ οὔτε οἱ φιλόλογοι οὔτε οἱ θεολόγοι οὔτε καὶ οἱ μαθηματικοὶ ποὺ εἴχαμε εἰς τὰ γυμνάσια, ἦτο δυνατὸν νὰ διδάξουν δενδροκομίαν καὶ χειρισμὸν μηχανῶν ἢ τεχνικὰς γνώσεις γενικῶς. Ἡ νέα ἐκπαίδευσις θέλει νέα ἐκπαιδευτικὰ στελέχη καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάγκην εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ Πρωθυπουργός, ὅταν ἔθεσε τὸ ζήτημα τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Τὴν νέαν αὐτὴν μορφὴν τῆς ἐκπαιδεύσεως δικαιοῦνται νὰ προσδοκοῦν καὶ ν' ἀπαιτοῦν οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἂς μὴ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι μὲ τὴν νέαν μορφὴν τῆς ἐκπαιδεύσεως, τὴν πρακτικήν, ἂς τὴν ὀνομάσωμεν ἔτσι, πρὸς τὴν ὁποίαν βαδίζομεν, πρόκειται νὰ ζημιωθῇ ἢ νὰ ἐλαττωθῇ τὸ ἐπίπεδον μορφώσεως ἢ αἱ πνευματικαὶ προδιαθέσεις καὶ γενικώτερα ἡ πνευματικότης τοῦ λαοῦ. Τὸ νὰ ταὐτίζεται ἡ πνευματικότης μὲ τὸ ποσὸν τῶν γραμματικῶν γνώσεων εἶναι πλάνη. Πνεῦμα δὲν σημαίνει καθόλου γνῶσιν δυσκόλων καὶ ἀσυνήθιστων λέξεων καὶ πολὺ ὀλιγώτερον γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν κανόνων. Τὸ πνεῦμα εἶναι περισσότερον προϊὸν χαρακτῆρος καὶ ἤθους, μὲ ἕνα λόγον ἀγωγῆς καὶ ψυχικῆς καλλιεργείας καὶ τίποτε δὲν καλλιεργεῖ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ ἦθος ὅσον ἡ τιμία ἐργασία καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἰδίου μόχθου ἀπόκτησις τῶν μέσων τῆς ζωῆς. Εἰς παλαιοτέραν ἐποχήν, ὅταν ἡ γραμματικὴ μόρφωσις τοῦ λαοῦ μας ἦτο χαμηλοτάτη, ἀλλ' ἡ καλλιέργεια τοῦ ἤθους ἀκμαία, ὁ λαὸς αὐτὸς μὲ τὰ τραγούδια καὶ τὰ παραμύθια του ἐδημιούργησεν εἶδος λόγου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν πνευματικότητα, κατὰ τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ἰδεῶν, κατὰ τὴν τελειότητα τῆς μορφῆς δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ φθάσῃ ὅλη ἡ λογία τέχνη μας ἑνὸς ὁλοκλήρου αἰῶνος. Ἀκόμη καὶ τώρα εἰς τὰ γραμματικῶς ἀπαίδευτα λαϊκά μας στρώματα συναντᾶ κανεὶς περισσοτέραν πνευματικότητα καὶ ἀπείρως περισσοτέραν ἀνθρωπιὰ παρὰ εἰς τοὺς κύκλους τῶν λεγομένων μορφωμένων. Διότι ἐκεῖ ἡ πνευματικότης καὶ ἡ ἀνθρωπιὰ εἶναι πηγαία καὶ καθαρή, εἶναι προϊὸν καὶ ἀποτέλεσμα ἀληθινῆς καὶ φυσικῆς πείρας ζωῆς, ἐνῷ ἐδῶ εἶναι ἀβίωτος καὶ ἐπίπλαστος μάθησις. Ἔπειτα μὲ τὰ σημερινὰ μέσα, ἂν πρόκειται ἡ μόρφωσις νὰ εἶναι μόνον βιβλίον καὶ διδαχὴ ἔξωθεν, κάθε ἄνθρωπος ποὺ κατέχει στοιχεῖα ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς, φθάνει νὰ θέλῃ μόνον, ἔχει ὅλην τὴν εὐχέρειαν νὰ μορφώνεται καὶ ἐκτὸς τῶν σχολικῶν θρανίων.

Κδς.

Στό περιθώριον

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην κατέπλευσεν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὕδατα καὶ τὸ δεύτερον νεότευκτον ἀντιτορπιλλικόν μας «Βασίλισσα Ὄλγα».

Εἰς τὴν προστεθεῖσαν ταύτην νέαν μονάδα τοῦ Ἐθνικοῦ μας στόλου θὰ εὐχηθῶμεν νὰ κρατήσῃ ἀήττητον τὴν σημαίαν τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν καὶ νὰ συνεχίσῃ τὰς ἀπ' αἰώνων παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐγνώρισεν ἧτταν.

ΕΥΘΗΝΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

Ὁ Ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολούδης, εἰς μακρὰς ἀνακοινώσεις του περὶ τῆς συνεχιζομένης βελτιώσεως τῆς ἀποδόσεως τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δηλώσῃ ὅτι καταβάλλει μεταξὺ τῶν ἄλλων προσπαθείας διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου πωλήσεως εὐθηνῶν ραδιοφώνων ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ θὰ χαροποιήσῃ, εἴμεθα βέβαιοι, πάντας ὅσους δὲν δύνανται νὰ διαθέσουν μεγάλα ποσὰ διὰ τὴν ἀπόκτησιν ραδιοφώνου καὶ ἰδίᾳ τὸν ἀγρότην καὶ τὴν ἐπαρχίαν ὅπου σήμερον εἶναι τόσον περιωρισμένη ἡ διάδοσίς του καὶ μαζὶ ἡ κοινωφελὴς σημασία του.

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ὁ Λονδρέζος Ἰωσὴφ Ράνκ θεωρεῖται, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ροκφέλλερ, ὁ γηραιότερος ἑκατομμυριοῦχος. Εἶναι 83 ἐτῶν. Δὲν εἶναι καθόλου «κοσμικὸς» ἄνθρωπος, ἀποφεύγει δὲ μὲ ἀληθῆ τρόμον κάθε ἐπίδειξιν. Εἰς τὴν ἀγγλικὴν κοινωνίαν τὸν γνωρίζουν ἐλάχιστα. Δὲν δίδει συνεντεύξεις ποτέ, δὲν φωτογραφεῖται καὶ ἀποστρέφεται τὴν δημοσιότητα.

Ἡ γενναιοδωρία του ὅμως εἶναι παροιμιώδης. Τὰ κέρδη του καὶ τὸν πλοῦτόν του τὸν μοιράζει ἀφειδῶς. Ὁ ἴδιος ὅμως δὲν διαθέτει αὐτοκίνητον καὶ προτιμᾷ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του πεζῇ, ὅταν δὲν χρησιμοποιῇ τὰ κοινὰ μεταφορικὰ μέσα.

Ἀνωνύμως πέρυσιν ὁ Ράνκ εἶχε προσφέρει εἰς τὸ ἀγγλικὸν θησαυροφυλάκιον μίαν δωρεὰν 2 ἑκατομμυρίων λιρῶν. Ἀλλὰ μία τόσον μεγάλη δωρεὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἄγνωστος καὶ ἔτσι ἐπληροφορήθη ὁ κόσμος τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ.

Ἕνας ἄλλος Ἄγγλος πλούσιος ἀστός, ὁ κ. Ἔγκελμαν, ποὺ ἂν ἀπεφάσιζεν, ὅπως λέγουν, ν' ἀποσύρῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας ἡ Τράπεζα θὰ ἐχρεωκοποῦσε, ζῇ, ὅπως γράφουν αἱ ἐφημερίδες, εἰς μίαν μετρίαν κατοικίαν, ὅπου δέχεται πρεσβευτὰς καὶ ἀντιπροσώπους Κρατῶν ποὺ ζητοῦν δάνεια ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς εἶναι πολὺ νέος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει αὐτοκίνητον καὶ ἡ γυναῖκά του κάνει τὰ ψώνια της μοναχή της εἰς τὴν λαϊκὴν ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου, ὅπου μεταβαίνει πεζῇ.

Τὰ δύο αὐτὰ παραδείγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φαίνεται πόσον εἶναι ζωντανὸν καὶ ἰσχυρὸν τὸ παλαιὸν τίμιον ἀστικὸν πνεῦμα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, περισσότερο παρὰ ὅλα ὅσα γνωρίζομε καὶ μαθαίνομε διὰ τὴν ἀγγλικὴν ζωήν, διὰ τὸν στόλον καὶ διὰ τὸν πλοῦτον τῆς Ἀγγλίας, ἐξηγοῦν τὸ μυστικὸν τῆς ἀγγλικῆς κοσμοκρατορίας. Καὶ ὄχι μόνον τὸ ἐξηγοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐγγυῶνται διὰ τὴν ἀσφάλειάν της.

Πατρίς μας εἶναι ἡ Ἑλλάς. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ εἶσθε τίποτε ἄλλο παρὰ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες εἰς ὅλην σας τὴν ζωήν. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ μεγάλη μάννα ὅλων μας. Εἶσθε πραγματικὰ παιδιά της, τὸ αἷμα της εἶναι μέσα εἰς τὰς φλέβας σας, ἡ ψυχή της εἶναι μέσα στὴν ψυχή σας. Σεῖς οἱ ἴδιοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, εἶσθε ἡ Ἑλλάς.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΣΕΜΝΟΤΗΤΟΣ

Μία ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν, ἡ ὁποία ἐξετιμήθη ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ὑπῆρξεν ἡ σεμνότης. Οἱ φορεῖς της κρίνονται πάντα, ὡς ἄνθρωποι φέροντες τὴν σφραγῖδα τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς εὐγενείας, τῆς λεπτότητος, τοῦ ὑποταγμένου ἐγωϊσμοῦ, τῆς ἀνεκδηλώτου ἀξίας. Ὁ σεμνὸς ἀποτελεῖ κόσμημα τοῦ κύκλου, εἰς τὸν ὁποῖον δρᾷ, ἀλλὰ καὶ τῆς ὅλης κοινωνίας, εἰς ἣν ἀνήκει. Διὰ τῆς σεμνότητος ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος ἐπιβάλλεται χωρὶς νὰ τὸ ἐπιζητῇ καὶ ἐπιτυγχάνει ἀσφαλῶς εἰς τὴν ζωήν.

Τὴν ἀρετὴν αὐτὴν ἐνεθυμήθημεν προχθὲς εἰς μίαν συναναστροφήν. Νέοι ὅλοι, μὲ τοὺς ἐνθουσιασμούς των, μὲ τὴν ἁγνὴν ἰδεολογίαν των, μὲ τὰ ὄνειρά των, μὲ τοὺς νεανικοὺς ἐγωϊσμούς των, μὲ τὴν ζωηρότητά των, ἦτο φυσικὸν νὰ συμπεριφέρωνται καὶ νὰ σκέπτωνται μὲ τὴν ὑπερβολικότητα ἐκείνην, ἡ ὁποία, ἐὰν δικαιολογῆται ὑπὸ τῆς ἡλικίας, δὲν εἶναι ὅμως σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καλῶς ἐννοουμένης σεμνότητος.

Καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἕνας νέος καὶ αὐτὸς σοβαρός, σιωπηλός, ποὺ παρηκολούθει ἐξ ἀρχῆς τὴν συζήτησιν δίχως ἐκδηλώσεις ζωηράς, ἀφοῦ ἄφηκε νὰ ἐξατμισθῇ ὅλη ἡ ὑπερβολὴ τῆς συζητήσεως, μὲ ὕφος ἤρεμον, δίχως ἐξάρσεις, μὲ λόγια μετρημένα, ἔλαβε μέρος εἰς αὐτήν, ἐτοποθέτησε τὰς ἀπόψεις του ἐπὶ τοῦ συζητουμένου θέματος μὲ ἠρεμίαν καὶ ὀρθοκρισίαν καὶ σὲ λίγο ἐκυριάρχησε. Ἡ σεμνότης, ἡ ἀρετὴ αὐτὴ ἡ ὁποία σχεδὸν πάντοτε εἶναι ἐνδεικτικὴ ἐσωτερικῆς, δηλαδὴ πραγματικῆς ἀξίας, εἶχεν ἐπιβληθῆ.

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν τιμοῦν, ὅσον πρέπει, τὴν σεμνότητα, ἐπειδή, λέγουν, δὲν συμβαδίζει μὲ τὴν ζωηρότητα. Ἡ γνώμη αὐτὴ εἶναι λανθασμένη. Ἡ ζωηρότης δὲν εἶναι καθόλου ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν σεμνότητα, οὔτε ἡ σεμνότης ἀποκλείει τὴν ζωηρότητα. Ἀπεναντίας, ἄν, ὅταν λέμε ζωηρότητα, ἐννοοῦμε ὁρμὴ καὶ πίστι καὶ ἔφεσι πρὸς ἐνέργειαν καὶ δρᾶσιν, ἂν ἐννοοῦμε μὲ φλόγα καὶ ἐνθουσιασμόν, ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ σεμνότητα δὲν εἶναι μόνον ἐνθουσιασμὸς ἀνωτέρου ποιοῦ, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως καὶ γονιμώτερος καὶ δημιουργικώτερος. Ὁ νέος, ὄχι μόνον ἠμπορεῖ, ἀλλὰ καὶ ὀφείλει νὰ εἶναι σεμνὸς εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ζωηρότητος καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του. Κάτι περισσότερο.

Ὁ σεμνὸς ἐνθουσιασμὸς εἶναι χάρις, ἀληθινὸν κόσμημα τῆς νεότητος. Καὶ διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὰ ἰδικά μας. Οἱ Φαλαγγῖται μας καὶ μετὰ τὴν ἔνταξίν των εἰς τὴν Ὀργάνωσιν καὶ ὅταν ἀσκοῦν λειτουργίαν ὑπεύθυνον εἰς τὰς τάξεις, δὲν παύουν νὰ εἶναι νέοι. Ὡς νέοι δὲ πρέπει νὰ μὴ παύουν νὰ δίδουν εἰς τὴν σεμνότητα τὴν ἀξίαν ποὺ ἔχει καὶ ποὺ ἡ θέσις των εἰς τὴν Ὀργάνωσιν καὶ οἱ

Πέταξε μακράν σου τὰ ἄσεμνα ἀναγνώσματα, τὰ ὁποῖα σὲ διδάσκουν τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν ἀνανδρίαν, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, δῆθεν φιλολογικὰ ἔργα, σὲ διδάσκουν νὰ φοβᾶσαι τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς καὶ νὰ μὴ σκέπτεσαι παρὰ μόνον τὸ ἄτομόν σου καὶ τὴν ὑλικὴν ἀπόλαυσίν σου.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ

Ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς κατενόησε βαθύτατα τὴν σημασίαν τοῦ ἔργου τῆς διασκέψεως τοῦ Βουκουρεστίου, καταδεικνύει πλήρως ἡ μεγαλειώδης ὑποδοχή, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξεν εἰς τὸν πρωτοστατήσαντα αὐτῆς Ἀρχηγὸν κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν κατὰ τὴν ἐπάνοδόν Του μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς φίλης καὶ συμμάχου Τουρκίας.

Ἀλλὰ καὶ μαζὶ ὁ ἴδιος αὐτὸς λαὸς εὑρῆκε καταλληλοτάτην τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὰ ἰδιαίτερα αἰσθήματά του πρὸς τὸ Κράτος ἐκεῖνο, μετὰ τοῦ ὁποίου ἡ φιλία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καθημερινῶς στερεοῦται περισσότερον καὶ περισσότερον γόνιμος γίνεται.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς κατανοεῖ πλήρως ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Εὐρώπη κατέχεται ἀπὸ ζωηρὰς ἀνησυχίας διὰ τὴν αὔριον καὶ ταράσσεται ἀπὸ τὸν ἐφιάλτην ἑνὸς ἐνδεχομένου πολέμου, οἱ Βαλκανικοὶ λαοὶ καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Ἑλληνικός, ἠμποροῦν νὰ εἶναι ἥσυχοι καὶ νὰ ἐργάζωνται γεμᾶτοι ἐμπιστοσύνην διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἰδιαιτέρως — εἶναι γενικὴ ἡ ὁμολογία — κατατάσσεται μεταξὺ τῶν κυριωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὰ εἰρηνικὰ ἰδανικά, εἰς τὰ ὁποῖα κατορθώνουν διὰ τῆς πολιτικῆς των νὰ τοὺς δίδουν πάντοτε μεγαλειτέραν δύναμιν.

Ἀκριβῶς διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόησιν καὶ τὸν ἄλλον κόσμον, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς διὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πρωτευούσης ἐξεδήλωσε κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον, μὲ τὴν προχθεσινὴν παλλαϊκὴν ὑποδοχήν, τὴν εὐγνωμοσύνην του.

ὑψηλοὶ σκοποὶ τῆς Ὀργανώσεως αὐξάνουν ἀκόμη περισσότερον τὴν ἀξίαν αὐτήν. Ἡ ἐξωτερική των παράστασις, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον φέρουν τὴν στολήν των, μετὰ τῆς ἐνδεδειγμένης κανονικότητος καὶ καθαριότητος, ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀναφέρονται πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, ὁ χαιρετισμός των, ὁ τρόπος τοῦ προσαγορεύειν, μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς σεμνότητος, ἀποκτοῦν τὴν ἀληθινὴν ἀξίαν, ὅπως τὴν ἐννοοῦν οἱ κανονισμοὶ καὶ αἱ διαταγαὶ τῆς Ὀργανώσεως.

Εἶναι ἄντικρυς πρὸς τὰς ἀξιώσεις καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ε. Ο. Ν. ἐμφάνισις καὶ παράστασις τῶν μελῶν της ἀφισταμένη τῆς καλῶς ἐννοουμένης σεμνότητος, ἡ ὁποία δὲν δεσμεύει τὴν ζωηρότητα. Τοὐναντίον ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπιβολήν.

Στὸ περιθώριον

Η ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ

Ὑπῆρξε κατὰ πάντα ὑποδειγματικὴ ἡ προχθεσινὴ παράταξις τῆς Ὀργανώσεως κατὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀρχηγοῦ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Σαράτσογλου.

Ἡ ἐπικρατήσασα τάξις, ἡ παρατηρηθεῖσα ἀκρίβεια εἰς τὴν τήρησιν τοῦ προγράμματος, τὸ ἦθος καὶ τὸ παράστημα τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ἡ ζωηρότης τοῦ βαδίσματος καὶ τοῦ χαιρετισμοῦ, ἀπέδειξαν ἄλλην μίαν φορὰν τὰ ἀποτελέσματα τῆς γονίμου ἐργασίας ἥτις συντελεῖται εἰς ἅπαντα τὰ τμήματα τῆς Ὀργανώσεως ἀρρένων καὶ θηλέων.

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον μετ' ἀληθοῦς στοργῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐκαμάρωνε τὴν νέαν ὠργανωμένην γενεάν, ὑπῆρξεν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀρίστη καὶ ἠκούσθησαν εὐμενέσταται κρίσεις ἀπὸ ὅλους διὰ τὴν ἐν τῇ Ε. Ο. Ν. συντελουμένην ἐργασίαν.

ΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐαρινῆς περιόδου, ὁπότε τὸ ὕπαιθρον καλεῖ μὲ ὅλους τοὺς ἑλκυστικούς του τόνους τὸν ἄνθρωπον διὰ τὰς ἀπολαύσεις τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως, ἡ ἐκδρομικὴ κίνησις τῶν διαφόρων παντοῦ σωματείων ἑτοιμάζεται καὶ ὀργανοῦται διὰ νὰ παράσχῃ εἰς τὰ μέλη των ὅσο τὸ δυνατὸν πυκνοτέραν καὶ ἀνετωτέραν τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν ἐξοχήν.

Αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις τῆς Ε. Ο. Ν. δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἔχουσαι πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐκδρομῶν, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐξυπηρετήσεως τῆς ὑγείας τῶν Νέων, ὅσον καὶ τῶν εὐκαιριῶν τὰς ὁποίας παρέχουν εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς παρατηρήσεως, τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ψυχαγωγίας, θὰ καταρτίσουν κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον τὰ ἐκδρομικὰ των προγράμματα κατὰ τρόπον, ὥστε καὶ συχνότερα νὰ εἶναι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ὑπαίθρου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ ταύτης πρακτικὴ ἀπόδοσις εἰς ὅλας τὰς κεχαραγμένας κατευθύνσεις τῆς Ὀργανώσεως νὰ ἐξυπηρετηθῇ πλουσίως.

Ἡ μελέτη καὶ ὀργάνωσις ἐκδρομῶν εἰς ἀρχαιολογικοὺς τόπους, εἰς τοπία φυσικῶν καλλονῶν, αἱ ἐπισκέψεις πόλεων μακρὰν ἢ πλησίον τῶν δράσεών των, ἡ ἄσκησις εἰς τὴν ὀρειβασίαν καὶ γενικώτερα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ στρατοπέδου, δὲν εἶναι μικροὶ συντελεσταὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὅλης προσπαθείας.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

ΤΡΕΙΣ δυνάμεις εἶναι ἐκεῖνες, πρὸ παντός, ποὺ σὲ μιὰ γεμάτη ἔννοια συνάφεια καθορίζουν τὴν ἐξέλιξι τῆς νεολαίας. Τὸ πατρικὸ σπίτι, τὸ σχολειὸ καὶ ἡ ὀργάνωσι τῆς νεολαίας. Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ πιὸ μικρὴ ἑνότητα στὸ λαϊκὸ σύνολο, σύγχρονα ὅμως ἡ πιὸ σπουδαία καὶ ἡ πιὸ σοβαρή. Οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις, τὰ πρῶτα βήματα, τὰ πρῶτα μαθήματα γιὰ τὸ παιδὶ προσφέρονται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια. Ἡ οἰκογένεια μὲ τὸ περιβάλλον της εἶναι ἡ πρωτόγονη πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ παιδί, βλαστάρι τρυφερὸ ἀκόμα, θὰ πάρῃ τὴν πρώτη δροσιὰ γιὰ ν' ἀνεβῇ καὶ νὰ τρανώσῃ.

Ἡ ψυχολογία μὲ τὶς διάφορες παιδαγωγικές της μελέτες, μὲ τὰ διάφορά της ψυχοτεχνικὰ πειράματα, ἀπέδειξε πῶς πάνω στὴν ἄγραφη πλάκα — στὴν tabula rasa — τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ χαράσσονται ἀνεξίτηλα οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις ποὺ δημιουργοῦν τὴν ψυχικὴ ζωὴ καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ παιδιοῦ καὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὴ βάσι γιὰ τὸν κατόπιν ψυχικὸ κόσμο καὶ τὸν τελειωτικὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλες οἱ κατοπινὲς ἐντυπώσεις, γνώσεις καὶ πεῖρες εἶναι σὰν τελειοποιήσεις καὶ τροποποιήσεις. Ἡ βάσι ἐκείνη τῆς πρώϊμης παιδικῆς ἡλικίας — τὸ χάραγμά των ἀρχίζει ἀπὸ τὴ βρεφικὴ περίοδο — ἀποτελεῖ τὸ σκίτσο, τὴ μακέτα γιὰ τὸ μεγαλειῶδες ταμπλῶ ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ τὸν κόσμο τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου. Στὴν πάροδο τῶν χρόνων, μὲ τὸ βλάστημα καὶ τὸ μεγάλωμα τοῦ παιδιοῦ, προστίθενται σιγά-σιγὰ οἱ συμπληρωματικὲς πινελιές, ποὺ θὰ φκιάσουν τὸ ἔργο ὡς τὸ τέλος του, καλὸ ἢ κακό, πάντοτε πάνω στὴν ἀρχική του μορφὴ καὶ τὴν ἀρχική του βάσι. Εἶναι γεγονὸς πῶς ἕνα ψυχολόγος-παιδολόγος μπορεῖ, ἀπὸ ὡρισμένη ὄψη καὶ κατάστασι παιδικοῦ περιβάλλοντος, νὰ προμαντεύσῃ τὸν μελλοντικὸν ψυχικὸν κόσμον, τὸν μελλοντικὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν μέλλουσαν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου.

Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ προδιαθέσεις. Ὅμως ἂν δὲν εἶναι παθολογικὲς ὀργανικὲς βλάβες, δὲν μποροῦν νὰ βαρύνουν τόσο πολὺ στὴ ζυγαριὰ γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς χρηστοῦ ἀνθρώπου, ὅσο τὸ περιβάλλον καὶ μάλιστα, ὅπως εἴπαμε, τὸ παιδικό, τὸ βρεφικὸ περιβάλλον.

Ἡ παιδολογία ἀπέδειξε ὅτι ἕνα πολυχαϊδεμένο βρέφος ἀπὸ ἕξ μηνῶν κιόλας ἔχει νοιώσει τὴν ἀδυναμία τῶν τριγύρω του καὶ τοὺς τυραννεῖ μὲ κλάματα, μὲ νευρικότητα καὶ μὲ πείσματα μπορεῖ νὰ πῇ κανείς. Ἕνα βρέφος ποὺ ἔχει συνηθίσει ἀπὸ μικρὸ συστηματικὰ σὲ ὡρισμένη ὥρα νὰ τρώγῃ, νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ μὴ «ντανιεύεται» ἀπὸ πιθηκικὴ κάποτε ἀγάπη τῶν γύρω του, εἶναι ἥσυχο, καλόβολο καὶ γελαστό. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀσήμαντα ἐξελίσσονται σιγά-σιγὰ σὲ ἕξεις, σὲ φυσικὲς ἰδιότητες, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ θεμέλιο τοῦ χαρακτῆρος. Ἕνα δυὸ χρονῶν παιδὶ ποὺ τράβηξε ἀπὸ γινάτι κάποτε τὸ τραπεζομάνδηλο κι' ἔσπασε ὅλα τὰ σερβίτσια, θὰ φθάσῃ ὡς νέος καὶ ὡς ὥριμος ἄνθρωπος ἀργότερα σὲ ἀνάλογα πραξικοπήματα.

Ἂν ἤξεραν λοιπὸν οἱ γονεῖς πόσο μεγάλη ἐπίδρασι ἔχει πάνω στὴν ψυχὴ καὶ στὸ χαρακτῆρα τοῦ παιδιοῦ κάθε τους κίνησι καὶ κάθε τους πρᾶξι, θὰ φρόντιζαν νὰ γίνουν ἐκεῖνοι οἱ καθρέφτες ποὺ μέσα τους νὰ φαίνεται ἡ κατοπινὴ εἰκόνα τοῦ γυιοῦ ἢ τῆς κόρης των.

Ἀπεδείχθη πολλὲς φορὲς μὲ μελέτες καὶ παρατηρήσεις πῶς μιὰ ὑστερικὴ μητέρα ἔβγαλε ὑστερικὴ κόρη. Ἡ ὑστερικότης εἶναι μιὰ ἀρρώστια, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ἀπομιμητικὴ κι' ὄχι κληρονομική, γιατὶ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ τόσο μὲ ὀργανικὲς βλάβες. Εἶναι ἕνας ψυχικὸς ἐκβιασμὸς τοῦ περιβάλλοντος πρὸς ἐπιτυχίαν ἑνὸς σκοποῦ συνειδητοῦ ἢ ὑποσυνειδήτου.

Κι' ἄλλοτε πάλι ἕνας ἀλκοολικὸς πατέρας συνέβη νὰ δώσῃ ἀλκοολικὸ παιδὶ ὄχι ἀπὸ κληρονομικότητα, γιατὶ ὅταν γεννήθηκε τὸ παιδὶ ὁ πατέρας δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμα νὰ πίνῃ. Κι' ἐδῶ ἕνα παράδειγμα ἀπομιμήσεως.

Ἡ βρεφικὴ λοιπὸν καὶ ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶναι οἱ πρῶτες χαραξιὲς στὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου. Σοφοὶ λοιπὸν ἦτανε οἱ νόμοι τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

Ἡ ὀργάνωσι τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας φυσικὰ δὲν θέλει νὰ ἐπέμβῃ γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν. Τὰ παρελάμβανε τὸ Κράτος — τὸ γερό, ἀνδρικό, ἡρωϊκὸ ἐκεῖνο Κράτος — ἀπὸ πολὺ μικρά, γιατὶ ἤξερε, χωρὶς τὰ μοντέρνα ψυχοτεχνικὰ πειράματα καὶ τὶς βαθειὲς παιδαγωγικὲς ἔρευνες, πῶς ὅ,τι χαραχτῇ μέσ' στὴν ἄγραφη πλάκα τῆς παιδικῆς ψυχῆς ἀποτελεῖ τὸν χαρακτῆρα του κατόπιν. Ἡ τότε ὀργάνωσι τῆς σπαρτιατικῆς νεολαίας μένει καὶ θὰ μείνῃ ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες καὶ χιλιετηρίδες πηγὴ γνώσεως γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα ποὺ θέλει νὰ φκιάσῃ χαραχτῆρες γεροὺς καὶ ψυχὲς ἡρωϊκές!

Δὲν εἶναι καθῆκον τῆς ὀργανώσεώς μας σήμερα, τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, νὰ ἀνακατευτῇ στὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ στὸ ἐκπαιδευτικὸ τῶν γονιῶν ἔργο.

Ὅμως κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὀφείλει καὶ τὸ πατρικὸ σπίτι νὰ μὴ καταπιάνεται στὴ δουλειὰ τῆς ὀργανώσεως.

Μόνο ὁ κάθε ἀρχηγὸς τῶν διαφόρων τῆς Νεολαίας τμημάτων πρέπει νὰ θεωρῇ ὡς καθῆκον του νὰ διατηρῇ ὄχι μόνο καλὲς σχέσεις μὲ τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθησαν, παρὰ νὰ τοὺς διαφωτίζῃ καὶ νὰ τοὺς ἐνημερώνῃ γιὰ κάθε δουλειὰ μορφωτικὴ καὶ πραχτικὴ ποὺ γίνεται στὴν ὀργάνωσι. Μόνο ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τους γιὰ τὴν ὀργάνωσι. Πρέπει νὰ ἐξηγῇ καὶ νὰ δικαιολογῇ τὸ κάθε τι στοὺς γονιοὺς τῆς ἀκολουθίας του καὶ πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ γίνῃ ὁ ἔμπιστός τους ἀναφορικὰ μὲ ὅλα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ παιδί.

Μόνο ἐκεῖνος ὁ Ἀρχηγὸς γνωρίζει τὰ παιδιά του, ποὺ γνωρίζει τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τους, τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς τους, τὸ σπίτι τους, τὴν εὐτυχία τους καὶ τὶς φροντίδες τους.

Κάθε ὀργάνωσι νέων χρειάζεται τὴν ψυχικὴ συνεργασία τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ. Ὅταν καὶ τὰ δυὸ μέρη προσπαθοῦν νὰ θάψουν τὸ κῦρος τὸ ἕνα τοῦ ἄλλου, εἶναι ἀπόδειξις πῶς οἱ Ἀρχηγοὶ δὲν κατέχουν καλὰ τὴ θέσι τους, δὲν ἔχουν τὴ σφραγῖδα τῆς γνησιότητας, ποὺ χρειάζεται γιὰ ἕνα τέτοιο ἔργο.

Τὸ πατρικὸ σπίτι θὰ εἶναι, ἐξ ἄλλου, πρόθυμο νὰ ἀναγνωρίζῃ τὸ ἔργο τῆς ὀργανώσεως, ὅταν τὸ ἔργο αὐτὸ ὑποστηρίζῃ τὸ κῦρος τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν προσπαθῇ νὰ τὸ βλάψῃ.

Ἡ ὀργάνωσι τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ἔχει ἀναλάβει τὰ μεγάλα καθήκοντα ποὺ εἶχε ἡ Σπαρτιατικὴ Πολιτεία στὴν ἀρχαία ἐποχή, δηλ. τοῦ σχηματισμοῦ ἀτσαλένιου κορμιοῦ καὶ ἡρωϊκῆς ψυχῆς. Τὰ μοσχοαναθρεμμένα κι' οἱ κανακάρηδες δὲν εἴχανε τότε καμμιὰ θέσι στὴν παραδειγματικὴ ἐκείνη Πολιτεία καὶ ἐπίσης σήμερα στὸ Κράτος τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ὅταν ὁ Ἀρχηγὸς-Κυβερνήτης λέγῃ στοὺς νέους: «...Ζητοῦμε νὰ κάνουμε τὴ Νεολαία γερὴ στὰ σώματα, γερὴ στὴν ψυχή, εὔθυμη καὶ ἐνθουσιώδη καὶ πρὸ πάντων ἕνα Σύνολο».

Τὰ μοσχαναθρεμμένα λοιπὸν ἔχουν ξεπεραστῇ κι' οἱ κανακάρηδες θὰ μένουν στὴν ποδιὰ τῆς μαμᾶς μαμμόθρεφτοι καὶ μαλθακοὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή. Οἱ νέες ἐποχὲς χρειάζονται ἕνα νέον τύπον ἀνθρώπου γεροῦ, ἀτσαλένιου, δυναμικοῦ, δημιουργικοῦ, ἀνεξάρτητου, ἡρωϊκοῦ. Ὅποιος θέλει νὰ βαδίσῃ μαζί, πρέπει νὰ στηλώσῃ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ κορμί του, γιατὶ ἂν πέσῃ χωρὶς ἐνέργεια, θὰ περάσουν πάνωθέ του. Σήμερα βαδίζουν τὰ σύνολα γιὰ τὶς βουνοκορφὲς τοῦ πολιτισμοῦ τους ποὺ τείνουν οἱ λαοί. Σήμερα τὰ ἄτομα εἶναι οἱ κρίκοι τῆς μεγάλης ἀλυσίδας ποὺ λέγεται λαϊκὴ ἑνότητα, εἶναι οἱ στρατιῶτες τοῦ δυνατοῦ λόχου ποὺ λέγεται Λαϊκὸ Σύνολο.

Σίτσα Καραϊσκάκη

ΕΝΑΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ

ΧΑΡΑ τοῦ Ἀλκιδάμα δὲν περιγράφεται ὅταν ἕνα καλοκαιρινὸ πρωΐ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του καὶ μερικοὺς ἄλλους Σπαρτιᾶτες διὰ τὴν Σπάρτη. Πόσον καιρὸ τὴν εἶχε ὀνειρευθῆ αὐτὴν τὴν ἡμέρα!

Ὁ Ἀλκιδάμας ἦταν ἕνα Σπαρτιατόπουλο, ποὺ ζοῦσε τὸν καιρὸ ποὺ οἱ Ἕλληνες πολεμοῦσαν μὲ τοὺς Πέρσες. Φαινότανε πὼς εἶχε περάσει τὰ δώδεκα χρόνια, μὰ στὴν πραγματικότητα μόλις εἶχε κλείσει τὰ δέκα. Σὲ ξεγελοῦσε τὸ ψηλὸ ἀνάστημά του καὶ τὸ γυμνασμένο κορμί του. Ὁ πατέρας του λεγόταν Δαμάγητος καὶ εἶχε μείνει χρόνια στὴν Ἀθήνα γιὰ ὑπηρεσία τῆς πατρίδας του, τῆς Σπάρτης.

Ἔτσι ὁ Ἀλκιδάμας δὲ θυμόταν διόλου τὴν πατρίδα του. Ἤξερε μόνο ὅ,τι εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ τὸν πατέρα του.

Ὅταν ἔστριβαν γιὰ τὴν Ἐλευσῖνα ἔρριξε πίσω του μιὰ τελευταία ματιά. Ἡ Ἀκρόπολι ὑψωνόταν μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ τὸ χάλκινο ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς ἀστράφτε στὸν ἥλιο καὶ βεβαίωνε τὸν μικρὸν Ἀλκιδάμα πὼς ἡ θεὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ προστατεύῃ τὴν ἀγαπημένη της πόλι.

Ἔκαμαν ἀρκετοὺς σταθμοὺς ὥσπου νὰ φθάσουν στὴ Σπάρτη. Ὁ τελευταῖος σταθμὸς ἦταν ἡ Τεγέα.

★

Ὅταν πλησίασαν στὴ Σπάρτη καὶ τὴν εἶδαν πάνω ἀπὸ τοὺς λόφους νὰ ἁπλώνεται κάτω στὸν κάμπο, ὁ Ἀλκιδάμας δὲν παραξενεύτηκε γιατὶ δὲν εἶχε οὔτε τείχη, οὔτε ἀκρόπολι. Ἤξερε ἀπὸ τὸν πατέρα του πὼς τείχη της ἀνίκητα ἦσαν τὰ γενναῖα στήθη τῶν παλληκαριῶν της.

Περάσανε τὴ μικρὴ γέφυρα τοῦ Εὐρώτα καὶ μπήκανε στὴ πόλι.

Τὰ σπίτια ἦταν ἁπλᾶ καὶ μικρά. Πολλοὶ Σπαρτιᾶτες ἔτρεξαν νὰ τοὺς καλωσορίσουν. Στὴν πλατεῖα μάλιστα κάθησαν λίγο μαζὶ μὲ ἕναν ὅμιλο Σπαρτιατῶν. Ἐντύπωσι προξένησε στὸν Ἀλκιδάμα ὁ τρόπος τους. Μόλις μιλοῦσε κανένας γεροντότερος ἀμέσως σώπαιναν οἱ νεώτεροι καὶ ἄκουαν μὲ προσοχὴ καὶ σεβασμό. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦρθε κοντὰ ἕνας ἄλλος γέρος. Φοροῦσε μόνο χιτῶνα, ὅπως ὅλοι, καὶ ἀκουμποῦσε στὸ ραβδί του. Ἀμέσως σηκώθηκαν ὅλοι καὶ τοῦ δώσανε τὴν πρώτη θέσι νὰ καθήσῃ.

★

Τὴν ἄλλη μέρα πολὺ πρωῒ ὁ Ἀλκιδάμας ἐβγῆκε ἔξω μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του. Ἡ μητέρα του ἡ Ἀγησάνδρη τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς μητέρα σου θὰ εἶναι ἡ Σπάρτη. Θὰ πᾶς ἀπὸ σήμερα μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιά της στοὺς στρατῶνες. Καὶ μὴν ξεχνᾶς πὼς ὁ πατέρας σου νίκησε πάντα στὶς μάχες ποὺ πῆρε μέρος».

Ὁ Ἀλκιδάμας ἔφυγε σιωπηλός. Σὲ λίγο ἔφθασαν σ' ἕναν ἀνοιχτὸ χῶρο. Στὴν ἄκρη ἦτανε μιὰ δενδροστοιχία καὶ στ' ἄλλο μέρος ἕνα γυμναστήριο, ὅπου ἐγυμνάζονταν ἑκατοντάδες παιδιὰ τῆς ἴδιας ἡλικίας. Οἱ μικροὶ κάνανε στρατιωτικὰ γυμνάσια, σὰν τέλειοι στρατιῶτες. Στὴν Ἀθήνα τὰ παιδιὰ ἀποτελούσανε χορωδίες ἢ χορεύανε στρατιωτικοὺς χορούς, ὄχι ὅμως μὲ τόση τέχνη καὶ ἐπιδεξιότητα σὰν κι' αὐτὰ ποὺ ἔβλεπε ὁ Ἀλκιδάμας.

Ὅλα τὰ παιδιὰ ἦσαν ἡλιοκαμένα, λιγνὰ καὶ γρήγορα σὰν πουλιά. Κύτταζε μὲ πόση ταχύτητα ἔκαναν τὰ γυμνάσια. Στὴ στιγμὴ ἐκτελούσανε τὰ προστάγματα τοῦ ἀρχηγοῦ, τοῦ φαλαγγάρχη. Πότε πηδούσανε μπροστὰ προφυλαγμένα κάτω ἀπὸ τὶς ἀσπίδες τους. Πότε προβάλλανε μὲ μιᾶς τὰ κοντάρια τους καὶ σχημάτιζαν ἔτσι ἕναν ἀμυντικὸ τοῖχο. Ἤτανε φοβερὸ νὰ βλέπῃς αὐτὸν τὸ θανατηφόρο τοῖχο. Τώρα καταλάβαινε γιατὶ ἦταν περιττὰ τὰ τείχη κι' ἡ ἀκρόπολι.

Ξαφνικὰ σταματοῦσαν, ἐγύριζαν πίσω καὶ ἔτρεχαν ὅλα μαζὶ μὲ μεγάλη ἀταξία. Στὸ τέλος ὅμως τοῦ γηπέδου σταματούσανε κάνοντας μεταβολή.

Καὶ νά! τὸ κάθε παιδὶ βρισκότανε στὴ θέσι του καὶ πρόβαλλε τὸ κοντάρι του. Ὁ Ἀλκιδάμας δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὸ θαυμασμό του γιὰ τὴν τελειότητα ποὺ ἐγίνοντο οἱ ἀσκήσεις.

Σὲ λίγο μέσα σ' αὐτὲς τὶς φάλαγγες θὰ ἔμπαινε καὶ ὁ Ἀλκιδάμας. Τὸ ὄνειρό του νὰ γίνῃ Φαλαγγίτης στὴν Ἐθνικὴ Νεολαία τῆς Σπάρτης ἀλήθευε!

★

Ὁ Ἀλκιδάμας μπῆκε ἀμέσως στὴ γραμμὴ καὶ τὰ γυμνάσια ἀρχίσανε. Ἦταν πολὺ σκληρότερα ἀπὸ ὅ,τι τὰ φανταζόταν. Τὰ ἄλλα παιδιὰ ἦταν πιὸ γυμνασμένα. Ἔτσι ὅταν ἐπηδοῦσε ἐμπρός, τὸ πήδημα τοῦ Ἀλκιδάμα ἦταν πιὸ μικρὸ ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα.

Ὅταν πάλι ἔκαναν ἔφοδο, τὸν ἐπρόφθαιναν καὶ μιὰ φορὰ τὸν ἔρριξαν κάτω. Μὰ ὁ Ἀλκιδάμας τὸ πῆρε ἀπόφασι νὰ τὰ μάθῃ καλὰ τὰ γυμνάσια. Ὅλη τὴν ὥρα στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του τὰ λόγια τῆς μητέρας του.

Στὸ τέλος ὁ ἀρχηγὸς πρόσταξε:

— Στὸν Εὐρώτα.

Στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα τὰ παιδιὰ σκορπίσανε καὶ κόβανε καλάμια μὲ τὰ χέρια τους, χωρὶς κανένα ἐργαλεῖο, καὶ μαζεύανε βοῦρλα. Ὅταν ἔκοψαν ἀρκετὰ τὰ κουβάλησαν στοὺς στρατῶνες. Γιὰ δεῖπνο εἶχαν τὰ παιδιὰ λίγο σιταρένιο ξερὸ ψωμὶ καὶ μιὰ μαύρη σούπα, τὸ μέλανα ζωμό, ὅπως τὸν ἔλεγαν. Ὕστερα κοιμήθηκαν πάνω στὰ καλάμια ποὺ εἶχαν κόψει. Ἔτσι κοιμήθηκαν ὅλοι, καὶ οἱ ἀρχηγοί τους. Γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς πατρίδας τους ἔπρεπε νὰ μάθουν νὰ ὑποφέρουν ὅλες τὶς στερήσεις.

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀλκιδάμας ρώτησε τοὺς ἄλλους:

— Πότε πηγαίνουν τὰ παιδιὰ στὰ σπίτια τους;

— Σπίτι; Δὲν πηγαίνουμε σπίτι! Δὲν εἴμαστε πιὰ μωρά. Τώρα εἴμαστε στοὺς στρατῶνες, τοῦ ἀπάντησαν καὶ γέλασαν μαζί του.

Ὅταν ὅμως ἀργότερα τὰ παιδιὰ πέσανε στὸν Εὐρώτα, ὁ Ἀλκιδάμας τοὺς ξεπέρασε ὅλους στὸ κολύμπι. Γιατὶ στὴν Ἀθήνα εἶχε γίνει πολὺ δυνατὸς στὰ θαλασσινὰ γυμνάσια. Τὰ παιδιὰ τὸ πρόσεξαν τὸ κατόρθωμα τοῦ Ἀλκιμάδα καὶ τοῦ ἔδειξαν ἐκτίμησι. Τὴν ἴδια μέρα μάλιστα ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά, ὁ Λαοδάμας, τοῦ χάρισε ἕνα κοντάρι. Τοῦτο ἦτανε μεγάλο δεῖγμα φιλίας.

Τὴν τρίτη μέρα ὁ λόχος τοῦ Ἀλκιδάμα πῆγε μὲ τὰ μεγαλείτερα παιδιὰ στὰ δάση τοῦ Ταϋγέτου νὰ κυνηγήσουν ἀγριογούρουνα. Ὁ Ταΰγετος εἶναι πολὺ ἄγριο καὶ ἀπότομο βουνό, πιὸ ψηλὸ ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἀθήνας. Περνοῦσαν ἀπὸ πυκνὲς τοῦφες θάμνων, ποὺ φαίνονταν πὼς δὲν εἶχε ξαναπεράσει ἀπὸ ἐκεῖ ἄνθρωπος. Ὑπῆρχαν ἀπότομες πλαγιές, ποὺ γιὰ νὰ σκαρφαλώσουν ἔπρεπε νὰ πιάνῃ ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου καὶ νὰ τὸν τραβᾷ.

Κάποτε τὰ σκυλιὰ ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὶς μύτες στὸ χῶμα καὶ νὰ γαυγίζουν ἀνυπόμονα.

— Βρήκανε τὰ γουρούνια, φώναξαν τὰ παιδιὰ καὶ ἔτρεξαν ἀπὸ κοντά.

Τί ἔξοχο θέαμα γιὰ τὸν Ἀλκιμάδα νὰ βλέπῃ τὸ μεγάλο θηρίο νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα ἀπὸ θάμνους τόσο γρήγορα. Ἔπειτα τ' ἀγριογούρουνο σὲ μιὰ χαράδρα γύρισε ξαφνικὰ πίσω καὶ ἔπεσε πάνω στὰ σκυλιά. Μὰ τὴν Ἀρτέμιδα, τί φοβερὰ δόντια ποὺ εἶχε!

Ὁ ἀρχηγός τους ὅμως πήδησε μπροστὰ καὶ χτύπησε μὲ τὸ κοντάρι του τὸ ἀγριογούρουνο κατάστηθα. Καὶ οἱ ἄλλοι ἔκαμαν τὸ ἴδιο καὶ τὸ φοβερὸ θηρίο κυλίσθηκε νεκρό.

Αὐτὸ τὸ βράδυ ὁ λόχος τοῦ Ἀλκιδάμα δὲν ξαναγύρισε στοὺς στρατῶνες. Ἔμεινε ἔξω στὸ ὕπαιθρο. Ἀνάψανε μεγάλη φωτιὰ καὶ οἱ δοῦλοι ἔκοψαν τ' ἀγριογούρουνα, ἐπέρασαν τὰ κομμάτια στὶς σοῦβλες καὶ τὶς ἔβαλαν στὴ φωτιά. Ὅλα τὰ παιδιὰ ἔφαγαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὲ πολλὴν ὄρεξι.

Ὁ Ἀλκιδάμας δὲν ἐξέχασε ποτὲ αὐτὴ τὴ νύχτα. Τὴν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 712)

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τοὺς παρακινήσῃ. Οἱ καρδιές τους χτυποῦσαν γοργὰ μεθυσμένες ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό. Τὰ χέρια δούλευαν σὰν αὐτόματα. Οἱ φλεγόμενοι θάμνοι πηδοῦσαν σὰν τεράστιες ἀστροβολίδες στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας... ὁλοένα καὶ ψηλότερα... ὁλοένα καὶ μακρήτερα... ὥς που ἕνα κλωνάρι δαδιοῦ ἔπεσε πάνω στὴ φουντωμένη κορφὴ ἑνὸς πεύκου.

«Θὰ πάρη φωτιὰ τὸ δάσος, σκέφτηκε ὁ Εὐτύχιος... Ἂς πάρη! Ἔτσι θ' ἀναγκαστοῦν οἱ κουρσάροι νὰ φύγουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα».

— Μὲ περισσότερη δύναμη... πετᾶτε μὲ περισσότερη δύναμη.

Τὰ κοντινώτερα δέντρα ἄρχισαν νὰ φλέγωνται μὲ φοβερὸ τριζοβόλημα... Οἱ φλόγες μεγάλωναν καὶ μεταδίνονταν ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, κι' οὔτε μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὸ δρόμο ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε ἡ φωτιά.

Οἱ καλόγεροι ἄρχισαν πάλι νὰ ψάλλουν...

«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ...»

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπάνω ἀπὸ τὴ βουνοπλαγιὰ ἄλλες φωνὲς τοὺς ἀποκρίθηκαν ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὶς δικές τους μὰ ξέφευγαν ἀπὸ τὴν ἀπόσταση καὶ ὁ ἀντίλαλος τὶς πολλαπλασίαζε, σὲ τρόπο ποὺ νόμιζες, πὼς ὁλόκληρος στρατὸς εἶχε καταφτάσει στὸ ἀναμεταξὺ καὶ περικύκλωσε τοὺς κουρσάρους ἕτοιμος νὰ ριχτῆ καταπάνω τους. Πραγματικὰ πάνω ἀπὸ πενήντα ἀσκητὲς ποὺ φώλιαζαν στὶς σπηλιὲς τοῦ βουνοῦ εἶδαν τὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς, ἄκουσαν τὸν νικητήριο παιᾶνα καὶ κατάλαβαν ἀπάνω κάτω τί ἔτρεχε. Ἀχαμνοί, σωστὰ σκέλεθρα κινούμενα, μὲ μακριὰ βρώμικα γένεια καὶ μάτια ποὺ λοχεύανε, θαρρεῖς,ὅλο φλόγα κάτω ἀπὸ τὰ δασὰ φρύδια τους.'Η χερσόνησο τοῦ Ἄθου ἦταν γεμάτη τὴν ἐποχὴ τούτη ἀπὸ σπηλαιῶτες καὶ χωστούς, ποὺ ζοῦσαν σὰν τὰ θεριὰ μέσα στὶς τρῦπες τῆς γῆς καὶ κεῖθε πρόβαλναν μὲ χωματένιαν ὄψη ν' ἀναζητήσουν τὴν τροφή τους... ἀπὸ σιδεροφόρους ποὺ σήκωναν πάντα βαριοὺς σιδερένιους χαλκάδες, ἀπὸ δενδρῖτες ποὺ κούρνιαζαν σὰν τὰ ὄρνια ἀπάνω στὰ δέντρα καὶ δέχονταν τὸ χιόνι καὶ τὸ λιοπύρι μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία... Ὅλα τοῦτα τὰ ἄγρια ὄντα τῆς ἐρημιᾶς περιφρονοῦσαν τοὺς μοναχοὺς ποὺ ζοῦσαν στὰ κοινόβια ἢ τὰ ἔγκλειστρα, ὅπως τὰ ἔλεγαν, γιατὶ δὲν θεωροῦσαν ἀρκετὴ τὴ θυσία τους καὶ τὴν ἀφοσίωσή τους στὸν Κύριο. Ὡς τόσο κινημένοι ἀπὸ θρησκευτικὴ ἔκσταση, ἑνώσανε τὴ φωνή τους μόλις ἀκούσανε τὴν ψαλμῳδία καὶ συντελέσανε πολὺ ἔτσι, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, στὴ σωτηρία τοῦ μοναστηριοῦ.

Τὰ πρῶτα πρῶτα δέντρα εἶχαν κιόλας καῆ κι' οἱ κορφὲς τῶν ἄλλων, ὡς πέρα, τσουροφλίζονταν ἀπὸ τὴ φωτιὰ ποὺ ἀνέβαινε μεσούρανα. Κι' ὁ παιᾶνας τῆς νίκης τέλειωνε καὶ ξανάρχιζε μὲ μανία. Ὅλοι ἔψαλλαν ἔξαλλοι σὰ νὰ καταδίωκαν τὸν ἀόρατο ἐχθρό... σὰ νὰ ἦσαν τὰ λόγια αὐτά, ποὺ ἀραδιασμένα καὶ ταιριασμένα μὲ τέχνη ἔπλεκαν ὑπέροχο στεφάνι στὴν Κυρία τῶν ἀγγέλων... σὰ νὰ ἦσαν φλογερὲς σαΐτες ποὺ ἔσκιζαν σφυρίζοντας τὰ στήθια τῶν Σαρακηνῶν.

Ὁ Γρηγόρης εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγό.

«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ...»

Κι' ἀνάμεσα στὶς ἄλλες φωνὲς ἡ φωνὴ τοῦ Γρηγόρη ξεχώριζε λυγερὴ καὶ καθάρια σὰν κρύσταλλο.

Ὄχι εἴκοσι, μὰ ἑκατὸν εἴκοσι ἂν ἦταν οἱ κουρσάροι, θὰ δίσταζαν κάτω ἀπὸ τέτοιες συνθῆκες νὰ ἐπιτεθοῦν. Εἶχαν ἀποφασίσει μόλις κρυφτῆ τὸ φεγγάρι, νὰ χυθοῦν μὲ ἄγριες φωνές,ὅπως συνήθιζαν, καὶ χτυπῶντας τὰ μικρὰ τούμπανά τους ποὺ συντονίζανε τὴν ὁρμὴ καὶ τὸ πεῖσμα τους σ' ἕνα ρυθμὸ ὁλοένα γοργότερο. Τὸ ἔξυπνο κόλπο ὅμως τοῦ Εὐτύχιου τοὺς ἀναποδογύρισε κι' αὐτὸ τὸ σχέδιο. Οἱ φλόγες τώρα φωτίζανε πιὸ ἐντατικὰ καὶ τὸ πλάτωμα μπροστὰ ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ τὸ μαντρότοιχο... Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, δὲν ἤξερες ποῦθε μποροῦσε νὰ τραβήξῃ ἡ φωτιὰ ποὺ μεταδόθηκε, καθὼς εἴπαμε, στὸ δάσος. Φοβήθηκαν λοιπόν, μήπως ἀποκλειστοῦν ἐκεῖ μέσα καὶ χαθοῦν... Μὰ πιότερο ἀπ' ὅλα τοὺς σύγχισε ἡ ψαλμῳδία... Τοὺς φάνηκε σὰν ἕνα ξόρκι τρομερὸ ποὺ τὸ ἀντιλαλοῦσαν ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς χαράδρες καὶ τὶς βουνοπλαγιὲς ἀπέναντι ὅλα τὰ στοιχειὰ τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς ἐρημιᾶς...

Δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ὑποχωρήσουν. Οἱ Σαρακηνοὶ ξεχώριζαν γιὰ τὴν ἀνδρεία τους, μὰ πιὸ πολὺ ἀκόμα γιὰ τὴ φρονιμάδα τους καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦσαν ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοι... Ἔφυγαν. Ὡς τόσο ὁ ἀρχηγὸς τὴν τελευταία στιγμὴ σήκωσε τὴ γροθιά του κατὰ τὸ μοναστήρι κι' ὡρκίστηκε στ' ὄνομα τοῦ Προφήτη, πὼς γρήγορα θὰ γυρίσῃ νὰ πάρῃ ἐκδίκηση.

* * *

Ἅμα ξημέρωσε οἱ καλόγεροι καταπιάστηκαν πρῶτα πρῶτα μὲ τὴ φωτιά... Δὲν κοπίασαν πολὺ νὰ τὴ σβήσουν γιατὶ ἦταν απανεμιά... Ἐξ ἄλλου οἱ χυμοὶ τῆς ἄνοιξης κυκλοφοροῦσαν στὰ δέντρα καὶ ἡ πρωϊνὴ πάχνη ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸ βουνὸ κατακάθιζε σὰ δροσούλα ἀπάνω στὰ φύλλα καὶ μούσκευε βαθειὰ τὸ χῶμα. Γιὰ τοὺς κουρσάρους δὲν ἀσχολήθηκαν πιὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα... Ἕνα μαῦρο σημαδάκι ποὺ ὁλοένα μίκραινε πέρα στὸ κάτασπρο γαληνεμένο πέλαγος τοὺς βεβαίωνε πώς, τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔπρεπε νὰ φοβοῦνται ἀπ' αὐτούς.

Ἡ χαρὰ ἄστραφτε στὰ μάτια ὅλων. Οἱ γλῶσσες λύθηκαν... Ὅσοι εἶχαν μείνει στὸ μοναστήρι ἱστοροῦσαν μὲ λεπτομέρειες τὰ διάφορα περιστατικὰ στοὺς ἄλλους ποὺ ξαναγύριζαν ἀπὸ τὴν κρύπτη. Παινοῦσαν καὶ θαύμαζαν τὸν Εὐτύχιο κι' ἀπὸ μερικὰ τοὺς λόγια ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα, πὼς ὁ καλόγερος ποὺ ἔδειξε τέτοια ἀνδρεία καὶ σύνεση ἦταν παλιὸς ἀξιωματικὸς τῶν βασιλικῶν πλοΐμων, σὰ νὰ ποῦμε τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, πὼς κρατοῦσε ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια τῆς Ἀνατο-

λῆς καὶ ἕνα διάστημα μάλιστα στάθηκε παλατιανὸς ἄρχοντας μὲ μεγάλη δύναμη. Στὸ μοναστήρι κλείστηκε χωρὶς τὴ θέλησή του. Γιατί; Αὐτὸ μὲ κάθε τρόπο προσπάθησε νὰ τὸ μάθη ὁ Γρηγόρης καὶ ρώτησε καὶ ξαναρώτησε, μὰ τοῦ ἀπάντησαν πὼς δὲν ἦταν καθόλου παράξενο στὰ χρόνια ἐκεῖνα, ὄχι μονάχα ἄρχοντας, μὰ καὶ βασιλοποῦλες ν' ἀναγκαστοῦν ν' ἀποχαιρετήσουν τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ γιὰ νὰ «περιβληθοῦν τὸ μοναχικὸ σχῆμα», φτάνει νὰ τὸ ζητοῦσε τὸ συμφέρον τοῦ κράτους. Βέβαια γίνονταν καὶ πολλὲς ἀδικίες, γιατὶ ὅσο ψηλότερα στέκει κανείς, τόσο περισσότερο τὸν σημαδεύει ἡ συκοφαντία καὶ ὁ φθόνος. Οἱ κακίες ὅμως αὐτὲς θὰ φωλιάζουν πάντα ἴσως στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου κι' ἔτσι ὁ ἀνώτατος ἄρχοντας, ποὺ κρατάει στὰ χέρια του τὴν τύχη τοῦ λαοῦ, χρειάζεται τὴ θεϊκὴ βοήθεια κι' ἔμπνευση, γιὰ νὰ μπορέση ἀνάμεσα στὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα νὰ ξεχωρίση τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα...

Ὡς τόσο ὅλοι ἔλεγαν καὶ ξανάλεγαν τὴν ἴδια λέξη: «Θαῦμα! θαῦμα!». Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο φωσάκι ἀπὸ τὸ καντήλι τῆς Παναγίας δὲν εἶχε ἐμπνεύσει τὸ σωτήριο σχέδιο στὸν πάτερ Εὐτύχιο; Ὕστερα τ' ὄνειρο τοῦ Παφνούτιου κι' ἡ φωτιὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀθωνίτη, ποὺ ἔμεινε ὡς τὸ τέλος μυστήριο ἀνεξήγητο, δὲν ἀπόδειχνε ὁλοφάνερα τὴ θεία ἐπέμβαση καὶ προστασία;

Κατὰ διαταγὴ τοῦ ἡγούμενου ἔγινε μεγάλη δοξολογία. Τὰ σημαντήρια χτυποῦσαν χαρούμενα κι' οἱ πατέρες γονατιστοὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν πολυκάντηλων ποὺ ἄναβαν μὲ σταθερὴ φλόγα θρεμμένη ἀπὸ ἄφθονο λάδι... μέσα στοὺς καπνοὺς τοῦ μοσκολίβανου... ἔψαλλαν μὲ τρόπο ποὺ καὶ οἱ ἴδιοι παραξενεύονταν. Γιατὶ ἡ φωνή τους ἔβγαινε δυνατὴ κι' ἀντηχοῦσε σὰ βροντὴ κάτω ἀπὸ τὸ θόλο.... Γιατὶ ἦταν γλυκειὰ καὶ λυγερὴ καὶ πηδοῦσε μαλακὰ καὶ σταθερὰ ἀπὸ τὸν ἕνα τόνο στὸν ἄλλο, κι' ἀνέβαινε ἢ κατέβαινε μὲ τὴν ἴδια εὐκολία...

«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια..».

Ἔψαλλαν οἱ πατέρες θαρρεῖς καὶ ἄνοιγαν μονάχα τὸ στόμα καὶ οἱ ἦχοι σὰν πουλιὰ σκλαβωμένα πετοῦσαν ἐκεῖθε, σὰ χελιδόνια, καὶ φτεροκοποῦσαν χαρούμενα ἀνάμεσα στὰ γιορτάσιμα φῶτα.

Ὡς τόσο ὁ Γρηγόρης σ' ὅλη του τὴ ζωὴ θυμῶταν μιὰν ἄλλη στιγμή: ὅταν τὸ ἴδιο τροπάρι μέσα στὴν κόκκινη ἀναλαμπὴ τῆς πυρκαγιᾶς, παράταιρο, φοβερό, σὰν πολεμικὴ κραυγὴ χυνόταν ἀπὸ στόματα ἄμαθα στὴ ψαλτικὴ τέχνη, ἀπὸ πολεμίστρες, σπηλιὲς καὶ χαράδρες μέσα στὸν ἀπέραντο ναὸ τῆς φύσης... Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του μιὰ Παναγία Παρθένο, ἐντελῶς διαφορετική, ποὺ σὲ καμμιὰ ἐκκλησιὰ δὲν ἀντίκρυσε ζωγραφισμένη... Μὲ περικεφαλαία καὶ δόρυ... τόσο ἀψηλή, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ χωρέση οὔτε κάτω ἀπὸ τὸν τροῦλλο τῆς Ἁγιᾶ Σοφιᾶς...

Περπατοῦσε γοργά, ἔφερνε γύρα τὸ μοναστήρι κι' ἔρριχνε τὴν ὠργισμένη ματιά της ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ σὰν ἀστροπελέκι ἀπάνω στοὺς ἐχθρούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

Τὰ τρία χαρίσματα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε συμβούλιο στὸ ἡγουμενικὸ ἀπὸ τοὺς γεροντότερους γιὰ ν' ἀποφασίσουν τί μέτρα ἔπρεπε νὰ πάρουν γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ μοναστηριοῦ στὸ μέλλον. Ἤξεραν καλὰ τοὺς κουρσάρους καὶ ἦσαν βέβαιοι πὼς δὲ θ' ἄφιναν ἔτσι χωρὶς ἐκδίκηση τὸ θάνατο τοῦ συντρόφου τους. Ἡ ἐπίθεση ποὺ ἔγινε γιὰ νὰ ἐξοικονομηθῇ μιὰ ἀνάγκη τῆς ὥρας θὰ δευτέρωνε καὶ θὰ τρίτωνε μὲ σχέδιο ἀποφασισμένο πιὰ καὶ μὲ τρόπο ποὺ νὰ εἶναι ἡ ἐπιτυχία του ἀσφαλισμένη.

—Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, εἶπε κάποιος πατέρας, καὶ εἶναι ἁμαρτία νὰ δειλιάζουμε.

Ὁ Εὐτύχιος τὸν ἔκοψε ἀπότομα μὲ ὀργή:

—Ὁ Θεὸς εἶναι μαζὶ μὲ τοὺς φρόνιμους καὶ τοὺς γενναίους... Κι' ἂν δὲ σταθοῦμε τέτοιοι θὰ μᾶς ἐγκαταλείψη.

Ἀποφασίστηκε νὰ χτίσουν τρεῖς βίγλες ἀκόμα, σὰν πύργους, σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ μαντρότοιχου καὶ νὰ πάρουν μόνιμα εἴκοσι ἐργάτες δυνατούς, ποὺ νὰ καλλιεργοῦν τὰ κτήματα, καὶ σὲ ὥρα ἀνάγκης νὰ μποροῦν νὰ κρατήσουν καὶ τὰ ὅπλα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος: ὅστις θέλει νὰ ἔλθη ὀπίσω μου, ἂς ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν καὶ ἂς σηκώσῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἂς με ἀκολουθῇ. 35 Διότι ὅστις θέλει νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, θέλει ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὅστις ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος θέλει σώσει αὐτήν. 36 Ἐπειδὴ τί θέλει ὠφελήσει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; 37 Ἢ τί θέλει δώσει ὁ ἄνθρωπος εἰς ἀνταλλαγὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; 38 Διότι ὅστις αἰσχυνθῇ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς λόγους μου ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει αἰσχυνθῇ δι' αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων. Καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτούς· ἀληθῶς σᾶς λέγω ὅτι εἶναί τινες τῶν ἐδῶ ἱσταμένων, οἵτινες δὲν θέλουσι γευθῇ θάνατον ἕως οὗ ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐλθοῦσαν μετὰ δυνάμεως.

> Εἶπεν ὁ Κύριος, ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι. 35 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. 36 Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; 37 Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; 38 Ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.
>
> Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ σήμερον νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸ μέγα ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου τὸ ὁποῖον συνετελέσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Τὴν αἱματηρὰν δηλ. θυσίαν τοῦ Σωτῆρος χάριν ἡμῶν καὶ ἀπὸ αὐτὴν νὰ ἀντλήσωμεν διδάγματα πολύτιμα. Διότι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὑπενθυμίζει τοὺς ἀγῶνας πρὸς χάριν τῆς ἀληθείας. Διδάσκει ἀκόμη τὴν ἀγάπην καὶ τὴν αὐτοθυσίαν μέχρι θανάτου. Καὶ κηρύττει τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς αὐταπαρνήσεως τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ζητεῖ ἀπὸ ὅλους. Διότι λέγει: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν». Τὴν αὐταπάρνησιν τὴν θέτει ὡς γνώρισμα τῶν Χριστιανῶν καὶ τὴν θεωρεῖ ὡς ἀπαραίτητον ὅρον τῆς μετ' Αὐτοῦ ἐπικοινωνίας.

Μὲ τὴν αὐταπάρνησιν ἀφήνομεν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην καὶ ἐγκολπούμεθα τὴν ἀλήθειαν. Ἀποβάλλομεν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν κακίαν καὶ καλλιεργοῦμεν τὴν ἀρετήν. Θυσιάζομεν τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ κερδίζομεν τὰ πνευματικὰ καὶ οὐράνια. Περιφρονοῦμεν τὴν ματαίαν δόξαν τοῦ κόσμου καὶ γινόμεθα ἄξιοι τῆς αἰωνίου δόξης πλησίον τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστις αὐτὴ ἀνέδειξε τοὺς ἥρωας τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς.

Εἶναι στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν αὐταπάρνησιν, ἀλλὰ ἔνδοξος. Ἂς ἀποσπάσωμεν τὴν καρδίαν μας ἀπὸ τὰ μάταια καὶ τὰ ἐπίγεια καὶ ἂς ἀκολουθήσωμεν πιστῶς τὸν Κύριον ζητοῦντες τὰ οὐράνια καὶ τὰ αἰώνια ἀγαθά. Ἔτσι θὰ ἀναδειχθῶμεν ἄξιοι καὶ ἐκλεκτοὶ στρατιῶται Του, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐπιφυλάσσει στέφανον ἐπουρανίου δόξης.

«Ν»

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΑΙΛΙΑΝΟΣ

Ο ρήτορας Λυκοῦργος γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 396 π. Χ. Ἦταν παιδὶ τοῦ εὐπατρίδη Λυκόφρονα ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἐτεοβουταδῶν. Σὲ νεανικὴ ἡλικία διδάχτηκε ἀπὸ τὸν Πλάτωνα τὴν φιλοσοφία, ὕστερα τὴν ρητορικὴ ἀπὸ τὸν Ἰσοκράτη. Στὴν πολιτικὴ μπῆκε πολὺ νέος καὶ στὰ 337 ἀνεδείχτηκε ἀπὸ ὑπόληψι ταμίας τῆς κοινῆς προσόδου γιὰ 15 χρόνια. Μὲ τὴν τιμιότητα καὶ μὲ τὴν ἐπιμέλειά του ἀνέβασε τὴν δημόσια ἐτήσιο πρόσοδο σὲ 1200 τάλαντα. Ἀπὸ αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἀπὸ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν πατρίδα του ἀγαπήθηκε τόσο ἀπὸ τὸν Δῆμο ὥστε, ὅταν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ζήτησε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τοὺς ἐχθροὺς τῶν μακεδονικῶν συμφερόντων καὶ τὸν Λυκοῦργο — γιατὶ μαζὶ μὲ τὸν Δημοσθένη εἶχε πολεμήσει τὴν μακεδονικὴν πολιτικὴν — ὁ Δῆμος μὲ παρακλήσεις ἀρνήθηκε τὴν παράδοσι καὶ ἐμπιστεύθηκε σ' αὐτὸν τὴν ἀσφάλεια τῆς πόλεως. Ἡ αὐστηρότης στὴν ἐκτέλεσι τῶν νέων καθηκόντων του ἦταν παροιμιώδης. Ἦταν δὲ ἀκόμη φιλόκαλος καὶ μεγαλοπρεπής. Ἀπόδειξι δὲ ἔχουμε τὶς οἰκοδομὲς τῆς πόλεως. Γιὰ τὴν τιμιότητά του πολλὲς φορὲς κατέθεταν ἰδιῶται μεγάλα ποσὰ στὰ χέρια του γιὰ νὰ τὰ ἀσφαλίσουν. Ἀπὸ τοὺς νόμους ποὺ εἰσήγαγε μιὰ διάταξι ἔλεγε πὼς οἱ γυναῖκες δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνωνται ἐπάνω σὲ ἅμαξα στὴν ἑορτὴ τῶν μυστηρίων. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν νόμο παρέβη ἡ ἴδια ἡ σύζυγός του καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐτιμώρησε μὲ πρόστιμο. Πολλὰ ἀνέκδοτα γιὰ τὸν βίον του μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς στὸν Πλούταρχο, ποὺ φανερώνουν τὸν ἐξαίρετό του χαρακτῆρα καὶ τὶς σπάνιές του ἀρετές. Στὰ δικαστήρια ἦταν πάντοτε ἐπιτυχὴς κατήγορος, τοὺς δὲ κατηγόρους του Φιλῖνον, Δείναρχον, Ἀριστογείτονα κ. ἄ. πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ μὴν πῶ πάντα νικοῦσε καὶ ἀπεστόμωνε.

Ὁ Λυκοῦργος ἀπέθανε τὸ 324 π. Χ. ὑπηρετῶν ὡς ἐπιστάτης τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου. Στὴν σύζυγό του Καλλιστὴ ἄφησε 3 παιδιὰ ποὺ καταδιώχτηκαν σκληρὰ ἀπὸ τὸν πατρικὸ ἐχθρὸ Μενεσαίχμη καὶ ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸν Θρασυκλῆ.

Κατ' εἰσήγησιν τοῦ Ἀνεξικράτη ἀνηγέρθη πρὸς τιμήν του ἀνδριὰς στὸν Κεραμεικό, τὰ δὲ παιδιά του ἀνατραφήκανε ἀπὸ τὸ δημόσιο. Ἀκόμη δὲ βγῆκε ἕνα ψήφισμα ἀπὸ τὸν Δῆμο νὰ σιτῆται στὸ πρυτανεῖο ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά του. Οἱ λόγοι τοῦ Λυκούργου εἶναι 15, σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τῶν ἀρχαίων, ἐνῷ σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τῶν νέων 20. Σὲ μᾶς σώθηκε μόνο ὁ κατὰ Λεωκράτους, ποὺ ἐκφωνήθηκε τὸ 350 π. Χ., ἀπὸ τοὺς λοιποὺς δὲ μόνον κομμάτια. Οἱ ἀρχαῖοι κριτικοὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διονύσιο τὸν κατηγοροῦν γιὰ τὸ τολμηρὸ τῶν μεταφορῶν καὶ τὴν ἀνακρίβεια στὶς διατάξεις τῆς ὑποθέσεως καὶ τὶς συχνὲς παρεκβάσεις. Ὁ Θέων ἀναφέρει δυὸ δημηγορίες ὡς ἔργα τοῦ Λυκούργου: Ἑλένης Ἐγκώμιον καὶ Εὐρυβάτου Ψόγον. Φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι κάποιος ἄλλος συγγραφεὺς αὐτῶν.

★

Ο Αἰλιανὸς γεννήθηκε, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τοῦ Σουΐδα, στὸν Πραίνεστο τῆς Ἰταλίας καὶ ἔζησε στὴ Ρώμη. Ἦταν δὲ σὲ τόσο βαθμὸ φιλέλληνας, ὥστε ἀγαποῦσε σὲ ὑπερβολικὸ βαθμὸ τὴ φιλολογία τὴν ἑλληνική ἀκόμη καὶ τὴν τέχνη τοῦ λέγειν. Ἔγινε μαθητὴς τοῦ Παυσανία τοῦ ρητορικοῦ, μιμητὴς στὴν εὐγλωττία τοῦ Νικοστράτου καὶ ἀκόμη τοῦ ὕφους τοῦ Δίωνα Χρυσοστόμου. Στὰ χρόνια τοῦ Ἀδριανοῦ ἐπειδὴ δίδασκε τὴν ρητορικὴ τέχνη στὴ Ρώμη ὠνομάστηκε μελίφθογγος. Ἔζησε περίπου 60 χρόνια. Ἀπ' τὰ ἔργα του σώζονται ἡ Ποικίλη Ἱστορία σὲ 14 βιβλία καὶ τὸ περὶ Ζώων Ἰδιότητος σὲ 17. Καὶ στὸ μὲν πρῶτο ἔχει βραχείας διηγήσεις καὶ ἀνέκδοτα ἱστορικά, βιογραφικά, ἀρχαιολογικὰ παρμένα ἀπὸ διαφόρους συγγραφεῖς. Τὸ μόνο ποὺ εἶναι κάπως ἄξιο παρατηρήσεως εἶναι ὅτι σώζει πολλὰ χωρία συγγραφέων πιὸ ἀρχαίων τοῦ Αἰλιανοῦ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἄλλαξε τὴν γλῶσσα τῶν τεμαχίων. Τὸ δὲ δεύτερο ἔχει πάλιν καὶ αὐτὸ τὸν αὐτὸν τύπο μὲ συμπλήρωμα δικῶν του γνώσεων παρμένων ἀπ' τὶς ἔρευνες ποὺ ἔκανε στὴν Ἰταλία. Τὸ βιβλίο αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἔγινε πρότυπο σύγγραμμα περὶ ζωολογίας, γιατὶ κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα ὁ Μανουὴλ ὁ Φιλῆς, ποιητὴς ἀπ' τὸ Βυζάντιο, ἔχοντας βάσι αὐτὸ ἔκαμε ἕνα ποίημα γιὰ τὰ ζῷα μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Στίχοι Ἰαμβικοὶ περὶ ζώων ἰδιότητος».

Στὸ τέλος δὲ ὑπάρχει ἕνας ἐπίλογος ποὺ περιέχει τὶς γενικὲς ἀρχὲς μὲ τὶς ὁποῖες τὸ ἔκαμε. Ὁ Αἰλιανὸς ἔγραψε καὶ ἄλλες πραγματεῖες σὰν περὶ Προνοίας, Θείων Ἐνεργειῶν, ἀκόμη δὲ καὶ 20 ἀγροτικὰς ἐπιστολὰς καὶ τὴν κατηγορίαν τοῦ Γύννιδος.

Χ. Καζούρης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ — ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Τὰ ξύλα τριζοβολοῦσαν στὸ παραγῶνι, δίνοντας τροφὴ στὶς χρυσοκόκκινες φλόγες ποὺ χοροπηδοῦσαν φωτίζοντας ἔξη πρόσωπα. Τὰ δυό, ἦσαν διαβατάρηδες, ποὺ κυνηγῶντας τὴ χαρὰ στοὺς λόγγους καὶ στὰ διάσελα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδας, εἶχαν καταλήξει μὲ τὸ σούρουπο σ' ἐκεῖνο τὸ Κλουκινοχῶρι. Τὸ τρίτο, κορφὴ κυπαρισσιοῦ σκεπασμένη ἀπὸ κάτασπρο χιόνι, ἀγνάντευε ἀπ' τὸ παραθύρι τὸν περήφανο Χελμό, ἀναπολῶντας δροσερὰ καλοκαίρια. Δίπλα του δυὸ βλαστάρια, ὁ Ντῖνος κι' ὁ Γιάννης, ἀναθρεμμένα στὴ μυρωδιὰ τοῦ ἐλάτου, μὲ ψυχὴ πιὸ καθάρια κι' ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς Στυγίας Πηγῆς, παρακολουθοῦσαν μὲ μάτι ποὺ ἄστραφτε μιὰ διήγησι γιὰ περιπέτειες στὸν Ξερόκαμπο μὲ χιόνια κι' ἀντάρες. Ἡ μάνα τους, δὲν εἶχε νοιώσει στάλα τὴ ζέστη τοῦ παραγωνιοῦ. Ἀπ' τὴ στιγμή, ποὺ φάνηκαν οἱ ξένοι, θαρρεῖς πὼς κάτι διαβολικὸ τὴν ἔπιασε. Ἡ πόρτα ἀνοιγόκλεινε, μὰ κι' ἡ κασσέλα κι' ἡ ντουλάπα τὸ ἴδιο. Σὲ μιὰ στιγμὴ φάνηκε κρατῶντας δυὸ βελέτζες, τὴ σπάθισε ξανὰ τὸ μάτι, μ' ἕνα τηγάνι στὸ χέρι. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ξένους κάτι θέλησε νὰ πῇ, μὰ δὲν πρόλαβε. Ἡ λεβέντισσα τοὔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὰ λόγια τοῦτα:

—Νὰ μᾶς συμπαθᾶτε ποὺ δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς περιποιηθοῦμε. Τὸ χειμῶνα ἐδῶ στὸ βουνὸ δύσκολα βρίσκεται τὸ πρεπούμενο...

Σὲ λίγο ἕνα πεντακάθαρο τραπεζομάντηλο—πόσα τραγούδια θάπε ἡ ὑφάντρα στὸν ἀργαλειὸ καθὼς περνοῦσε τὴ σαΐτα ἀνάμεσα στὰ ὑφάδια; — σκέπαζε τὸ τραπέζι ποὺ βρισκόταν στὴ γωνιά. Κι' ἀπάνω του, ἕνα διπλὸ καρβέλι, ἀπὸ καθάριο στάρι, ζυμωμένο σὲ σκάφη φτιαγμένη ἀπὸ πουρναριοῦ κορμό, καὶ ψημένο σὲ φοῦρνο ποὺ ἐκαψάλισε μὲ ρίζες θυμαριοῦ καὶ κέδρου. Ἐκεῖ βρίσκονταν ἀκόμα λίγα αὐγά, τυρὶ καὶ μιὰ κανάτα μὲ κρασί, ποὺ θ' ἀνέβηκε 'κεῖνο τὸ βράδυ περσότερο ἀπὸ τρεῖς φορὲς τὴ σκάλα τοῦ κατωγιοῦ, ὅπου κουρνιάζει ὁλοχρονὶς ἡ βαρέλλα.

Ὁ νοικοκύρης κάτι μασοῦσε, μὰ τὸ μάτι του ἦταν καρφωμένο στοὺς ξένους.

—Φᾶτε, παιδιά!... Τὸ βουνὸ θέλει φαΐ!...

Ναί, μὰ καὶ οἱ ψυχὲς διψᾶν γιὰ καλωσύνη. Καὶ ὑπῆρχε τόση ἐκεῖνο τὸ ἀξέχαστο βράδυ μέσα στὸ φτωχικὸ καλύβι, ποὺ τὸ φώτιζαν οἱ φλόγες ποὺ χοροπηδοῦσαν στὸ παραγῶνι...

ν. τ.

ΨΑΡΑΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Εἶχεν ἔλθει ὁ Ὀκτώβριος καὶ παρεθερίζαμεν ἀκόμη εἰς τὴν Βάρην, ὄχι τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ τῆς Σύρου, μικρὸν συνοικισμόν, εἰς ἕνα ὡραῖον λιμενίσκον νοτίως τῆς νήσου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον ἀντικρύζουν δύο ἀκρωτήρια, τὸ Ἀχλάδι καὶ τὰ Χοντρά. Νὰ παραθερίζῃ κανεὶς εἰς τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου εἶναι ὀλίγον ὀξύμωρον. Ἀλλὰ εἶναι τόσο γλυκὸ τὸ κλῖμα τοῦ ὡραίου νησιοῦ. Ἔπειτα ὁ Ὀκτώβριος καὶ ὁ Νοέμβριος εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ψαρεύονται τὰ καλαμάρια, καὶ τὰ καλαμάρια ἐκεῖ πρὸ παντὸς ἑκατέρωθεν τοῦ λιμενίσκου, εἰς τὰ βραχώδη παράλια, τὸ Ἀχλάδι, τὸ Ρασιοῦ, τὸν Τράχηλο, τὸ Κατεργάκι, τὶς Λιόντες, ἐκεῖ προτιμοῦν νὰ μαζεύωνται.

Δεξιὰ τοῦ λιμενίσκου τῆς Βάρης εἶναι ὁ μικρὸς ὅρμος Ἀχλάδι, ἔρημος, ἀκατοίκητος, περικλειόμενος ἀπὸ βράχους, σχεδὸν κατακορύφους.

Εἰς μίαν ὁμαλὴν ἄκραν του, εὑρίσκετο μία μόνη καλύβα. Ἀλλὰ τί καλύβα! Ὅ,τι ὑλικὰ ἠμπορεῖ νὰ μαζέψῃ ἡ φτώχεια, τὰ εἶχε μαζέψει ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος ποὺ τὴν κατοικοῦσε. Σκουριασμένοι τενεκέδες πετρελαίου, παλησανίδες, μουσαμάδες ἀπὸ ἐμπορεύματα. Εἶχε ἐμπρὸς εἰς τὴν καλύβα του καὶ μιὰ μικρὴ παλῃόβαρκα. Μοῦ διηγήθηκαν οἱ ἐγχώριοι ὅτι ἦτο ξένος· ὅτι εἶχε ἔλθει ἕνα πρωῒ μὲ τὸ βαρκάκι του, φορτωμένο μὲ αὐτὰ τὰ ἄθλια ὑλικά, καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ στήσῃ ἐκεῖ αὐτὴ τὴν καλύβα νὰ ψαρεύῃ ὅ,τι ἠμπορεῖ γιὰ νὰ ζήσῃ. Δὲν τὸν ἐμπόδισαν. Ἀλλὰ καὶ δὲν τοὺς ἦτο συμπαθὴς ὁ ἄμοιρος ξένος. Ἴσως διότι δὲν τοὺς εἶπε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποιὸς εἶναι, καὶ πῶς ἐξέπεσε αὐτοῦ, καὶ ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα τόσον ἀπαιτεῖ ἡ ἀνθρωπίνη περιέργεια. Τὸ ὄνομά του ἦτο Στραβοκάνης· μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸν προσηγόρευαν. Καὶ πολὺ δικαίως, διότι τὰ πόδια του ἦσαν στραβά, σὰν τόξα, ὅπου ἐσχημάτιζαν καμάραν. Τὸν ἐλυπούμην πολύ· τὸν ἔφερα εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔτρωγε, ἐψάρευα μαζί του, καὶ ἐν γένει ἔκανα ὅ,τι ἠμποροῦσα διὰ νὰ τὸν καταστήσω κάπως συμπαθῆ εἰς ἐκεῖνο τὸ συνοικισμό. Ἡ προφορά του μὲ ἔπεισεν ὅτι εἶναι Κύπριος. Μίαν ἡμέραν ἀπετόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω πόθεν εἶναι, καὶ ποῖαι περιστάσεις τὸν ἔφεραν μονάχο κορμὶ εἰς αὐτὴ τὴν ἐρημιά. Δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, ἀλλὰ μὲ πολλὴ εὐγένεια καὶ μὲ μιὰ ἀνέκφραστη μελαγχολία μοῦ εἶπε: «Πάρε με, κύριε, πὼς εἶμαι ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παλησάνιδα, ὁποὺ ξερνάει τὸ πέλαγο ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ ξεροτρόχαλα καμμιὰ φορά».

Μὲ αὐτοῦ τὴ βάρκα ἐκάναμε στὴ Βάρη τὸ ψάρευμα τοῦ καλαμαριοῦ ποὺ ἀρχίζει ὕστερα ἀπὸ τὸ σουρούπωμα.

Οἱ λόφοι γύρω, μουσκεμένοι ἀπὸ τὴν ὑγρασία, ἀναδίδουν γλυκό, μελαγχολικό, σύμμικτο ἄρωμα, ἀπὸ τὰ σχῖνα, τὶς φασκομηλιές, τὰ θυμάρια. Ἡ θάλασσα ἔχει γίνει μελανή, καὶ οὔτε τὰ γειτονικὰ νησιὰ ξεχωρίζονται αὐτὴν τὴν ὥρα ἀπὸ τὰ χαμηλὰ σύννεφα τοῦ φθινοπώρου.

Ἀρχίζει τὸ ψάρευμα. Ἡ βάρκα προχωρεῖ μὲ σιγανὸ κουπὶ εἰς μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ βραχώδη παράλια. Κρατοῦμεν κάθετη μίαν πετονιὰ ἀπὸ πλεχτὲς ἀλογότριχες, ὅπου καταλήγει εἰς ἕνα ἐργαλεῖο ἀπαράλλακτο ὡς ἀδράχτι ἀπὸ μολύβι, ραμμένο μὲ λευκότατο πανί, ὅπου εἰς τὸ κεφάλι του ὑπάρχουν ἀκτινοειδῶς πλῆθος καρφίτσες μυτερὲς ἀνεστραμμένες. Ἐννοεῖται ὅτι, ἕνεκα τοῦ βάρους, ἂν καὶ ἡ βάρκα προχωρεῖ ἀργά, ἀκολουθεῖ γραμμὴ κάθετη μέσα εἰς τὴ θάλασσα· ἀλλὰ οὔτε κοντὰ εἰς τὴν ἐπιφάνεια πρέπει κανεὶς νὰ κρατῇ αὐτὸ τὸ φονικὸ ἀδράχτι (τὸ ὁποῖον, ἀλλοῦ μὲν τὸ ὀνομάζουν Καλαμαριέρα ἢ Πραγκαρόλι, οἱ δὲ Συριανοὶ πολὺ παραστατικώτερον «Καυτερό»), οὔτε πλησίον εἰς τὸν πυθμένα. «Ἀνάμεσα σὲ δυὸ νερά» ὅπως λέγουν οἱ ψαράδες τῆς Σύρου. Ὁ ψαρᾶς κατεβάζει τὸ χέρι, καὶ ἔπειτα τὸ ἀνεβάζει ἀποτόμως, κίνησις ὀλίγον κουραστική, ἡ ὁποία ἔχει σκοπὸν νὰ παριστᾷ τὸ λευκὸ ἀδράχτι ὡς ψάρι ποὺ πηδᾷ πρὸς τὰ ἄνω ἀπὸ φόβο κινδύνου. Τὸ καλαμάρι τότε ὁρμᾷ διὰ νὰ μὴ τοῦ ἐκφύγῃ ἡ λεία· οἱ μυτερὲς καρφίτσες ἐμπήγονται εἰς τὸ σῶμα του καὶ ὁ ψαρᾶς τὸ ἀνασύρει.

Πολλὲς βραδυὲς ἐκάμαμεν αὐτὸ τὸ ψάρευμα ἐπὶ δύο τρεῖς ὥρας, μὲ δύο ἄλλους φίλους ποὺ παραθέριζαν ἀκόμη καὶ αὐτοί, μὲ τὴ βάρκα τοῦ Στραβοκάνη, τοῦ ἔρημου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Ἐννοεῖται βέβαια ὅτι ὅλο τὸ βράδυ δὲν ἐκάμναμε αὐτὴ τὴ γυμναστικὴ διαρκῶς. Ἀφήναμε καὶ τὰ κουπιὰ καὶ τὸ καυτερό, καὶ μᾶς ἐνάρκωνε ἡ γαλήνη τῆς μελαγχολικῆς φθινοπωρινῆς βραδυᾶς, καὶ μᾶς ἐμάγευε ἡ μουσικὴ τῶν βραχωδῶν γιαλῶν, ὅπου, μὲ ὅλη τὴ γαλήνη, πάντα ἀκούεται σιγανή, σὰν ψιθύρισμα, σὰν μελαγχολικὸ παράπονο.

Ἐμμ. Λυκούδης

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΜΥΡΙΣΜΕΝΟ ΠΡΙΝΑΡΙ

Γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ χωριὸ στὸ μετόχι τὸ «Νοφαλιᾶ», πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ «μυρισμένο κατσοπρίνι». Ὁ δρόμος καθὼς ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ «Ἀπάνω Σελί», εἶναι τρομερὰ ἀνηφορικός, πετρώδης καὶ σὲ πολλὰ μέρη ἐπικίνδυνος. Μονάχα ζῷα συνηθισμένα μποροῦν νὰ σκαρφαλώσουν ἐκεῖ πάνω καὶ πολλὲς φορὲς δὲν λείπουν τὰ δυστυχήματα· τὰ μουλάρια ἢ τὰ γαϊδούρια πέφτουν στοὺς γκρεμοὺς ἢ ρίχνουν τὰ φορτώματά τους. Ἡ ἀνάβασι, ὡς ποὺ νὰ περάσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ «Ἀπάνω Σελί», εἶναι γεμάτη κινδύνους καὶ περιπέτειες.

Εἶναι πολλὰ χρόνια τώρα ποὺ εἶχα κάμει ἐκεῖνο τὸ ταξεῖδι μὲ μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ χωρικούς, ποὺ πήγαιναν κι' αὐτοὶ στὸν ἴδιο δρόμο. Ἦταν ἄνοιξι καὶ μαζὶ θυμοῦμαι καβάλλα στὸ γαϊδοῦρι της ἀνέβαινε καὶ ἡ Κουντουρολενιά, μιὰ καλὴ γρηοῦλα, ποὺ ὅλο διηγήσεις ἤτανε σὲ ὅλο τὸ δρόμο. Ἤξερε γιὰ κάθε τοποθεσία ποὺ περνούσαμε καὶ μιὰ ἱστορία.

Ὅταν πιὰ ἐτελείωσε ὁ ἀνήφορος, ἐμπήκαμε σὲ ἕνα μικρὸ ὀροπέδιο, τὶς «Κουροῦνες». Ἐκεῖ εἶναι καὶ ἕνας μικρὸς ἀγροτικὸς συνοικισμός. Ἡ φύσις εἶναι ξερή, μιὰ φτωχότατη βλάστησι ἀπὸ πουρνάρια καὶ φασκομηλιὲς καὶ παντοῦ κατσάβραχα.

Καθὼς ἐπεράσαμε τὸ μικρὸ αὐτὸ συνοικισμό, ἄρχισε πάλι ἕνας μικρὸς ἀνηφοράκος καὶ ξάφνου — δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ἀλήθεια — ἕνα θεῖο ἄρωμα ἐγέμισε τὴν ἀτμόσφαιρα.

—Τί ὡραία μυρωδιά, κυροῦλα!, τῆς εἶπα. Ποῦθε ἔρχεται ὅμως; Λουλούδια δὲν ὑπάρχουν σ' αὐτὸν τὸν ξερότοπο.

Ἡ γρηούλα μὲ κύτταξε γελαστή.

—Ἐπαέ, παιδί μου, νάτο κιόλα, εἶναι τὸ «μυρισμένο κατσοπρίνι» καὶ κατὰ ποὺ λένε οἱ παπποῦδες μας, στὴ ρίζα του ἔχουν σφαμένο ἕνα ἅγιο καὶ ἀπὸ τοτεσὰ μυρίζει.

—Καὶ δὲ μοῦ λές, θειά, ποιὸς ἅγιος ἤτονε;

—Ἔ! πολλὰ μοῦ ζητᾶς, παιδί μου. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἁγίους—ἡ χάρι του νὰ μᾶς ἐβοηθᾷ! Καὶ ἔκαμε τὸ σταυρό της. Καὶ ὁ θρῦλος συνεχίζεται σὲ ὅλην ἐκείνην τὴν περιφέρειαν ἔτσι. Πιστεύουν μάλιστα πὼς γιὰ ν' ἀκούσῃ κανεὶς τὴν μυρωδιά, πρέπει νὰ μὴν ξέρῃ τὴν ἱστορίαν ἐκ τῶν προτέρων ἢ νὰ μὴν τύχῃ στὸ νοῦ του τὴν ὥρα ποὺ περνᾷ πὼς θὰ τὴν ἀκούσῃ.

Καὶ τὸ πρινάρι ἐξακολουθεῖ νὰ μυρίζῃ. Καὶ ὁ ἅγιος μένει ἄγνωστος.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΟΥ ΕΠΕΣΕΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ

'Ο ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος Α'.

Μάρτιος τοῦ 1913. Οἱ καμπάνες τῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν ἀντηχοῦν ἀκόμη χαρμόσυνα καὶ ὁ ἀστράτευτος πληθυσμὸς τῆς χώρας κατακλύζει τοὺς ναοὺς γιὰ νὰ «δοξολογήσῃ» τὸ Θεό, τὸν καλὸ Θεὸ τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἔστεψε μὲ τὴ νίκη τὰ ὅπλα μας... Ὁ λαὸς τῶν πόλεων, ὁ ἀγρότης τῆς ὑπαίθρου, ὁ μικροαστὸς τῆς ἐπαρχίας, πανηγυρίζει ἔξαλλος. Ἡ ἅλωσις τῶν Ἰωαννίνων εἶναι τὸ μεγάλο γεγονὸς ποὺ γεμίζει τὶς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων μὲ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασι.

Μὰ εἰς μίαν στιγμὴν τὰ πάντα σιγοῦν... Ἀπροσδόκητος εἴδησις διατρέχει ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα καὶ σταματᾷ τὸν πανελλήνιον ἑορτασμόν! Τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς γίνονται δάκρυα πικρίας. Τὰ ἀλαλάζοντα στόματα κλείνονται, δὲν ἤκουσαν πλέον ἐπιφωνήματα χαρᾶς καὶ τὰ χείλη συσπῶνται μόνον εἰς κλαυθμοὺς καὶ ὀδυρμούς!

—Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἐδολοφονήθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Καὶ οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν δὲν κτυποῦν πλέον παρὰ μὲ μονότονον κτύπημα ποὺ ἐκδηλώνει τὴν ἄφατον λύπην!

* * *

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, Διάδοχος ἀκόμη, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὁ Γεώργιος Α' μεταβαίνει εἰς τὴν ὡραίαν νύμφην τοῦ Θερμαϊκοῦ, ὅπου καὶ ἐγκαθίσταται μετὰ τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας. Δὲν στερεῖται σημασίας ἡ ἐγκατάστασίς του εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Πηγαίνει ἐκεῖ γιὰ νὰ βροντοφωνήσῃ εἰς τοὺς δυνατοὺς τῆς Εὐρώπης τὴν ἀμετάτρεπτον τῆς Ἑλλάδος ἀπόφασιν νὰ κρατήσῃ μὲ κάθε θυσία τὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα. Καὶ μένει ἐκεῖ.

Παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην τοὺς ἀγῶνας τοῦ μαχομένου στρατοῦ καὶ ἐκφράζει ὁ ἴδιος τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Θεσσαλονίκης, σ' ἕνα γράμμα, στὸν τότε πρεσβευτὴ τῆς Ἑλλάδος στὸ Παρίσι, στὸν κ. Ἄθω Ρωμᾶνο.

«Ἔζησα, γράφει, ὡς ἐν ὀνείρῳ, καὶ ὄνειρον μοὶ φαίνεται ἀκόμη ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ὅτι σᾶς γράφω ἀπὸ ἐδῶ. Ἐν τούτοις τὸ ὄνειρον εἶναι πραγματικότης. Εἴμεθα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην....».

Καὶ μένει ἐκεῖ...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Διάδοχος καὶ οἱ Πρίγκηπες εὑρίσκονται μεταξὺ τοῦ ἀγωνιζομένου στρατοῦ εἰς τὴν Ἤπειρον. Πανηγυρίζει τὸ γεγονὸς ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος γράφει:

«Οἱ υἱοί μου ἔφθασαν πρὸ τῶν Ἰωαννίνων. Φαίνεται ὅτι τὰ πράγματα πηγαίνουν ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἐλπίζω ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔχωμεν μίαν καλὴν εἴδησιν ἀπὸ ἐκεῖ».

Καὶ εἰς ἄλλην ἐπιστολήν:

«Δὲν γνωρίζω πότε θὰ πέσουν τὰ Ἰωάννινα. Ὁ Διάδοχος μοὶ τηλεγραφεῖ ὅτι κάμνει πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν, ἀλλ' ὅτι τοῦ χρειάζεται καιρός, διότι αἱ ἐπιχειρήσεις εἶχον ὀργανωθῆ κακῶς καὶ ἄνευ σχεδίου...».

Καὶ εἰς ἑτέραν ἐπιστολήν:

«Ὁ υἱός μου εὑρίσκεται μετὰ τοῦ στρατοῦ πέριξ τῶν Ἰωαννίνων. Δὲν γνωρίζω πότε θὰ δυνηθῇ ὁ στρατός μας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν. Ἀπαιτεῖται καιρός...».

Καὶ ἐπὶ τέλους ἔρχεται ἡ καλὴ εἴδησις: Τὰ Ἰωάννινα ἔπεσαν!

Καὶ ὁ Γεώργιος τηλεγραφεῖ:

«Ἂς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν νίκην, ἥτις ὀφείλεται εἰς τὸν υἱόν Μου καὶ τὸν γενναῖον Μου στρατόν!».

* * *

Τὸ κλῖμα τῆς Θεσσαλονίκης, τὸν ἄγριον ἐκεῖνον χειμῶνα, δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστον. Ἡ ὑγρασία εἶναι ὑπερβολική. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μετὰ τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας, εἰς τὴν ἐκεῖ οἰκίαν τοῦ Χατζηλαζάρου, ἦταν εὐχαριστημένος. Ἡ λαμπρὰ θέα τῆς οἰκίας ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς πόλεως, τὸν εὐχαριστεῖ. Ἀλλὰ ἡ συνεχιζομένη κακοκαιρία τὸν κάμνει νὰ ὑποφέρῃ. Δὲν εἶναι ἄλλωστε νέος ὁ Βασιλεύς!... Τὸ κλῖμα τὸν κάμνει νὰ κρυολογήσῃ καὶ αἰσθάνεται ἐπιμόνους πόνους εἰς τὰ αὐτιά Του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἰανουάριος ἔχει παρέλθει. Αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τῆς Θεσσαλονίκης τὴν τύχην ἐνισχύουν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη θὰ ἀφεθῇ εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἡ διαμονὴ τοῦ Γεωργίου Α' δὲν εἶναι ἀπαραίτητος. Καὶ τοῦ ὑποδεικνύουν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ ὅμως ὁ Βασιλεὺς δὲν φεύγει.

«Ἡ ἀναχώρησίς μου, λέγει πρὸς ἐκείνους ποὺ τοῦ ὑποδεικνύουν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἴσως ἐκληφθῇ ὡς ἐξασθένησις τῆς ἀποφάσεώς μας νὰ μείνωμεν. Ὅταν ἡ Θεσσαλονίκη προσαρτηθῇ ὁριστικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φύγω. Ἕως τότε θὰ μείνω ἐδῶ».

Καὶ παρέμεινεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

* * *

Ἔτσι ἦλθεν ἡ ἀποφρὰς ἐκείνη ἡμέρα τῆς 5 Μαρτίου 1913.

Ὁ Βασιλεὺς τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 711)

Ἡ Βασιλικὴ μας Οἰκογένεια κατὰ τὸ 1913.

ΤΙ ΦΟΡΟΥΣΑΝ ΟΙ ΠΑΠΠΟΥΔΕΣ ΜΑΣ

Ένας γέρος Σκαρπαθιώτης έγύριζε μέ τήν λύρα του, καί μέσα στά άλλα τραγούδια, έλεγε καί αύτό:

«Ίντά 'θελα γώ τό βιολί
δέν έπαιρνα μιά βράκα
τσαί κάνουν τά δοντάτσα μου
τήν νύχτα τράκα - τράκα».

Τό τετράστιχο αύτό τό λέγουν καί στήν Κρήτη. Ή Κάρπαθος καί ή Κρήτη έχουν, λόγω τής γειτονίας των, πολλά όμοια έθιμα. Οί παληοί δέ Καρπάθιοι έφορούσαν καί αύτοί, όπως οί Κρήτες, βράκες. Άλλά όλα τά νησιά, καί τά παράλιά μας τά περισσότερα, έβρακοφόρουν. Καί σήμερα, άν καί περιορίζεται αύτή ή φορεσιά, πάλι δέν εχάθη έντελώς. Καί οί ήρωες τής Μάνης κατά τό 1821 έβρακοφόρουν καί αύτοί. Καί στά Ίωάννινα μέσα στήν λίμνη, είναι τό νησί πού οί κάτοικοι βρακοφορούν, ένώ ή άλλη Ήπειρος φορεί φουστανέλλα. Είναι όμως οί νησιώται τής λίμνης άποικοι Μανιατών.

Τήν βράκα τήν έφορούσαν καί τήν φορούν μακριά ή κοντή μέ πολλάς ή μέ λίγας πτυχάς. Αί πολλαί πτυχαί ήσαν δείγμα άριστοκρατικότητος. Καί αί πολλαί πτυχαί στήν φουστανέλλα είναι δείγμα άριστοκρατικότητος καί αύταί. Όσο περισσοτέρας πτυχώσεις καί γαζιά είχεν ή φουστανέλλα, τόσον έθεωρείτο άρχοντικώτερος αύτός πού τήν έφορούσε.

Στήν όρεινή Θεσσαλία καί στά Χάσια όρη κυκλοφορεί αύτό τό τραγουδάκι γιά τήν φουστανέλλα τού άρματωλού Γκούντα, πού ήκμασε πολύ μετά τό 1821:

«Φουστανέλλα μέ γαζί
γέρο Γκούντας τήν φορεί».

Καί ένα τραγουδάκι θεατρικό, πολύ γνωστό, άφιερωμένο στόν ήρωϊκό τσολιά, λέγει:

«Φουστανέλλα, τσαρούχι, φούντα, φέσι
καμάρι, λεβεντιά, περηφάνεια
σωστός διπλωμένος κατηφές».

Τό τραγουδάκι παραβάλλει τήν φουστανέλλα τού τσολιά μέ τά άφθονα πυκνά φύλλα πού έχει τό αύγουστιάτικο άνθος, ό κατηφές.

Άλλά σέ κάθε κομμάτι τών τοπικών ένδυμασιών ύπήρχε καί μιά ξεχωριστή λεπτομέρεια. Τό φέσι, τά παλληκάρια τό έφορούσαν στραβά. Οί γέροντες άρχοντες φουσκωτό καλά πάνω. Τό ίδιο καί τίς βελουδένιες ή μεταξωτές σκούφιες πού φορούν ίδίως στήν Αίτωλοακαρνανία καί στήν Φθιώτιδα καί στήν Άττικοβοιωτία.

Οί ήλικιωμένοι τήν έφορούσαν φουσκωτή, οί νέοι πλακωτή καί στραβά. Αύτοί πού κατεσκεύαζαν τίς σκούφιες έλέγοντο σκουφάδες. Σκουφάδες όμως έλέγοντο καί οί φορούντες σκούφιες, ένώ όσοι έφεραν φέσια έλέγοντο φεσάδες. Έχομεν δέ καί πολλά έπίθετα Σκούφος καί Σκουφάς καί Φεσάς.

Καί τά ζωνάρια, έκείνοι πού ήθελαν νά κάνουν τόν γενναίο, τά έφορούσαν μακρύτατα μέ πολλούς γύρους πού άρχιζαν άπό τό στήθος καί έσκέπαζαν ολόκληρη τήν μέση καί τήν κοιλιά. Τέτοια μακρύτατα μεταξωτά ζωνάρια, χρώματος βαθέος βυσσινιού, φορούν άκόμη είς τήν Κρήτη. Μάλιστα ήτο παλαιότερα ή συνήθεια καί νά άφήνουν μερικοί τήν άκρη τού ζωναριού των νά σέρνεται στήν γή. Αύτό έθεωρείτο προσβλητικό γιά τούς άλλους, γιατί βέβαια είναι προσβλητικό νά κάθεσαι ήσυχος καί νά περνά άλλος μέ τό ζωνάρι του κρεμασμένο κάτω καί νά σηκώνη σκόνη. Άπό αύτό τό γεγονός βγήκε ή παροιμία: «Τί κρεμάς τό ζωνάρι σου γιά καυγά;».

Καί είναι καί ένα άλλο τραγουδάκι πού λέγει:

«Τί σέ νοιάζει σένανε γιά τό ζωνάρι μου
ή μακρύ μου ή κοντό μου ή καράρι μου;

Ή λέξις καράρι σημαίνει τό κανονικό. Καί έχουμε καί τήν λέξι καρατέρνω πού σημαίνει ύπολογίζω κανονικά. Έκείνοι πού κατασκεύαζαν τά ζωνάρια, πού ήσαν συνήθως ύφαντά, άπό μαλλί ή μετάξι ή βαμβάκι, έλέγοντο ζωναράδες. Φαίνεται δέ ότι τό έπάγγελμα αύτό ήτο άρχαιότατον, γιατί έχομεν είς τό Βυζάντιον μίαν άπό τάς μεγαλυτέρας οίκογενείας πού λέγονταν τών Ζωναράδων. Οί ζωναράδες κατεσκεύαζαν καί γυναικείας ζώνας μέ χρυσά κεντητά ή ύφαντά ποικίλματα. Έλέγοντο δέ καί Καψαλάδες ή Καπιτσαλάδες. Καί στά παπούτσια ύπήρχεν ή ίδία τάσις τής ύπερβολής. Όσοι ήθελαν νά κάνουν τόν γενναίο τά έφορούσαν μέ μακρύτατες μύτες. Κατά τόν μεσαίωνα δέ ήσαν τόσο μακριές οί μύτες ώστε ήναγκάζοντο νά τίς δένουν μέ ένα σειρήτι, νά τίς άνεβάζουν κατά πάνω, καί νά στερεώνουν τό σειρήτι στήν ζώνη των. Αύτό έδυσκόλευε πολύ στό περιπάτημα, άλλά έθεωρείτο μεγαλοπρεπές. Έφερον δέ οί άριστοκράται καί οί άρχοντες κόκκινα παπούτσια, ένώ ό λαός έφορούσε ύπόδησιν άπό άβαφο δέρμα ή τά έβαφε μαύρα.

Τά άπό ήμικατειργασμένο δέρμα ή άπό άκατέργαστο δέρμα τσαρούχια τών λαϊκών τάξεων έλέγοντο είς τό Βυζάντιον σερβούλια. Καί σήμερα είς τήν Θράκην έξακολουθούν νά τά λέγουν τσαρβούλια. Τήν λέξιν παρήγον άπό τό servus πού σημαίνει τόν ύπηρέτη. Τά έθεώρουν δουλικά ύποδήματα. Αύτά ήσαν άπό άκατέργαστα δέρματα καί λωρίδες, όπως είναι καί τά χωρικά πέδιλα τών άρχαίων Έλλήνων καί Ρωμαίων. Τούναντίον οί άρχοντες έφεραν κόκκινα παπούτσια άπό κατειργασμένα δέρματα. Αύτό τό είδος διεσώθη είς τά κόκκινα τσαρούχια πού φορούν οί φουστανελλοφορούντες έλληνικοί πληθυσμοί. Ή ύψωμένη άκρα τού τσαρουχιού μέ τήν φούντα άποτελεί ύπόλοιπον τής μεσαιωνικής καί τής βυζαντινής έποχής. Μάλιστα είς τά χωριά τής πεδινής Ήπείρου οί χωρικοί φορούν καί σήμερα τσαρούχια μέ μύτες πού ύψώνονται τέσσερα καί πέντε δάκτυλα πρός τά έπάνω, καί δέν έχουν φούντα. Ή λέξις δέ τσαρούχι δείχνει ότι άπό κατειργασμένο δέρμα κατεσκευάζοντο πάντοτε. Συγγενεύει τό τσαρούχι μέ τό τάριχος καί ταριχεύω, πού σημαίνει έπεξεργάζομαι κάτι τι μέ ώρισμένας ύλας διά νά διατηρηθή. Είναι λοιπόν τσαρούχια τά άπό ταριχευμένο ή άπό κατειργασμένο δέρμα κατασκευαζόμενα, έν άντιθέσει πρός τά σερβούλια ή τσαρβούλια, πού είναι άπό δέρμα άκατέργαστο. Φαίνεται δέ ότι καί τά χονδρά στρατιωτικά παπούτσια, πού λέγονται άρβυλα, είναι λέξις συγγενική μέ τό τσαρβούλια.

Έχει μάλιστα άπείρους ίδιοτροπίας τό ζήτημα τού σχήματος τών παπουτσιών. Σέ πολλά νησιά, ίδίως στήν Χίο, στήν Μυτιλήνη, στήν Σάμο καί είς τά μικρασιατικά παράλια, έθεωρείτο ίδιον άριστοκρατικότητος νά φορούν τά παπούτσια μέ σχήμα πρός τά πλάγια, πού μοιάζει μέ δύο αύτιά. Αύτή ή συνήθεια ύπάρχει μέχρι σήμερα.

Καί στό ζήτημα τής κάππας άπειροι ίδιοτροπίαι ύπάρχουν. Τά παλληκάρια τήν φορούν κοντή καί τήν ρίχνουν έπάνω των. Τά μανίκια είναι έτσι άχρηστα. Γι' αύτό καί ή εύζωνική φορεσιά έχει τά μανίκια πού κρεμιούν-

(Συνέχεια στή σελίδα 711)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ ἰδῶ, νὰ ἐξετάσω, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ δώσω ἐκεῖ μιὰ παράστασι καὶ νὰ μαζέψω λίγα λεπτὰ γιὰ παρακάτω. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ τριγυρίζω τὸ χωριό, γιὰ νὰ βρῶ τὸ καταλληλότερο μέρος, καὶ συγχρόνως νὰ ἐξετάζω τὶς φυσιογνωμίες τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ καταλάβω ἂν θὰ μᾶς ἦσαν φίλοι ἢ ἐχθροί.

Σ' αὐτὸ καταγινόμουν, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσα πίσω μου φωνές. Γύρισ' ἀμέσως κι' εἶδα τὸ Ζερμπῖνο, ποὺ ἔρχουνταν τρέχοντας, γιατὶ τὸν κυνηγοῦσε μιὰ γρηά. Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ κυνηγητοῦ: Ὁ Ζερμπῖνος κρατοῦσε στὸ στόμα ἕνα κομμάτι κρέας! Φαίνεται πῶς τὸ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς γρηᾶς σὲ στιγμὴ ποὺ ἐγώ, βυθισμένος στὶς σκέψεις μου, δὲν ἐπρόσεχα πολὺ τὰ σκυλιά μου.

— Πιάστε τὸν κλέφτη!... φώναζε ἡ γρηά. Πιάστε τον! Πιάστε τους ὅλους!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια μ' ἔκαμαν νὰ σκεφθῶ πῶς κι' ἐγὼ ἤμουν ἔνοχος, ἢ τοὐλάχιστον ὑπεύθυνος γιὰ τὸ σφάλμα τοῦ σκύλου μου, κι' ἄρχισα νὰ τρέχω κι' ἐγώ.

Τί θἄλεγα, ἂν ἡ γρηὰ μοῦ ζητοῦσε νὰ τῆς πληρώσω τὸ κλεμμένο κρέας; Μὲ τί λεπτά; Κι' ἂν μᾶς ἔπιαναν, δὲν θὰ μᾶς ἔχωναν στὴ φυλακή;

Ἅμα μὲ εἶδαν νὰ τρέχω, ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση τὄβαλαν κι' αὐτοὶ στὰ πόδια, ἐνῶ ὁ Καρδούλης, ποὺ τὸν κρατοῦσα στὸν ὦμο, μ' ἅρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Νὰ μᾶς φθάσουν δὲν ἦταν φόβος· μποροῦσαν ὅμως νὰ μᾶς ἔπιαναν στὸ πέρασμα καὶ ἴσα-ἴσα τέτοιος μοῦ φάνηκε ὁ σκοπὸς δυὸ - τριῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔφραζαν πάρα - πάνω τὸ δρόμο. Εὐτυχῶς, ἕνας πλάγιος δρομάκος μᾶς φανερώθηκε πάρα - κάτω ἀπὸ τὸν ὅμιλο τῶν ἐχθρῶν. Ἔστριψα ἀμέσως μὲ τὰ σκυλιὰ καί, τρέχοντας πάντα στὰ τέσσερα, βρεθήκαμε σὲ λίγο στὰ χωράφια. Δὲν ἐστάθηκα ὅμως, παρ' ἀφοῦ ἔτρεξα τοὐλάχιστον δυὸ χιλιόμετρα. Τότε μόνο τόλμησα νὰ γυρίσω καὶ νὰ κυττάξω πίσω: Κανένας δὲν μᾶς κυνηγοῦσε. Ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση ἦταν πάντα κοντά μου. Κι' ὁ Ζερμπῖνος ἔφθανε ἀπὸ μακρυά, γιατὶ αὐτὸς κάπου εἶχε σταθῆ χωρὶς ἄλλο, νὰ φάῃ τὸ κρέας του.

Τὸν ἐφώναξα. Ἐκεῖνος ὅμως, ποὺ ἤξερε πῶς τοῦ ἄξιζε μιὰ καλὴ τιμωρία, σταμάτησε· κι' ἔπειτα, ἀντὶ νἄλθη σὲ μένα, τὸ ἔσκασε.

Σπρωγμένος βέβαια ἀπὸ τὴν πεῖνα, ὁ Ζερμπῖνος εἶχε κλέψει τὸ κρέας τῆς γρηᾶς. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν συχωρέσω γι' αὐτό. Ἦταν κλεψιὰ κι' ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ. Ἀλλοιώτικα πῶς θὰ κρατιοῦνταν ὁ θίασος σὲ πειθαρχία; Στὸ παρακάτω χωριό, ἡ Δούλση θἄκανε τὰ ἴδια· στὸ τέλος κι' αὐτὸς ὁ Κάπης θὰ νικοῦνταν ἴσως ἀπὸ τὸν πειρασμό.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τιμωρήσω τὸν Ζερμπῖνο ἐκεῖ μπροστὰ σ' ὅλους. Πρωτήτερα ὅμως ἔπρεπε νὰ θελήσῃ αὐτὸς νὰ παρουσιασθῆ μπροστά μου κι' ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ τὸν κατάφερνα τόσο εὔκολα.

Ὁ Κάπης θὰ τὄκανε καλύτερα.

— Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸν Ζερμπῖνο! τοῦ εἶπα.

Ἔφυγε ἀμέσως. Παρετήρησα ὅμως ὅτι δέχθηκε τὴ διαταγή μου μὲ λιγώτερο ζῆλο ἀπὸ τὸν συνηθισμένο του καὶ ἀπὸ τὸ βλέμμα ποὺ μοὔρριξε πρὶν φύγῃ κατάλαβα πῶς προθυμότερα θὰ γίνουνταν συνήγορος τοῦ Ζερμπίνου παρὰ χωροφύλακας δικός μου.

Δὲν εἶχα τώρα παρὰ νὰ περιμένω τὸν Κάπη μὲ τὸν φυγόδικο, κι' ἐπειδὴ αὐτοὶ μπορεῖ ν' ἀργοῦσαν—ὁ Ζερμπῖνος δὲν θὰ στέκουνταν βέβαια νὰ συλληφθῆ τόσο γρήγορα— κι' ἐγὼ πάλι ἤμουν κατακουρασμένος ἀπὸ τὴν τρεχάλα, ἀπεφάσισα νὰ σταθῶ ἐκεῖ καὶ νὰ ξεκουρασθῶ.

Φόβο δὲν εἶχα. Ἔπειτα τὸ μέρος ἦταν καταλληλότατο γιὰ ξεκούρασμα. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, στὴν παραζάλη τοῦ κυνηγητοῦ εἶχα φθάσει κοντὰ στὸ Κανάλι τοῦ Μιντὶ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὶς ξερὲς πεδιάδες ποὺ εἶχα περάσει φεύγοντας ἀπὸ τὴν Τουλούζα, βρέθηκα τώρα σὲ μιὰ χώρα πράσινη καὶ δροσερή. Νερά, δένδρα, χλόη καὶ μιὰ βρυσούλα ποὺ ἔτρεχε ἀπ' τὶς σχισμάδες ἑνὸς βράχου σκεπασμένου ἀπὸ φυτὰ ἀνθοστόλιστα. Τί ὤμορφο μέρος!...

Πιάστε τὸν κλέφτη! Μοῦ πῆρε τὸ κρέας!

Ἐκεῖ, κοντὰ στὴ βρυσούλα, κάθησα νὰ περιμένω τὴν ἐπιστροφὴ τῶν σκυλιῶν.

Πέρασε μιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ φανῆ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ, ὅταν ἄξαφνα βλέπω τὸν Κάπη μπροστά μου, μονάχο, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ζερμπῖνος;

Ὁ Κάπης ξαπλώθηκε χάμω σὰ φοβισμένος. Εἶδα τότε τὸ ἕνα του αὐτὶ ματωμένο.

Δὲν χρειάσθηκαν ἄλλες ἐξηγήσεις γιὰ νὰ καταλάβω: ὁ Ζερμπῖνος ἔκαμε «ἀντίστασι κατὰ τῆς ἐξουσίας» κι' ὁ χωροφύλακάς μου, ποὺ θεωροῦσε ἴσως τὴ διαταγή μου πολὺ αὐστηρή, στάθηκε νὰ νικηθῆ ἀπὸ τὸ φυγόδικο.

Ἔπρεπε νὰ τὸν μαλώσω, νὰ τὸν τιμωρήσω; Δὲν εἶχα τὸ θάρρος, οὔτε διάθεσι νὰ τιμωρήσω ἄλλους, καταπικραμένος καθὼς ἤμουν ἀπὸ τὰ δικά μου δεινά...

Ἀφοῦ ἀπέτυχε ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κάπη, δὲν εἶχα τώρα ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένω ὡς νὰ γυρίσῃ ὁ Ζερμπῖνος μονάχος του. Τὸν ἤξερα: Ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐπαναστατικὸ κίνημα, θἄπεφτε, θ' ἀπεφάσιζε νὰ δεχθῆ τὴν τιμωρία του καὶ θὰ τὸν ἔβλεπα νὰ μοῦ παρουσιασθῆ μετανοιωμένος.

Ξαπλώθηκα κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, μὲ τὸν Καρδούλη, ἀπὸ φόβο μὴν τοὔρχουνταν ἡ ἰδέα νὰ πάῃ κι' αὐτὸς νὰ βρῆ τὸν Ζερμπῖνο. Ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση πλάγιασαν στὰ πόδια μου.

Πέρασ' ἔτσι πολλὴ ὥρα κι' ὁ Ζερμπῖνος δὲν ἐφάνηκε. Στὸ τέλος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

Ὅταν ἐξύπνησα, ὁ ἥλιος ἦταν ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Μὰ δὲν εἶχ' ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆ ὁ ἥλιος πῶς ἦταν μεσημέρι, γιατὶ μοῦ τὄλεγε ἡ ἄδειανή μου κοιλιά. Καὶ τὰ ζῶα ἔδειχναν πῶς πεινοῦσαν: ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση μὲ κατεβασμένα μοῦτρα, ὁ Καρδούλης μὲ διάφορες γριμάτσες.

Ὁ Ζερμπῖνος ἄφαντος ἀκόμα.

Τοῦ φώναξα, τοῦ σφύριξα, τίποτα! Ποιός ξέρει σὲ τί θάμνο χωμένος, θὰ ἐχώνευε ἥσυχα, γιατὶ αὐτός, τὸ πρωΐ, εἶχε φάει καλά...

Δὲν ἤξερα πιὰ τί νὰ κάμω. Ἂν ἔφευγα, ὁ Ζερμπῖνος

μποροῦσε νὰ χαθῆ καὶ νὰ μὴ μᾶς ξανάβρη ποτέ. Ἂν ἔμενα, δὲν θἄβρισκα τὴν εὐκαιρία νὰ κερδίσω λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ φᾶμε.

Καὶ ἴσα-ἴσα ποὺ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη γίνουνταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἐπιτακτική. Τὰ μάτια τῶν πειvασμένων σκυλιῶν μὲ κύτταζαν μ' ἀπελπισία κι' ὁ Καρδούλης δὲν ἔπαυε νὰ τρίβη τὴν κοιλιά του μὲ τσιριγματάκια θυμοῦ.

Ἔστειλα ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν Κάπη νὰ μοῦ βρῆ τὸν Ζερμπῖνο· μὰ ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα ξαναγύρισε μονάχος του καὶ μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω πὼς δὲν τὸν βρῆκε πουθενά.

Τί νὰ κάμω;

Ἂν κι' ὁ Ζερμπῖνος ἦταν ἔνοχος, ποὺ μὲ τὸ σφάλμα του μᾶς ἔφερε σὲ τόσο φοβερὴ θέσι, οὔτε στιγμὴ μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς μποροῦσα νὰ τὸν ἀπαρατήσω. Τί θἄλεγε ὁ κύριός μου, ἂν δὲν τοῦ πήγαινα μεθαύριο καὶ τὰ τρία σκυλιά; Ἔπειτα, μ' ὅλα αὐτά, τὸν ἀγαποῦσα τὸν κατέργαρο τὸν Ζερμπῖνο!

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ μείνω ἐκεῖ ὥς τὸ βράδυ. Ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ καθώμαστε ἔτσι, χωρὶς νὰ κάνουμε τίποτα παρὰ ν' ἀκοῦμε τὸν ταμπουρᾶ ποὺ ἔπαιζε ἡ κοιλιά μας. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἦταν πολὺ ἀλγεινὸ κι' ἔπρεπε νὰ βρῶ κάτι ἄλλο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἀπασχολήση ὅλους καὶ νὰ μᾶς διασκεδάση.

Ἂν κατωρθώναμε νὰ ξεχάσουμε πὼς πεινοῦμε, θὰ πεινούσαμε βέβαια λιγώτερο. Μὰ πῶς; Μὲ τί;...

Ἐνῷ συλλογιζόμουν νὰ βρῶ ἕνα τρόπο, θυμήθηκα πὼς ὁ Βιτάλης μοῦ εἶπε κάποτε πὼς στὸν πόλεμο, ὅταν ἕνα στράτευμα εἶναι κουρασμένο ἀπὸ μεγάλη πορεία, παίζουν μουσική· κι' οἱ στρατιῶτες, ἀκούγοντας εὔθυμους ἢ ἐνθουσιαστικοὺς σκοπούς, ξεχνοῦν τὴν κούρασι καὶ τοὺς κόπους.

Ἴσως ἂν ἔπαιζε τώρα κάτι εὔθυμο, θὰ ξεχνούσαμε ὅλοι τὴν πεῖνα μας. Ὁπωσδήποτε, ἂν ἐγὼ καταγινόμουν νὰ παίζω καὶ τὰ σκυλιὰ νὰ χορεύουν μὲ τὸν Καρδούλη, ὁ καιρὸς θὰ περνοῦσε πιὸ γρήγορα γιὰ μᾶς.

Πῆρα τὴν ἅρπα μου ποὺ τὴν εἶχ' ἀκουμπήσει σ' ἕνα δένδρο, ἔβαλα τοὺς ἠθοποιούς μου στὴ γραμμὴ καὶ γυρίζοντας τὴ ράχι στὸ κανάλι, ἄρχισα νὰ παίζω ἕνα βάλς.

Στὴν ἀρχή, οἱ ἠθοποιοί μου δὲν ἔδειξαν καμμιὰ ὄρεξι γιὰ χορό. Ἦταν φανερὸ πὼς θὰ προτιμοῦσαν ἕνα κομμάτι ψωμί. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ζωήρεψαν, ἡ μουσικὴ ἔφερε τὸ ἀναγκαστικὸ ἀποτέλεσμά της, ξεχάσαμε ὅλοι τὸ ψωμὶ ποὺ μᾶς ἔλειπε κι' οὔτε τὸ ξαναθυμηθήκαμε πιά, ἐγὼ παίζοντας τὴν ἅρπα μου καὶ τὰ σκυλιὰ μὲ τὸν Καρδούλη χορεύοντας.

Ἄξαφνα ἀκούω μιὰ καθαρὴ φωνή, μιὰ παιδιάστικη φωνή, νὰ φωνάζη ἀπὸ πίσω μου:

— Μπράβο! Μπράβο!...

Γυρίζω ἀμέσως καὶ τί νὰ ἰδῶ;

Ἕνα πλοῖο ἦταν σταματημένο στὸ κανάλι, μὲ τὴν πλώρη γυρισμένη κατὰ τὴν ὄχθη ὅπου βρισκόμουν. Τὰ δυὸ ἄλογα ποὺ τὸ ἔσερναν, εἶχαν σταθῆ στὴν ἀπέναντι.

Ἀλλόκοτο ἦταν αὐτὸ τὸ πλοῖο, τέτοιο ποὺ ποτέ μου δὲν εἶχα ξαναϊδῆ. Πιὸ κοντὸ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες μαοῦνες ποὺ μεταχειρίζουνται στὰ κανάλια, εἶχε στὸ κατάστρωμά του, λιγάκι ψηλότερ' ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ἕνα γυάλινο κιόσκι. Στὴν μπροστινὴ πλευρὰ αὐτοῦ τοῦ κιοσκιοῦ, ἦταν μιὰ βεράντα στολισμένη ἀπ' ἔξω μὲ λογιῶν-λογιῶν κισσούς, ποὺ τὰ κλωνιά τους, καρφωμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ στολίδια τῆς στέγης, ἔπεφταν σὲ μέρη-μέρη σὰν πράσινοι καταρράχτες. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ βεράντα, εἶδα δυὸ πρόσωπα: μιὰ κυρία, νέα ἀκόμα, μὲ ὕφος εὐγενικὸ καὶ λυπημένο, ποὺ στέκουνταν ὀρθή, κι' ἕνα παιδί, ἕνα ἀγόρι σχεδὸν στὴν ἡλικία μου, ποὺ μοῦ φάνηκε ξαπλωμένο.

Αὐτὸ τὸ παιδὶ βέβαια μᾶς εἶχε φωνάξει τὰ «μπράβο». Κι' ἅμα μοῦ πέρασε ἡ ἔκπληξι τῆς πρώτης στιγμῆς—γιατὶ τὸ θέαμα δὲν ἦταν καθόλου τρομακτικὸ—ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου, γιὰ νὰ τὸ εὐχαριστήσω.

— Γιὰ δική σου εὐχαρίστησι παίζεις; μὲ ρώτησε ἡ κυρία μὲ ξενικὴ προφορά.

— Γιὰ νὰ χορεύουν οἱ ἠθοποιοί μου καί...γιὰ νὰ διασκεδάζω κι' ἐγώ!

Τὸ παιδὶ ἔγνεψε κι' ἡ κυρία ἔσκυψε ἀπάνω του.

— Μπορεῖς νὰ παίξης ἀκόμα, μικρέ; μὲ ρώτησε σηκώνοντας τὸ κεφάλι της.

Ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ δὲν μποροῦσα! Καὶ τί ἄλλο ἤθελα, παρὰ νὰ παίξω μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν «ἔντιμη ὁμήγυρι», ποὺ παρουσιάζονταν μέσ' στὴν ὥρα!

— Προτιμᾶτε χορὸ ἢ κωμῳδία; ρώτησα.

— Ὤ, κωμῳδία! φώναξε τὸ παιδί.

Μὰ ἡ κυρία ἀποκρίθηκε πὼς προτιμοῦσε χορό.

— Ὁ χορὸς βαστᾷ λίγο, φώναξε τὸ παιδί.

— Ὕστερ' ἀπὸ τὸ χορὸ μποροῦμε, ἂν ἡ ἔντιμη ὁμήγυρι ἐπιθυμῆ, νὰ κάμουμε διάφορα παιχνίδια, ἀπ' αὐτὰ ποὺ κάνουν καὶ στὰ ἱπποδρόμια τοῦ Παρισιοῦ.

Ἦταν φράσι ἀπὸ τὶς δημηγορίες τοῦ Βιτάλη αὐτὴ καὶ προσπάθησα νὰ τὴν πῶ εὐγενικὰ σὰν κι' ἐκεῖνον. Εἶχα σκεφθῆ πὼς καλλίτερο θἆταν νὰ μὴ γυρέψουν κωμῳδία, ποὺ θὰ δυσκολευόμουν πολὺ νὰ τὴν παραστήσω, πρῶτο γιατὶ μοῦ ἔλειπε ὁ Ζερμπῖνος, καὶ δεύτερο γιατὶ δὲν εἶχα τὰ κοστούμια καὶ τὰ σκηνικὰ ποὺ χρειάζουνταν.

Ἄρχισα λοιπὸν νὰ παίζω πάλι ἕνα χορό. Ἀμέσως ὁ Κάπης ἔπιασε τὴ Δούλση μὲ τὰ δυό του πόδια ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάμποση ὥρα τὰ δυὸ σκυλιὰ στριφογύρισαν μαζὶ ρυθμικά. Ἔπειτα ὁ Καρδούλης χόρεψε μονάχος του. Ἔπειτ' ἀρχίσαμε τὰ διάφορα «παιχνίδια». Δὲν αἰσθανόμαστε πιὰ τὸν κόπο.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Η ΦΙΛΙΑ, ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ἡ ἀπόκτησις φίλων εἶναι ἐπιβεβλημένη. Τὸ αἴσθημα τῆς κοινωνικότητος μᾶς ὠθεῖ νὰ εὕρωμεν συνανθρώπους, μὲ τοὺς ὁποίους νὰ ἐναρμονίσωμεν τὰς σκέψεις μας, τοὺς πόθους μας, τὰ αἰσθήματά μας. Ἡ φιλία καταντᾷ νὰ εἶναι μία ἠθικὴ ὑποχρέωσις γιὰ τὴν ζωή μας. Καταντᾷ νὰ εἶναι ἀναγκαία, ὅπως καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα, γιὰ νὰ ἀναπνέωμε, ὅπως καὶ ἡ τροφὴ καὶ ἡ ἐνδυμασία γιὰ τὴν διατήρησί μας. Ἡ φιλία εἶναι καθολικὴ τάσις ὅλης τῆς δημιουργίας. Τὸ συναίσθημα αὐτὸ εἶναι ἀνεπτυγμένο γενικῶς σ' ὅλο τὸ ζωϊκὸ βασίλειο. Ὅποιος δὲν ἔχει φίλους, ὅποιος δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ μεταδώση τὸν ψυχικό του κόσμο στοὺς συνανθρώπους του εἶναι ψυχικῶς ἐλλειμματίας.

Τί εἶναι φιλία; Οἱ ἀρχαῖοι ἔδωκαν τὸν ἀκριβῆ της ὁρισμό. Φιλία, εἶπεν ὁ Διογένης, εἶναι «μία ψυχὴ ἐν δυσὶ σώμασι». Ἡ πλήρης ἐπικοινωνία μας μὲ τὸν ψυχικὸν κόσμον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον κρίνομεν ὡς ἄξιον νὰ ταυτίσωμεν τὸ ἐγώ μας, καθορίζει τὴν ἔννοιαν τῆς φιλίας.

Ἡ φιλία εἶναι πολύτιμον ἀγαθὸν στὴ ζωή μας. Προάγει τὴν ἠθικότητά μας. Μᾶς εἶναι πηγὴ χαρᾶς καὶ ἐμπνεύσεως. Μᾶς ἀνυψώνει. Μᾶς ἐξευγενίζει. Φίλος εἰλικρινής, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν παρρησίαν νὰ διορθώνη τὰς ἐλλείψεις μας, εἶναι ἕνας ἀγαθὸς ἄγγελος καὶ στὴν εὐτυχία μας καὶ κατὰ τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης. Ἀλλὰ πρὸ πάντων στὰ ἀτυχήματά μας φαίνεται πόσον εὐεργετικὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ φιλία. Πόσοι ἄνθρωποι δὲν ἔχουν κυνηγηθῆ ἀπὸ τὴν Μοῖραν! Ὅταν χάσουν τὰ ὑλικὰ ἀγαθά τους, ὅταν ἔρχωνται ἀλλεπάλληλοι αἱ δοκιμασίαι, ἡ μόνη ἐλπίς, ἡ μόνη χαρὰ ποὺ μᾶς ἀπομένει, εἶναι ἕνας πιστὸς φίλος. Μᾶς στηρίζει. Μᾶς δίδει τὸ θάρρος νὰ ζήσωμε καὶ νὰ προσμένωμε μὲ ἐλπίδα ὅτι αὔριο θὰ μᾶς προσμειδιάση καὶ πάλιν ἡ Τύχη.

Ἀλλ' ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἔχωμε ἐξησφαλισμένον αὐτὸ τὸ ὡραῖον ἠθικὸν στήριγμα, πρέπει νὰ προσέχωμε πολὺ ὅταν ἐκλέγωμε τοὺς φίλους μας.

Ἕνας τῶν νεωτέρων Ἀμερικανῶν σοφῶν, ὁ Γιάγκ, μᾶς δίδει μιὰ ἀδαμάντινη ὑποθήκη, πῶς πρέπει νὰ ἐκλέγωμε ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους χαρίζομε τὴν ψυχή μας. «Μὴ εἶσαι — γράφει — ἀνυπόμονος στὴν ἐκλογὴ τοῦ φίλου σου. Σταμάτα, ζύγιζε, ἀνάλυε, κρίνε πρὸ τῆς φιλίας· ἔπειτα, ὅταν πεισθῆς ὅτι ὁ συνάνθρωπός σου εἶναι ἄξιος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεώς σου, ἔσο πιστὸς μέχρι θανάτου».

Γιὰ νὰ μπορέσης ν' ἀποκτήσης φίλους καὶ νὰ αἰσθάνεσαι τὴν ἄρρητο χαρὰ ἀπὸ τὴν ψυχικὴ αὐτὴ μετουσίωσι, πρέπει ὁ ἴδιος νὰ ἀγαπήσης τὸν φίλο σου μ' ὅλη σου τὴν θερμότητα. Μόνον ἡ ἀγάπη φέρνει τὴν ἀγάπη. Ὅποιος πνίγει τὴν ψυχική του μεταδοτικότητα ἂς μὴ περιμένη ν' ἀποκτήση ἀληθινοὺς φίλους. Καὶ οἱ στερούμενοι φίλων εἶναι γυμνοὶ καὶ ἄχρηστοι καὶ στεῖροι γι' ἀνώτερα πράγματα. ∴

Χίλια δυό σὲ μιὰ σελίδα

Ὁ Δαυΐδ καὶ ὁ Γολιὰθ τοῦ Τύπου

Η μεγαλύτερη ἐφημερὶς τοῦ κόσμου εἶναι ἡ «Λ' 'Ιλλυμινέϊντιντ Κάρντιφ Κονσελέσιον». Εἶναι σχήματος 2,5 μ. ἐπὶ 1,8 μ., οκτασέλιδη μὲ 13 στῆλες στὴν κάθε μία.

Ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ ἐκδίδεται κάθε ἑκατὸ χρόνια. Τὸ τελευταῖο της φύλλο ἐξεδόθη στὰ 1850 καὶ τὸ προσεχὲς θὰ ἐκδοθῆ τὸ 1950.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ρεκὸρ τῆς σμικρότητος κατὰ τὸ σχῆμα ἐφημερίδος, τὸ κατέχει ἡ «Λίτλ Στάνταρντ» τῆς Ἀγγλίας, ποὺ ἔχει σχῆμα 75 χιλιοστομέτρων ἐπὶ 60. Ἕνας μόνον ἄνθρωπος εἶναι ἀρκετὸς γιὰ τὴ σύνταξι, ἐκτύπωσι καὶ πώλησι τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς.

Ἡ ἰσχὺς τῆς καρδιᾶς μας

Ολοι μας, βέβαια, γνωρίζομε τί θαυμασία μηχανὴ εἶναι ἡ ἀνθρώπινη καρδιά. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πολὺ λίγοι ξέρομε, εἶναι ἡ καταπληκτικὴ ἐνέργεια ποὺ ἀναπτύσσει ἡ τεράστια ἐργασία ποὺ ἐκτελεῖ.

Ἂς δοκιμάσωμε νὰ τὴν καθορίσωμε: Ὡς γνωστὸν οἱ μηχανικοὶ παίρνουν ὡς μονάδα ἐργασίας τὸν ἀτμόϊππο, ποὺ ἰσοῦται μὲ τὴν ἀνύψωσι βάρους ἑνὸς κιλοῦ σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου κατὰ δευτερόλεπτον. Μιὰ μηχανὴ λοιπὸν δυνάμεως ἑνὸς ἵππου παράγει «ἔ ρ γ ο ν» 75 χιλιογραμμομέτρων σ' ἕνα δευτερόλεπτο. Ἡ καρδιὰ παράγει 70.000 χιλιογραμμόμετρα σὲ 24 ὧρες.

Σὲ διάστημα ἑνὸς ἔτους θὰ εἶναι, ἄρα, ἱκανὴ νὰ ἀνυψώση ἕνα βάρος ἄνω τῶν 25.500.000 χιλιογράμμων σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου ἤ, ἂν προτιμᾶτε, ἕνα βάρος ἑνὸς κιλοῦ σὲ ὕψος 25.500.000 μέτρων!

Πόσος χρυσὸς ὑπάρχει στὴ γῆ

Εχει ὑπολογισθῆ ὅτι, ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἢ ἀκριβέστερον ἀπὸ τοῦ 1492 μέχρι τοῦ 1934 ἔχει ἐξαχθῆ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς χρυσὸς 34.000 τόννων.

Σήμερα, ἀπὸ τὸ πολύτιμο αὐτὸ μέταλλο ἐξάγεται μιὰ ποσότης 600 περίπου τόννων τὸν χρόνο, πρᾶγμα ποὺ γεννᾷ ἕνα διπλὸ ἐρώτημα: «Ἡ ποσότης αὐτὴ μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ σταθερὴ καὶ γιὰ πόσα χρόνια ἀκόμα;».

Οἱ γεωλόγοι δείχνονται πολὺ ἀπαισιόδοξοι ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό. Κατὰ τὶς τελευταῖες τους σχετικὲς ἀνακοινώσεις, λέγουν ὅτι ἡ γῆ δὲν μπορεῖ ν' ἀποδώση τοῦ λοιποῦ παρὰ περὶ τοὺς 12.000 τόννους χρυσοῦ ἀκόμη.

Μ' ἄλλα λόγια, μέσα σὲ μιὰ εἰκοσαετία οἱ χρυσοφόρες πηγὲς τῆς γῆς θ' ἀποστειρωθοῦν τελείως.

Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν θὰ μπορῆ νὰ βρίσκη κανεὶς χρυσάφι παρὰ στὰ συσσωρευμένα μέσα στὰ χρηματοκιβώτια τῶν διαφόρων Τραπεζῶν τοῦ κόσμου ἀποθέματα τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ μετάλλου.

Τὸ σιαγονοδυναμόμετρο

Ενας καθηγητὴς τῆς Ν. Ὑόρκης κατεσκεύασε μηχάνημα μὲ τὸ ὁποῖο μετρᾶται ἡ δύναμις τῶν σιαγόνων.

Ὁ καθηγητὴς ἐμέτρησε τὴν δύναμι τῶν σιαγόνων τῶν ἀθλητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μινεσσότα, νέων καλοφτιαγμένων, ὑγιῶν καὶ δυνατῶν. Καὶ ἐξεπλάγη ὅταν εἶδε ὅτι ἡ δύναμις τῶν σιαγόνων τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν δὲν περνοῦσε τὰ 57 κιλὰ καὶ τοῦ πρωταθλητοῦ των τὰ 81 κιλά.

Ἀντιθέτως, μετρῶντας ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὴν δύναμι τῶν σιαγόνων μιᾶς φυλῆς Ἐσκιμώων, διεπίστωσεν ὁ καθηγητὴς ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σφίγγουν τὰ δόντια τους πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀθλητάς.

Αἱ σιαγόνες τῶν Ἐσκιμώων αὐτῶν εἶχαν δύναμιν 134 κιλῶν. Τὴν διαφορὰν ἀπέδωσεν ὁ καθηγητὴς εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος δὲν ἔχει δύναμι στὶς σιαγόνες του, γιατὶ μασᾷ φαγητὰ πολὺ μαλακά. Ἀντιθέτως, οἱ Ἐσκιμῷοι γυμνάζουν πολὺ τὰ δόντια τους τρώγοντας σκληρὲς τροφές.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΚΕΡΙ

1. Μερικὰ κεριὰ πολυτελείας παρασκευάζονται μὲ τὸ κερὶ τῆς μέλισσας. Αὐτὰ ἔχουν μιὰ ἀπόχρωσι ἐλαφρῶς ὑποκίτρινη, ὅπως ἄλλωστε εἶναι καὶ ἡ ἀπόχρωσι τοῦ κεριοῦ.

★

2. Τὰ σπερματσέτα γίνονται ἀπὸ στεατίνην, λιπαρὰν οὐσίαν ποὺ ἐξάγεται ἀπὸ τὸ στέαρ τῶν ἀρνιῶν ἢ ἀπὸ τὸ πάχος τῶν βωδιῶν.

★

3. Τὸ στέαρ ἢ πάχος θερμαίνεται κατ' ἀρχὴν μέσα σὲ εἰδικὸ λέβητα μαζὶ μὲ ἀσβέστη. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐξαλείφεται ἡ γλυκερίνη τὴν ὁποίαν περιέχει.

★

4. Μετὰ τὸ ρίχνουν μέσα σὲ μῖγμα θειϊκοῦ ὀξέος, ὅπου ἐξαλείφεται καὶ ὁ ἀσβέστης καὶ δὲν ἀπομένουν παρὰ τὰ λιπαρὰ ὀξέα ποὺ περιέχονται μέσα στὸ στέαρ.

5. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ περνοῦν ἀπὸ εἰδικὸν φίλτρον ὅπου διϋλίζονται ὑπὸ πίεσιν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ χωρίζεται τὸ «στεατικὸν ὀξὺ» ἢ στεατίνη, ἀπὸ τὶς ἄλλες λιπαρὲς οὐσίες.

★

6. Ἡ στεατίνη χύνεται μετὰ μέσα σὲ κυλινδρικὰ καλούπια στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ὁποίων εἶναι τεντωμένο ἕνα φυτίλι ἀπὸ βοστρυχωμένο βαμβάκι.

★

7. Ὅταν ἡ στεατίνη ψυχρανθῆ καὶ ξηρανθῆ τελείως, ἀφαιροῦν τὰ καλούπια ἀπ' τὰ κεριὰ πλέον, τὰ κόβουν ἂν εἶναι ἀναγκαῖον καὶ τὰ γυαλίζουν.

★

8. Τὸ φυτίλι εἶναι ἐμποτισμένον μέσα σὲ βορικὸν ὀξύ. Χάρις στὴν προπαρασκευὴ αὐτὴ ἀνακυρτοῦται ἐφ' ὅσον καίει καὶ ἐξατμίζεται.

Φαλαγγίτης ἐκφωνῶν τὸν ὅρκον τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ὁρκωμοσίας καὶ παραδόσεως τῆς σημαίας εἰς τὴν 90ὴν Φάλαγγα.

Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας Νομάρχης κ. Παπαδήμας ὁμιλῶν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν τῆς 90ῆς Φάλαγγος.

Φαλαγγίτισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ Τριπόλεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν παρελάσει.

«...Εἶναι ἀνέκφραστος χαρὰ δι' ἐμὲ τὸ νὰ ἀντιπροσωπεύω σήμερον ἐνταῦθα μίαν χώραν ἡ ὁποία συνδέεται μὲ τὴν χώραν σας μὲ δεσμοὺς πλήρους ἐπικοινωνίας, δεσμοὺς τόσον ἰσχυρούς, ὥστε οἱαδήποτε περιπέτεια νὰ μᾶς εὕρῃ πάντοτε ἡνωμένους εἰς τὴν εὐτυχίαν ὅπως καὶ εἰς τὴν ἐναντιότητα. ..».

ΣΟΥΚΡΗ ΣΑΡΑΤΣΟΓΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ

«. „Μὲ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν χαιρετίζομεν ἐν τῷ προσώπῳ σας τὸν δεδοκιμασμένον φίλον τῆς Ἑλλάδος. Εὐαρεστηθῆτε, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, νὰ φέρετε, ἐπιστρέφων εἰς τὴν χώραν σας, πρὸς τὸ φίλον καὶ σύμμαχον τουρκικὸν ἔθνος τὸν ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. „»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Φαλαγγῖται Πρωτευούσης καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Πέλλης πρὸ τοῦ μνημείου τῶν πεσόντων εἰς Ἔδεσσαν.

Φαλαγγῖται καὶ Ἐθελονταὶ τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας κατὰ τὴν κοινὴν ἐκδρομήν των εἰς Πεντέλην τὴν Καθαρὰν Δευτέραν. Εἰς τὸ μέσον διακρίνονται ὁ Ὑφυπουργὸς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Κ. Μανιαδάκης καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Α. Κανελλόπουλος.

✻ ΟΙ ΦΡΑΟΥΛΕΣ ✻

Εἶναι κάμποσα χρόνια ποὺ οἱ κῆποι τῆς Ἀττικῆς καλλιεργοῦν τὸ πολύτιμο φυτὸ τῆς φράουλας.

Ἡ φράουλα δὲν εἶναι ἄγνωστη καὶ στὴν ἑλληνικὴ ὕπαιθρο σὲ πολλὲς περιφέρειες (ὅπως στὴν Κέρκυρα καὶ ἄ.) συναντᾶται δὲ σὲ ἀγρία κατάστασι.

Ὑπάρχουν διάφορες ποικιλίες φράουλας, ἡ συνήθως ὅμως καλλιεργουμένη ἐδῶ εἶναι ἡ φράουλα τῶν 4 ἐποχῶν καὶ ἡ Κηφισιώτικη. Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ καλλιέργειά της εἶναι τεραστία. Μπορεῖ νὰ εὐδοκιμήσῃ σὲ ὁποιοδήποτε ἔδαφος. Ἀγαπᾷ ὅμως περισσότερο τὰ ἀμμουδερὰ ἢ τὰ ἀνακατεμένα μὲ κηπόχωμα. Δὲν κάνει προκοπὴ στὰ σφιχτὰ καὶ βαλτώδη ἐδάφη.

Τὸ ἔδαφος ποὺ θὰ φυτευθῇ πρέπει νὰ σκαφτῇ βαθειὰ καὶ νὰ κοπριστῇ ἄφθονα. Ἡ φράουλα ἀγαπάει πολὺ τὴν κοπριὰ καὶ τὸ λίπασμα (6-8-8), γι' αὐτὸ καὶ κάθε χρόνο πρέπει νὰ λιπαίνεται. Τὸ πότισμα εἶναι ἀπαραίτητο. Ἡ φράουλα πολλαπλασιάζεται ἢ μὲ σπόρο ἢ μὲ τὶς καταβολάδες καὶ τὰ κομμάτια τῶν βλαστῶν της ὅπως κάνουμε μὲ τὰ μοσχεύματα. Τὰ μοσχεύματα αὐτὰ φυτεύονται σὲ ἀλεῖες καὶ τὸν Ὀκτώβριο ἢ τὸν Μάρτιο τοῦ ἐρχομένου χρόνου φυτεύονται στὴν ὁριστική τους θέσι. Τὸ χωράφι τὸ διαιροῦμε σὲ βραγιές, μέσα στὶς ὁποῖες χαράσσουμε τὶς φυτεῖες σὲ ἀπόστασι τῇ μιᾷ ἀπὸ τὴν ἄλλη 30—35 πόντους. Μέσα σ' αὐτὲς καὶ σὲ ἀπόστασι ρίζας ἀπὸ ρίζα 40—45 πόντους φυτεύουμε τὰ μικρὰ φυτά. Τὸν χειμῶνα σκεπάζουμε τὰ μικρὰ φυτὰ μὲ κοπριὰ καὶ τὴν ἄνοιξι τὰ σκαλίζουμε μὲ προσοχή.

Ἡ φυτεία τῆς φράουλας διαρκεῖ τρία ἢ καὶ τέσσερα χρόνια. Οἱ φράουλες ὡριμάζουν τὸν Ἀπρίλιο καὶ πρέπει νὰ μαζεύωνται ὅταν εἶναι καλὰ ὥριμες. Τὸ μάζευμα γίνεται δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα. Ἡ συσκευασία τους γίνεται σὲ μικρὰ καλαθάκια ποὺ νὰ χωροῦν ½ ὀκᾶ, ὄχι περισσότερο, καὶ μ' αὐτὰ στέλνονται στὴν ἀγορά. Δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀδειάζωνται γιατὶ λειώνουν.

Ἀποδόσεις

Ἀπὸ ἕνα στρέμμα φράουλας ὁ κηπουρὸς τὸ πρῶτο ἔτος θὰ πάρῃ 25-30 ὀκ. καρπό. Τὸ δεύτερο ἔτος ὅμως 250 καὶ 300 ὀκ. Μερικοὶ κηπουροὶ στὴν Κηφισιὰ ὑπερβαίνουν καὶ τὶς 450 ὀκ. στὸ στρέμμα.

Στὴν Εὐρώπη ὅμως, ἰδία στὴ Γαλλία καὶ στὴ Γερμανία, ἡ ἀπόδοσις φτάνει καὶ τὶς 700 ὀκάδες.

Καὶ βέβαια αὐτὸ μᾶς λέει καὶ ἡ εἰκόνα ποὺ δημοσιεύομε.

Ἐξαιρετικὲς φράουλες Κηφισιᾶς.

Ἡ φράουλα πωλεῖται στὴν ἀγορὰ σὲ μέση τιμὴ 35—40 δραχμὲς τὴν ὀκᾶ.

Καθὼς βλέπομε, εἶναι μιὰ πολὺ συμφέρουσα καλλιέργεια. Γιατὶ ἀπὸ ἕνα στρέμμα ὁ κηπουρὸς μπορεῖ νὰ πάρῃ 8 καὶ 10 χιλιάδες δραχμὲς καὶ τὰ ἔξοδά της εἶναι ἐλάχιστα.

Ἔχει ὅμως ἕνα ἐλάττωμα ἡ καλλιέργειά της: ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ κοντὰ ἀγορὰ καταναλώσεως, γιατὶ δὲν ἀντέχει σὲ μακρινὲς μεταφορὲς ἐπειδὴ λειώνει.

Εἶναι καρπὸς πολύτιμος γιατὶ περιέχει πολὺ σίδηρο καὶ συνιστᾶται πολὺ γιὰ τοὺς ἀναιμικούς.

Ν.δ.ς

✻ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ, ΩΣ ΤΡΟΦΗ ✻

Κάθε ἄνθρωπος θὰ πλήρωνε πολὺ ὀλιγώτερα στοὺς γιατροὺς ἐὰν χρησιμοποιοῦσε ὡς τροφὴν περισσότερο τὰ φροῦτα παρὰ τὸ κρέας. Οἱ κῆποι καὶ οἱ λαχανόκηποι εἶναι τὰ καλλίτερα φαρμακεῖα καὶ τὰ προϊόντα των τὰ καλλίτερα φάρμακα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὠφελιμώτερα φροῦτα εἶναι τὸ μῆλο. Περιλαμβάνει μεγάλην ποσότητα φωσφόρου καὶ εἶναι ἡ ἰδεώδης τροφὴ γιὰ τὸν ἐγκέφαλον. Τὰ ὀξέα τοῦ μήλου εἶναι περισσότερο ὠφέλιμα δι' ἄτομα τὰ ὁποῖα κάνουν καθιστικὴν ἐργασία καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα χρειάζονται τόνωσιν.

Αἱ ἀρχαῖαι παραδόσεις τῶν Σκανδιναυῶν παριστάνουν τὸ μῆλο ὡς τροφὴν τῶν Θεῶν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον ὅταν ᾐσθάνοντο ἐξησθενημένους τοὺς ὀργανισμούς των διὰ νὰ ἀποκτήσουν δυνάμεις πνευματικὰς καὶ σωματικάς.

Τὰ μῆλα εἶναι ἐπίσης εὐεργετικὰ γιὰ τὸ δέρμα.

★

Μεταξὺ τῶν ἄλλων φρούτων ποὺ ἔχουν θεραπευτικὲς ἰδιότητες εἶναι καὶ αἱ φράουλαι, αἱ ὁποῖαι περιέχουν πολὺ σίδηρον καὶ εἶναι κατὰ συνέπειαν ἐξαίρετοι δι' ἀναιμικούς.

★

Οἱ μπανάνες, ὅπως καὶ τὰ μῆλα, εἶναι πλούσιες εἰς φώσφορον καὶ πρέπει νὰ τρώγωνται ἀφθόνως ἀπὸ τοὺς διανοητικῶς ἐργαζομένους. Δὲν ὑπάρχει καλλιτέρα δίαιτα κατὰ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἀπὸ τὴν χρῆσιν μπανάνας.

★

Ἡ ντομάτα, τὴν ὁποίαν ἄλλοι παραδέχονται ὡς φροῦτο καὶ ἄλλοι ὡς λαχανικό, ἔχει εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ἥπατος καὶ τῶν σπλάγχνων. Περιέχει σίδηρον καὶ συνιστᾶται εἰδικῶς ὅταν τὸ αἷμα εἶναι πτωχό.

★

Τὰ πορτοκάλια προλαμβάνουν τὴν δυσκοιλιότητα καὶ καθαρίζουν τὸ αἷμα. Τὶς ἴδιες ἰδιότητες ἔχουν καὶ τὰ ρόδια.

Τὰ φροῦτα ποὺ ἔχουν μικρὰ κουκούτσια, αἱ σταφίδες, τὰ σῦκα κλπ., εἶναι τροφὴ καὶ φάρμακο γιὰ τὸ σῶμα. Ἡ ζάχαρις τὴν ὁποίαν περιέχουν εἶναι θρεπτικωτάτη, τὰ ὀξέα καθαρίζουν τὸ αἷμα καὶ οἱ μικροὶ σπόροι ἐνεργοῦν ὡς καθαρτικόν.

★

Τὰ σταφύλια εἶναι θρεπτικά, καθαρίζουν τὸ αἷμα, φαιδρύνουν καὶ ζωηρεύουν τὸν ἄνθρωπο.

★

Τὰ λεμόνια καθαρίζουν τὸ αἷμα, εἶναι στομαχικὰ καὶ ἐνεργητικά. Ὁ χυμὸς τῶν λεμονιῶν χρησιμοποιεῖται ἀποτελεσματικῶς στοὺς ἀρθριτισμοὺς καὶ ρευματισμούς.

★

Τὰ καρύδια περιέχουν ὅλα τὰ συστατικὰ τοῦ κρέατος, τῶν αὐγῶν, τοῦ βουτύρου, τοῦ τυροῦ καὶ τοῦ γάλακτος. Τὰ καρύδια περιέχουν 35—53 % λιπαρὲς οὐσίες εἰς καθαρὰν μορφήν. Ἔχουν ἐπίσης περισσότερον λεύκωμα ἀπὸ τὸ κρέας.

Ὁ δόκτωρ Μπάρνετ ἐφήρμοσε εἰς περιπτώσεις διαφόρων ἀσθενειῶν τὴν φρουτοθεραπεῖαν μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Ἰδίως ἀρθριτισμῶν καὶ ρευματισμῶν.

Μ. Ν. Κ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κι' ἂν παρουσιασθῇ κανένο θηρίο, πάνθηρας, ἀρκούδα, τίγρις, λιοντάρι;...Ὑπάρχουν, ξέρετε, στὸ νησί μας...

—Ὄχι ὅμως καὶ στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, Τζάκ! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάττ. Ἔλα, κάμε μας αὐτὴ τὴ χάρι. Σοῦ μένουν οἱ ἄλλες τριακόσιες ἑξηντατέσσαρες ἡμέρες τοῦ χρόνου...

— Εἶναι τοὐλάχιστο δίσεκτος;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος.

— Τί ἀτυχία! φώναξε ὁ κυνηγός.

Καί, — τί νὰ κάμῃ πιά; — βγῆκε κι' αὐτὸς χωρὶς ντουφέκι.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἀφοῦ πέρασαν καὶ τὸ δάσος τῶν ριζοφόρων, οἱ δυὸ οἰκογένειες στάθηκαν μπροστὰ στὸ Φαλκενχόρστ.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ κύριος Ζερμάττ ἐξήτασε τὸν περίβολο, ὅπου ἦσαν κλεισμένα τὰ κατοικίδια ζῶα, καὶ τὸν βρῆκε σὲ καλὴ κατάστασι. Οὔτε οἱ πίθηκοι οὔτε οἱ ἀγριόχοιροι δὲν τὸν εἶχαν πειράξει αὐτὴ τὴ φορὰ κι' ὁ Τζὰκ δὲν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς τοὺς «κακούργους».

Οἱ ἐκδρομεῖς ἀνέβηκαν πρῶτα στὸν ἐξώστη κι' ἐκάθησαν νὰ ξεκουρασθοῦν. Ὁ ἐξώστης αὐτός, ἡμικυκλικός, ἦταν καμωμένος ἀπὸ ἀσπρόχωμα ἀπάνω στὶς ρίζες τῆς πελώριας μαγκλιέρας, κι' ἕνα μῖγμα ἀπὸ ρετσίνι καὶ πίσσα τὸν ἔκανε ἀδιάβροχο. Κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστη ἦταν ἀποθηκευμένα βαρέλια μὲ ὑδρόμελι. Ἔβγαλαν κι' ἤπιαν ὅλοι γιὰ δροσιστικό. Ἔπειτα, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ σκάλα τοῦ δένδρου, ἀνέβηκαν στὴν ταράτσα, σαράντα πόδια ψηλότερ' ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Τί εὐχαρίστησι δοκίμαζε πάντα ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ, ὅταν βρισκόταν σ' ἐκεῖνο τὸ ὕψος, μέσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τοῦ δένδρου!... Μὴ δὲν ἦταν ἡ πρώτη της φωληά, ποὺ τῆς ἔφερε τόσες ἀναμνήσεις; Μὲ τὰ δύο της μπαλκόνια ἀπὸ δικτυωτό, μὲ τὸ διπλό της πάτωμα, μὲ τὰ δωμάτιά της τὰ στεγασμένα ἀπὸ φλοιοὺς ἑνωμένους καλά, μὲ τὰ ἐλαφρά της ἔπιπλα, ἡ φωληὰ εἶχε γίνει μιὰ δροσερὴ καὶ χαριτωμένη κατοικία. Ἀλλὰ τώρα πιὰ δὲν θὰ τὴν χρησιμοποιοῦσαν παρὰ γιὰ ἕνα μικρὸ σταθμό, γιὰ ἕνα ξεκούρασμα. Καὶ θὰ τὴν ἄφηναν ὅπως ἦταν. Μόνο στὸ Πρόσπεκτ - Χὶλλ θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν προσθῆκες καὶ βελτιώσεις γιὰ νὰ χωρῇ περισσότερο κόσμο. Ὁπωσδήποτε, ὁ κ. Ζερμάττ ἐσκόπευε νὰ διατηρήσῃ καὶ τὸ Φαλκενχόρστ, αὐτὴ τὴν «Γερακοφωληά», ὅσον καιρὸ θὰ τὴν κρατοῦσαν οἱ κλῶνοι τῆς ριζοφόρας, ὥς που θὰ ἔπεφτε ἀπὸ γηρατειά.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἐνῷ συνωμιλοῦσαν στὸ μπαλκόνι, ἡ κυρία Οὐόλστων ἔκαμε μιὰ πρότασι σημαντική. Ἦταν γυναῖκα μὲ φωτισμένη εὐσέβεια καὶ μὲ ἀληθινὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν παρεξενεύτηκαν καθόλου, ὅταν τὴν ἄκουσαν νὰ τοὺς λέγῃ:

— Φίλοι μου, ἐθαύμασα καὶ θαυμάζω ὅ,τι ἐκάματε στὴ γωνία αὐτὴ τοῦ νησιοῦ σας... Τὸ Φελσενχάϊμ, τὸ Πρόσπεκτ - Χὶλλ, τὸ Φαλκενχόρστ, τὰ κτήματά σας, τὶς φυτεῖες σας, τοὺς ἀγρούς σας.... Αὐτὰ μαρτυροῦν τόση εὐφυΐα, ὅση καὶ δραστηριότητα. Ἐρώτησα ὅμως μιὰ μέρα τὴν κυρία Ζερμάττ γιατὶ σᾶς λείπει....

Συνωμιλοῦσαν ἐπάνω στὴ γερακοφωληά.

— Μιὰ ἐκκλησία! ἐφώναξε ἀμέσως ἡ Μπέτση. Ἔχετε δίκηο, ἀγαπητή μου Μέρρυ. Χρέος μας εἶναι ν' ἀφιερώσουμε στὸ Θεὸ μιὰ μικρὴ ἐκκλησία...

—Ὄχι δά! εἶπε ὁ Τζάκ· πρέπει νὰ τοῦ ἀφιερώσουμε κάτι καλύτερο ἀπὸ μιὰ ἐκκλησίτσα... μιὰ μεγάλη ἐκκλησία, ἕνα ναό! Ποὺ νἄχῃ μάλιστα κι' ἕνα θαυμάσιο καμπαναριό... Πότε θ' ἀρχίσουμε, πατέρα;.... Ὑλικὰ ὑπάρχουν μὲ τὸ παραπάνω. Ὁ κύριος Οὐόλστων θὰ κάμῃ τὰ σχέδια. Καὶ θὰ τὰ ἐκτελέσουμε.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, χαμογελῶντας. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ κτισθῇ ἕνας ναός, μὲ τὸ καμπαναριό του καὶ μὲ ὅλα. Τὸν βλέπω ἀπὸ τώρα μὲ τὴ φαντασία μου. Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν παπᾶ, τὸν ἱεροκήρυκα.

— Γίνεται ὁ Φραγκῖσκος, ἅμα γυρίσῃ, εἶπε ὁ Ἐρνέστος.

—Ἀλλὰ κι' ὥσπου νὰ γυρίσῃ ὁ Φραγκῖσκος, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων, δὲν μᾶς ἐμποδίζει τίποτα, ἂν γίνῃ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἐκκλησία μας νὰ προσευχώμαστε σ' αὐτὴ μόνοι μας.

— Κυρία Οὐόλστων, ἡ ἰδέα σας εἶναι λαμπρή, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι κι' ἄλλοι ἄποικοι θὰ ἔλθουν σὲ λίγο στὴ Νέα Ἐλβετία. Τὸν χειμῶνα, ποὺ θὰ ἔχουμε καιρό, θὰ μελετήσουμε τὸ σχέδιο. Θὰ βροῦμε καὶ τὸν πιὸ κατάλληλο τόπο.

—Ἐγὼ νομίζω, εἶπε τότε ἡ κυρία Ζερμάττ, ὅτι ἂν τὸ Φαλκενχόρστ δὲν εἶναι πιὰ κατάλληλο γιὰ κατοικία, θὰ μποροῦσε νὰ μεταβληθῇ σ' ἐκκλησία.

— Κι' ἔτσι οἱ προσευχές μας, ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος, θὰ θέλουν λιγώτερο γιὰ νὰ φθάσουν στὸν οὐρανό! ἐπρόσθεσε ὁ Τζάκ. Αὐτὸ θἄλεγε τοὐλάχιστο ὁ ἀγαπητός μας Φραγκῖσκος.

— Μόνο ποὺ θὰ ἦταν κάπως μακριὰ ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ κτίσουμε τὴν ἐκκλησιά μας κοντὰ στὴν κυριώτερή μας κατοικία, ποὺ γύρω της, σιγὰ - σιγὰ θὰ κτισθοῦν κι' ἄλλες κατοικίες. Ἂς εἶναι τέλος πάντων. Τὸ σχέδιο αὐτὸ θὰ τὸ μελετήσουμε.

Τοὺς τρεῖς - τέσσερους μῆνες, ποὺ βάσταξε ἀκόμη τὸ καλοκαῖρι, οἱ ἄποικοι ἔκαμαν ὅλες τὶς βιαστικές, τὶς ἀπαραίτητες ἐκεῖνες ἐργασίες, ποὺ ἔμελλε νὰ τὶς διακόψῃ ὁ χειμῶνας. Ἀπὸ τὶς 15 μάλιστα τοῦ Μάρτη ὥς τὸ τέλος τοῦ Ἀπρίλη δὲν ἀναπαύτηκαν οὔτε μιὰ ἡμέρα. Ὁ κ. Οὐόλστων ἐργαζόταν κι' αὐτὸς πολύ, δὲν μποροῦσε ὅμως ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Φρὶτς καὶ τὸν Φραγκῖσκο στὴν ἐργασία ποὺ χρειαζόταν γιὰ ν' ἀποθηκευθῇ σανὸς στὰ κτηνοτροφεῖα καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ διατροφὴ τῶν ζώων τὸν χειμῶνα. Πρόβατα, γίδια, γουρούνια, ἦταν τώρα καμμιὰ ἑκατοστὴ στὸ Βάλντεγκ, στὸ Ἔμπερφουρτ καὶ στὸ Πρόσπεκτ-Χὶλλ, κι' οἱ σταῦλοι τοῦ Φελσενχάϊμ δὲν ἦ-

ταν ἀρκετοί νὰ χωρέσουν τόσα ζῷα. Ἦταν ἀκόμη καὶ τὰ πουλιά, — κόττες, γάλοι, περιστέρια, — ποὺ ἔπρεπε νὰ τὰ ξαναμπάσουν γιὰ τὸ χειμῶνα, στὴν αὐλὴ τοῦ Φελσενχάϊμ καὶ νὰ τὰ περιποιοῦνται κάθε μέρα. Ὅσο γιὰ τὶς πάπιες καὶ τὶς χῆνες, αὐτὲς μποροῦσαν νὰ τὶς ἀφήσουν στὸ βάλτο, ποὺ δὲν ἀπεῖχε πολύ. Μόνο τὰ φορτηγὰ καὶ τὰ καματερά, βόνασοι, γαϊδούρια, βώδια, δὲν ἔβγαιναν ποτὲ ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ. Ἂν λογαριάσουμε λοιπὸν τώρα καὶ τὶς ἀγελάδες μὲ τὰ μοσχάρια τους, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἡ διατροφὴ τῶν ἀποίκων θἆταν ἐξησφαλισμένη μόνο μὲ τὰ προϊόντα τῆς αὐλῆς τοῦ Φελσενχάϊμ, — γάλα, αὐγά, κρέατα, — καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχαν τὰ προϊόντα τοῦ κυνηγιοῦ καὶ τοῦ ψαρέματος, ποὺ κι' αὐτὰ δὲν ἔπαυαν νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη ὥς τὸν Σεπτέμβρη.

Ὡστόσο, ἀπὸ τὶς 15 τοῦ Μάρτη, ἔπρεπε νὰ λάβουν μέρος ὅλοι στὶς βιαστικὲς ἐργασίες τῆς ἐξοχῆς, τοὐλάχιστο γιὰ μιὰ ἑβδομάδα. Καὶ κατόπι, θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν καὶ καμμιὰ ἐκδρομὴ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας.

Γι' αὐτὴ μίλησαν οἱ δυὸ οἰκογένειες ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κι' εἶπαν πολλὲς καὶ διάφορες γνῶμες, ὡσότου ἀκούσθηκε κι' ἐκείνη ποὺ στὸ τέλος τὴν παραδέχθηκαν ὅλοι.

Ὁ κ. Ούόλστων δὲν ἐγνώριζε σχεδὸν παρὰ τὸ μέρος ποὺ ἐκτεινόταν ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῶν Τσακαλιῶν ὥς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας καὶ περιελάμβανε τὸ Βάλντεγκ, τὸ Ἔμπερφουρτ, τὸ Τσουκερτὸπ καὶ τὸ Πρόσπεκτ - Χίλλ.

— Κι' ἀπορῶ, ἀγαπητέ μου Ζερμάττ, εἶπε μιὰ μέρα, πῶς, δώδεκα τώρα χρόνια, οὔτε σεῖς, οὔτε τὰ παιδιά σας, δὲν ἐδοκιμάσατε νὰ εἰσχωρήσετε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Νέας Ἐλβετίας.

— Καὶ γιατὶ νὰ τὸ κάναμε, φίλτατε Ούόλστων; ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Λάβε ὑπ' ὄψει σου τοῦτο: Ὅταν τὸ ναυάγιο τοῦ «Λάνδλορδ» μᾶς ἔρριξε σ'αὐτὴ τὴν ἀκτή, οἱ γυιοί μου ἦταν μικρὰ παιδιά, ἀνίκανοι νὰ μὲ βοηθήσουν σὲ μιὰ ἐξερεύνησι...

— Ναί, βέβαια...

—Ἀλλὰ οὔτε κι' ἡ γυναῖκα μου δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ συνοδεύσῃ, κι'ἐγὼ πάλι δὲν θἄκανα φρόνιμα νὰ τὴν ἀφήνω μόνη...

— Μόνη μὲ τὸν Φραγκίσκο ποὺ δὲν ἦταν παρὰ πέντε χρονῶν! ἐπρόσθεσε ἡ Μπέτση. Ἔπειτα, δὲν εἴχαμε χάσει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ περνοῦσε κανένα πλοῖο νὰ μᾶς πάρῃ.

— Τὸ κυριώτερο ἦταν, ἐξηκολούθησε ὁ κ. Ζερμάττ, νὰ ἐπαρκοῦμε στὶς πρῶτες μας ἀνάγκες, μένοντες κοντὰ στὸ ναυαγισμένο πλοῖο, ὅσο δὲν εἴχαμε βγάλει ἀκόμη ἀπὸ μέσα ὅ,τι μποροῦσε νὰ μᾶς εἶναι χρήσιμο. Ἔπειτα, στὸ στόμιο τοῦ ρεύματος τῶν Τσακαλιῶν, εἴχαμε νερὸ γλυκό στὴν ἀριστερὴ ὄχθη χωράφια ποὺ εὔκολα μποροῦσαν νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ λίγο μακρύτερα, ἕτοιμες φυτεῖες. Τέλος, σὲ λίγο, ἡ τύχη μᾶς ἔκανε ν' ἀνακαλύψουμε τὴν ὑγιεινὴ καὶ σίγουρη κατοικία τοῦ Φελσενχάϊμ. Εἴχαμε καιρὸ νὰ χάσουμε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουμε μιὰ περιέργεια;

(Ἀκολουθεῖ)

✱ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ✱

Συνεχίζομεν γιὰ τὰ χρώματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται τὰ διάφορα ἀντικείμενα.

Τὸ χρῶμα τῶν βουνῶν ἀποδίδεται μὲ πράσινο καὶ λίγη ὄχρα καὶ μὲ μαῦρο, ἀφοῦ τὸ ἀναλύσωμεν μὲ λίγο ἄσπρο.

Τὰ δένδρα ἀποδίδονται μὲ μαῦρο, πράσινο, κίτρινο κλπ.

Προοπτικὴ καὶ φωτοσκίασι

Δὲ φτάνει νὰ ξέρῃ κανεὶς ἀπὸ πόσα κομμάτια ἀπαρτίζεται ἕνα ἀντικείμενο, πρέπει νὰ ξέρῃ ἐπίσης ποιὰ στάσι νὰ τοῦ δώσῃ μέσα στὴ ζωγραφική σύνθεσί του.

Πρέπει, πρῶτα πρῶτα, νὰ φροντίσῃ ὥστε τὸ τελάρο του, δηλαδὴ ἡ ἄσπρη ἐπιφάνεια ποὺ πρόκειται νὰ ζωγραφίσῃ, νἆναι συμμετρικό. Ἔπειτα πρέπει νὰ γυρεύῃ τὸ κέντρο της, εἴτε σημειώνοντάς το μὲ μιὰ τελεία, εἴτε ἔχοντάς το ὑπ' ὄψι μὲ τὴ ματιά του. Μηχανικά, τὸ κέντρο τὸ βρίσκουμε χαράζοντας ἕνα λοξὸ σταυρὸ στὶς τέσσαρες γωνίες τοῦ πίνακα μας.

Ὁ πίνακας αὐτὸς λοιπὸν ἀντιπροσωπεύει γιὰ τὸ ζωγράφο ὅλο τὸ σύμπαν. Ἂν θέλῃ τώρα νὰ χωρίσῃ τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὴ γῆ θὰ κόψῃ τὸν πίνακα μὲ μιὰ ὁριζόντια γραμμή. Εἶναι αὐτὴ ἡ γραμμὴ τοῦ ὁρίζοντος, ποὺ ἀπάνω της ἁπλώνεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἀπὸ κάτω της ἡ γῆ.

Σημειώνουμε ἐπίσης πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ ὁρίζοντος τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ποὺ πέφτει ἡ ματιά μας καὶ ποὺ τὸ λέμε σημεῖον ὁράσεως.

Ἀπὸ τὴ μικρούτσικη αὐτὴ τελεία (σημεῖον ὁράσεως) κανονίζονται οἱ στάσεις καὶ οἱ διαστάσεις κάθε ἀντικειμένου ποὺ βρίσκεται στὸν πίνακα, ὅπως ἀπὸ τὴ μικρὴ τρυπίτσα τοῦ τηλεσκοπίου ἁπλώνεται ὅλο τὸ σύμπαν, στὰ μάτια μας.

Ἡ Γεωμετρία εἶναι ἡ ἐπιστήμη ποὺ μ' αὐτὴ μετρᾶμε τὶς διαστάσεις τῆς γῆς, καθὼς καὶ κάθε σώματος.

Μὲ τὴ Γεωμετρία ἔχουμε τὴν ἐσωτερικὴ πρόσοψι κάθε ἀντικειμένου, μὲ τὴν Προοπτικὴ ἔχουμε τὴν ἐξωτερικὴ πρόσοψι, δηλαδὴ μᾶς τὸ παρουσιάζει ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἀπόστασι.

Ἡ γῆ εἶναι μιὰ σφαῖρα καὶ τὸ σχῆμα της ἑπομένως εἶναι κυκλικό, ἀλλ' ἀπὸ τὴ σφαῖρα κομμένη σὲ δυό, σχηματίζεται ἡ ὁριζόντια γραμμή, ἡ ὁποία εἶναι εὐθεῖα, ἐνῷ ἡ γραμμὴ τοῦ κύκλου της εἶναι καμπύλη.

Δύο εὐθεῖες γραμμὲς ποὺ προχωροῦν ταιριαστὰ καὶ δὲν συναντῶνται ποτέ, λέγονται παράλληλες.

Δυὸ ἄλλες ποὺ συναντῶνται λέγονται διεστικές.

Προοπτικῶς ὅμως οἱ παράλληλες γραμμὲς γίνονται διεστικὲς γιατὶ καταλήγουν στὸ νὰ συναντηθοῦν στὸ σημεῖον ὁράσεως.

Ἡ γραμμὴ ποὺ πέφτει ἴσα πάνω στὴ γῆ λέγεται κάθετος. Τὸ ὕψος τῆς καθέτου γραμμῆς μικραίνει ὅσο πιὸ πολὺ πλησιάζει πρὸς τὸ σημεῖον τῆς ὁράσεως.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν μικραίνει τὸ ὕψος της, ἀλλὰ μικραίνει προοπτικῶς, δηλαδὴ μικραίνει ἡ ἀπόστασί της.

Ἡ Γεωμετρία λοιπὸν μᾶς μαθαίνει ὅτι ὑπάρχουν γραμμὲς εὐθεῖες ἢ καμπύλες, κάθετες ἢ ὁριζόντιες, παράλληλες ἢ διεστικές. Καὶ τὰ σώματα ποὺ ἀπαρτίζονται ἀπὸ διάφορες γραμμὲς εἶναι εἴτε τετράγωνα, εἴτε τρίγωνα, εἴτε πολύγωνα, εἴτε κυκλικὰ κλπ.

Ἕνα γεωμετρικὸ σχέδιο μπορεῖ νὰ μεταμορφωθῇ σὲ προοπτικὸ μὲ τὰ μηχανικὰ μέσα τῆς Προοπτικῆς.

Ἂν τυχὸν σκοπεύετε νὰ γίνετε μιὰ μέρα ἀρχιτέκτονες ἢ σκηνογράφοι, μπορεῖτε νὰ μελετήσετε σ'ἕνα σχετικὸ βιβλίο τὴ μηχανικὴ Προοπτικὴ μὲ κάθε λεπτομέρεια. Ἐδῶ μόνον σᾶς λέμε γενικὲς ἰδέες, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν περιέργειά σας γιὰ τὴν τέχνη τῆς ζωγραφικῆς.

Φτάνει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι ὅσο πιὸ πολὺ ἕνα ἀντικείμενο πλησιάζει πρὸς τὸ σημεῖον ὁράσεως, τόσο καὶ πιὸ πολὺ μικραίνει καὶ ὅτι οἱ ἀπάνω γραμμὲς τοῦ ἀντικειμένου ποὺ εἶναι παράλληλες, εἶναι, προοπτικῶς, διεστικές. Οἱ κάθετες ὅμως μένουν πάντα κάθετες. Ἐν γένει κάθε ἀντικείμενο ζωγραφισμένο ποὺ ἔχει στὸν πίνακα τὴ διακοσμητική του στάσι, ἔχει καὶ τὴν προοπτική του στάσι, εἴτε εἶναι πλάγια, εἴτε κατὰ πρόσωπον, εἴτε κατὰ τρία τέταρτα, ἢ κάνει διάφορες κινήσεις.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γραμμικὴ προοπτικὴ ὑπάρχει καὶ ἡ ἀέριος προοπτική, γιατὶ κάθε σῶμα ἀλλάζει τονισμὸ σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόστασι ποὺ βρίσκεται.

Ὅσο πιὸ μακριὰ βρίσκεται τὸ ἀντικείμενο τόσο καὶ πιὸ πολὺ ἀτονεῖ τὸ χρῶμά του, γιατὶ τυχαίνει νὰ συναντάῃ τὸ φῶς ἐξ ἀντανακλάσεως. Τὰ σώματα σὲ ἀπόστασι φαίνονται πάντοτε μπλέ, ὅπως ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ μακριὰ βουνά. Τὸ κόκκινο εἶναι χτυπητὸ καὶ ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι. Τὰ δὲ χρώματα ἔχουνε ἄλλη ὀμορφιὰ μὲ λιακάδα καὶ ἄλλη μὲ κακοκαιρία.

Κ.μ.ς.

Σπίτι μὲ χαρτί!

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἔχουν γίνει ὡς τώρα σπίτια ἀπὸ μέταλλο, ἀπὸ γυαλί, σπίτια κινητὰ καὶ σὲ διάφορα σχήματα: καρδιᾶς, ὑποδήματος, πλοίου, καπέλλου κλπ.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὅμως ἀκούεται ὅτι ὑπάρχει ἕνα σπίτι κατεσκευασμένο ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν μὲ χαρτὶ ἐφημερίδων!

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπέτυχε τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ κατόρθωμα λέγεται Ἔλις Στένμαν καὶ κατοικεῖ στὴ πολιτεία τῆς Μασαχουσέτης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ Ἔλις μάζευε ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὶς ἐφημερί-

δες ποὺ διάβαζε καὶ ἔφτιαχνε μ' αὐτές, κολλῶντας τὰ φύλλα τους, τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, συμπαγῆ κομμάτια χαρτιοῦ, ἕνα εἶδος πολὺ χονδροῦ χαρτονιοῦ στὶς διαστάσεις τῶν ἐφημερίδων. Τὰ κομμάτια αὐτὰ εἶχαν πάχος 215 φύλλων.

Μὲ τὰ ἕτοιμα αὐτὰ ὑλικὰ ὁ Στένμαν ἄρχισε, τὸ 1922, νὰ χτίζῃ τὸ σπίτι του. Καὶ τὸ σπίτι δὲν ἄργησε νὰ ἑτοιμασθῇ.

Τὸ καταπληκτικώτερο εἶναι ὅτι ὁ Ἔλις συνέχισε ἔπειτα τὴν προσπάθειά του, κάνοντας μὲ ἐφημερίδες καὶ τὰ ἔπιπλα τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ σπιτιοῦ του. Τὸ γραφεῖο του κατεσκευάσθη ἀπὸ ἐφημερίδες ποὺ περιγράφουν τὴν διάπτησι τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπὸ τοῦ Λίντμπεργκ. Καὶ τὸ κρεββάτι του μὲ ἐφημερίδες τῶν τεσσάρων ἐτῶν τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Γιὰ ὅσους εἶναι δύσπιστοι, πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι οἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ ἐχρησιμοποίησε ὁ Στένμαν, ἐκδίδονται σὲ 32-64 καὶ παραπάνω σελίδες κάθε μέρα καὶ ἔχουν ἐκτὸς τῆς κανονικῆς καὶ 5—6 εἰδικὲς ἐκδόσεις, μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα! Ὑπῆρχε λοιπὸν πλούσιον οἰκοδομήσιμον ὑλικὸν εἰς τὸν περίεργον αὐτὸν κ. Ἔλις Στένμαν...

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Πρὸ καιροῦ εἶχεν ἀνακαλυφθῆ στὴν Ἀμερικὴ ἕνα μηχάνημα, τὸ ὁποῖο εἶχε τὴν ἰδιότητα ν' ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀλήθεια.

Σήμερα ὅμως ἐπανερχόμεθα στὸ ἴδιο θέμα γιὰ νὰ ποῦμε ὅτι ἀνεκαλύφθη ἕνα τελειότερο σύστημα γιὰ ν' ἀνακαλύπτεται ἡ ἀλήθεια. Τὸ νέο αὐτὸ μηχάνημα μπορεῖ νὰ σημειώνῃ καὶ τὶς πιὸ ἀνεπαίσθητες συγκινήσεις, κατασκευαστής του δὲ εἶναι ὁ δόκτωρ Κρίστιαν Ρόνκσμικ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γιόβας.

Ἡ ἀρχή, ἐπὶ τῆς ὁποίας βασίζεται κάθε «μηχάνημα τῆς ἀληθείας», εἶναι ἡ ἑξῆς: Κάθε ἄνθρωπος μὲ μιὰ δεδομένη προσπάθεια ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του μπορεῖ ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, καθὼς καὶ τὶς πράξεις του, τὰ ἐσωτερικά του συναισθήματα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ, μπροστὰ σὲ μιὰ συγκίνησι, ν' ἀποκρύψῃ ἢ νὰ περιορίσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς του καὶ τοὺς νευρικοὺς σπασμοὺς του. Γι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον ὅταν ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ «μηχάνημα τῆς ἀληθείας» ἀμέσως διαπιστοῦται ἂν τὰ λεγόμενά του συμφωνοῦν μὲ τὰ ἐσωτερικά του συναισθήματα.

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος τεθῇ σὲ παρομοίαν ἐξέτασιν, τοποθετοῦνται οἱ παλάμες του ἐπάνω σὲ δυὸ καλώδια ποὺ ἐπικοινωνοῦν

μὲ τὸ μηχάνημα καὶ μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχει ἕνα εἶδος σεισμογράφου τόσο εὐαισθήτου, ὥστε μπορεῖ καὶ σημειώνει τοὺς πιὸ ἀνεπαίσθητους... σωματικοὺς σεισμούς!

Ἰδοὺ μερικὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Ρόνκσμικ:

Οἱ πιὸ δύσκολες νὰ ἐλεγχθοῦν εἶναι οἱ εὐχάριστες συγκινήσεις (διασκέδασις, χαρά, ἀνακούφισις κτλ.) κι' ὅμως ἐλέγχονται κι' αὐτές! Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Ἂν π. χ. τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ἄτομο εἶναι εὐαίσθητο στὴ μουσική, ἀκούοντας ἕνα μουσικὸ κομμάτι συγκινεῖται, ἐνῷ συγχρόνως τὸ μηχάνημα σημειώνει ἐλαφρὲς γραμμὲς καὶ ὁμαλές, χωρὶς πηδήματα καὶ σπασμούς. Ἂν ὅμως ἡ μουσικὴ ἀρέσῃ ὑπερβολικὰ στὸν ἐξεταζόμενο, τότε ὁ δόκτωρ Ρόνκσμικ εἶναι εἰς θέσιν νὰ μάθῃ μέσῳ τοῦ μηχανήματός του τί εἶδος μουσικῆς προτιμᾷ ὁ πειραματιζόμενος.

Μιὰ φοιτήτρια ἐξητάσθη μ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα γιὰ ἕνα πολὺ λεπτὸ θέμα. Ἐνῷ αὐτὴ εἶχεν ἔλθει σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ μηχάνημα, ὁ δόκτωρ ἐδιάβασε μερικὰ ὀνόματα συμφοιτητῶν της. Τὸ πρόσωπο τῆς νέας ἔμενε ἀδιάφορο, ἀλλ' ὁ γραμμογράφος ἔδειξε ποιὸ ὄνομα τὴν συνεκίνησε σὰν τὸ ἄκουσε.

Τὰ συναισθήματα τοῦ πόνου, τοῦ τρόμου, τῆς ἀγωνίας, εἶναι τὰ εὐκολώτερα νὰ ἐλεγχθοῦν. Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἱστορία τοῦ Δαμοκλέους; Ἐπειδὴ αὐτὸς μισοῦσε τὸν Διονύσιο, τὸν τύραννο τῶν Συρακουσῶν, ὁ τελευταῖος τὸν ἠνάγκασε νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι, ἐνῷ ἕνα τεράστιο σπαθὶ κρεμόταν ἐπάνω στὸ κεφάλι του δεμένο μὲ ἕνα λεπτὸ νῆμα. Ἡ δαμόκλειος σπάθη, ἥτις ἔμεινεν ἱστορική. Ὁ δόκτωρ Ρόνκσμικ λέγει ὅτι ἂν ἕνας ἄνθρωπος καθόταν στὴν ἴδια μὲ τὴν παραπάνω θέσι, θὰ διέγραφε ἡ «μηχανὴ τῆς ἀληθείας» ὅ,τι συνησθάνθη ὁ Δαμοκλῆς τότε, δηλαδὴ πρὸ 2.300 ἐτῶν.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Τὸ μεγαλύτερον ἡφαίστειον τοῦ κόσμου εἶναι τὸ Μανο-λόα, ποὺ βρίσκεται στὸ ἀρχιπέλαγος τῶν νήσων Χαβάϊ. Ἔχει ὕψος 4.309 μέτρων καὶ ὁ κρατὴρ του ἔχει πλάτος 2 χιλιομέτρων καὶ βάθος 600 μ.

Σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας ὁ ἀγγλικὸς λαὸς πίνει 833.333 φλυτζάνια καφέ. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἐξηκριβώθη τελευταίως κατόπιν μιᾶς στατιστικῆς τὴν ὁποίαν ἐνήργησεν ὁ Σύλλογος Καφεπωλῶν τοῦ Λονδίνου.

Τὸ Κινεζικὸν ἀλφάβητον συνίσταται ἀπὸ 40.000 σημεῖα. Ἐν ἀντιθέσει ἡ ὁμιλουμένη γλῶσσα δὲν περιλαμβάνει παρὰ μόνον 800 λέξεις, τὰς ὁποίας οἱ Κινέζοι μεταχειρίζονται εἰς τὴν καθημερινὴν των ζωήν.

Ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὸ παιχνίδι «ντόμινο» εἶναι ἕνας Οὗγγρος ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε τελευταίως νὰ ἐκτελέσῃ 146 διαφόρους συνδυασμοὺς τοῦ παιχνιδιοῦ αὐτοῦ, καταπλήξας τοὺς θεατάς του.

Οἱ ρέγγες τρέφονται ἀπὸ μικρὰ ὀστρακόδερμα καὶ κάποτε βρίσκονται 60.000 ἀπ' αὐτὰ μέσα στὸ στομάχι τους, σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμεν ἕνας Ἄγγλος ἰχθυολόγος ἐπ' αὐτοῦ.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατεσκεύασαν μιὰ γιγαντιαία φωτογραφικὴ μηχανή, ποὺ ζυγίζει 14 τόννους καὶ χρησιμεύει στὴν ἀναπαραγωγὴ τῶν ἀπαραιτήτων εἰς τὴν ναυσιπλοΐαν -- ἀεροπορίαν χαρτῶν.

Η ΓΗ ΒΙΑΖΕΤΑΙ...

Ὁ καθηγητὴς Μπρόουν, τοῦ Πανεπιστημίου Γιάλ, ἔκανε τελευταῖα μιὰ ἐνδιαφέρουσα παρατήρησι: ὅτι ἡ γῆ διαγράφει τὴν τροχιά της γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο ἕνα δευτερόλεπτο ταχύτερα ἀπ' ὅ,τι τὴν διέγραφε πρίν. Ἔτσι κάθε ἔτος τῆς ἐποχῆς μας εἶναι μικρότερο κατὰ ἕνα δευτερόλεπτο ἀπὸ τὰ ἔτη τῶν περασμένων αἰώνων καὶ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς μας αὐξάνει συνολικῶς κατὰ 50—70 δευτερόλεπτα!... χάρις εἰς τὸν κ. Μπρόουν...

ΠΥΘΕΑΣ, Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν πολὺ ἀόριστες ἰδέες γιὰ τὶς χῶρες ποὺ βρίσκονται πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐρώπης, τὶς ὁποῖες συνέχεαν στὸν ἀκριβῆ προσδιορισμό τους μὲ ἄλλα ὑπερβόρεια μέρη.

Ἡ ἄγνοια αὐτὴ δὲν ὠφειλόταν στὸ ὅτι δὲν ἄκουαν νὰ μιλοῦν γι' αὐτὲς — ἀφοῦ ἀπεναντίας ἔπαιρναν ἀπ' ἐκεῖ διάφορα προϊόντα — ἀλλὰ γιατὶ οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, ποὺ πήγαιναν μὲ τὰ πλοῖα τους πολὺ πιὸ μακρυὰ στὰ βόρεια παράλια, ἀπέφευγαν νὰ γνωρίσουν τὶς χῶρες αὐτὲς στοὺς ἄλλους λαούς, γιὰ νἄχουν αὐτοὶ τὸ μονοπώλιο τοῦ ἀρκετὰ προσοδοφόρου ἐμπορίου ποὺ καλλιεργοῦσαν στὶς χῶρες ἐκεῖνες.

Ὡστόσο, οἱ ἀντίπαλοί τους Ἕλληνες, ποὺ κατοικοῦσαν κατὰ πολυάριθμες ἀποικίες κατὰ μῆκος τῶν Μεσογείων χωρῶν, ἦταν φυσικὸ νὰ σκεφθοῦν ἐγκαίρως γιὰ τὴν ἐξάπλωσί τους καὶ βορειότερα γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὐλάχιστον τὴν μεσολάβησι τῶν Φοινίκων στὴν εἰσαγωγὴ τῶν βορείων προϊόντων στὶς χῶρες των.

Ἡ ἐπιχείρησις ὅμως αὐτὴ ἦταν πολὺ τολμηρὴ διότι, γιὰ τοὺς Ἕλληνας, τὸ νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ Μεσόγειο θάλασσα ἦταν σὰν νὰ ριψοκινδύνευαν ἔξοδο σ' ἕνα ἄγνωστο πέλαγος ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν Οἰκουμένη, ὅπως ἐνόμιζαν.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ βρεθῇ ὁ τολμηρὸς ἄνδρας, πού, ἀψηφῶντας ὅλους τοὺς ἀγνώστους κινδύνους, ἐτόλμησε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἔξοδο αὐτὴ κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα πρὸ τῆς νέας ἐποχῆς. Κι' ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄποικος Φωκαεὺς Μασσαλιώτης, Πυθέας λεγόμενος, ποὺ δὲν ἦταν μόνο ἐπιδέξιος καὶ τολμηρὸς θαλασσοπόρος, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ διακεκριμένους ἀστρονόμους, ἀφοῦ ἤξερε νὰ προσδιορίσῃ τὸ πλάτος τῆς γενεθλίου πόλεώς του μὲ τὴν ἴδια ἀκρίβεια ποὺ τὴν προσδιορίζουν καὶ οἱ νεώ-

Ὁ Πυθέας, λοιπόν, ἀφοῦ πέρασε τὶς στῆλες τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἀκολούθησε τὰ παράλια τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου, ἐξακολούθησε τὴν πρὸς βορρᾶν πορεία του, ὅπου βρῆκε τὶς Κασσιτερίδες νήσους, τὴν Ἰρλανδία, καὶ ἐξετέλεσε τὸν περίπλουν τῆς Βρεττανίας.

Σὲ δεύτερο ταξίδι του, ἐπωφελούμενος τῶν σημειώσεων ποὺ εἶχε περισυλλέξει προηγουμένως, ἐπροχώρησε πρὸς βορρᾶν τῆς Γιουτλάνδης καὶ εἰσεχώρησε στὴ Βαλτικὴ θάλασσα, ὡς τὶς ἀκτὲς τῆς Ἐσθονίας, ὅπου ἀνεκάλυψε, στὴ μακρινή του αὐτὴ θαλασσοπλοΐα, τὶς χῶρες ποὺ συλλεγόταν τὸ

ἤλεκτρον.

Μολονότι δὲ ὁ Πυθέας, καὶ στὰ δυό του αὐτὰ ταξίδια, δὲν ὑπερέβη τὸ πρὸς τὸν Βόρειον πόλον ἀρκτικὸν σημεῖον τῆς Σκωτίας καὶ τὰ γειτονικὰ νησιά, ὡστόσο κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες τῶν βορειοτέρων χωρῶν καὶ μάλιστα γιὰ ἕνα μεγάλο νησί, ποὺ τὸ ὠνόμαζε Θούλη, ὅπου ὁ τροπικὸς κύκλος τοῦ θέρους ἀνεμιγνύετο μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ κύκλου καὶ ὅπου ἡ ἡμέρα διαρκοῦσε εἰκοσιτέσσαρες ὧρες κατὰ τὴν θερινὴν τροπὴν τοῦ κύκλου.

Στὶς χῶρες αὐτές, ἔλεγεν ὁ Πυθέας, δὲν ὑπάρχει ἡ καθαρῶς λεγομένη γῆ, οὔτε ἀέρας, οὔτε θάλασσα, ἀλλὰ ἕνα εἶδος συμπήξεως ὅλων τῶν στοιχείων, ποὺ ἔμοιαζε σὰν μιὰ ἁπαλὴ σπογγώδης οὐσία.

Φυσικά, ὅ,τι ὁ Πυθέας καλοῦσε «σπογγώδη οὐσία» δὲν ἦταν παρὰ τὸ μῖγμα ὁμίχλης, χιονιῶν καὶ πάγων τῶν ἀρκτικῶν ἐκείνων χωρῶν. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ νησὶ Θούλη, οἱ ἀστρονομικὲς πληροφορίες, ἡ διδομένη ἀπόστασις καὶ οἱ σχετικὲς σημειώσεις πείθουν ὅτι τὸ μεγάλο ἐκεῖνο νησὶ δὲν ἦταν παρὰ ἡ Ἰσλανδία.

Ὡστόσο ὁ Πυθέας παρεγνωρίσθη ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες του, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους του. Ἐπὶ ἀρκετοὺς αἰῶνες κανένας θαλασσοπόρος δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ ἴχνη του στὸν ἀνατολικὸν ὠκεανόν.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Οἱ κοττες τῆς ζούγκλας στὴν Αὐστραλία οἰκοδομοῦν φωληές, ἀπὸ ἄμμιο καὶ ξύλα περιφερείας 50 μ. σὲ ὕψος 50 μ. γιὰ νὰ τοποθετήσουν τ' αὐγά τους. Γιὰ τὴν ἐργασία αὐτὴν ἐργάζονται ἐπὶ πολὺν καιρόν.

Σ' ἕνα χρόνο ἐμφανίζονται στὸ σύμπαν 150 δισεκατομμύρια διαττόντων ἀστέρων, σύμφωνα μὲ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Λονδίνου. Ἐξ αὐτῶν λίγοι πέφτουν εἰς τὴν γῆν ὡς ἀόρατος σκόνη.

Ἕνας Ἄγγλος μηχανικὸς κατεσκεύασεν ἕνα μικροσκοπικὸν μηχάνημα ἀσυρμάτου τηλεγράφου, ποὺ εἶναι μικρότερο ἀπὸ ἕνα μολύβι. Τὸν ἀσύρματο αὐτὸν θὰ χρησιμοποιήσῃ ἡ Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία.

Σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχουν 200.000 ἀτμομηχανές, οἱ ὁποῖες ἐκμηδενίζουν τὰς ἀποστάσεις καὶ φέρουν εἰς ἐπικοινωνίαν τοὺς πληθυσμοὺς τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς γῆς.

Μερικὰ καβούρια κρύβονται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τους βάζοντας πάνω στὸ ὄστρακό τους χονδρὲς πέτρες τὶς ὁποῖες πιάνουν καὶ τοποθετοῦν μὲ τὶς δαγκάνες τους. Κι' ἔτσι ἀποφεύγουν τὸ θάνατο.

Ἡ συλλογὴ δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, τὰ ὁποῖα συνεκέντρωσε τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Γραφεῖον Εγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀνέρχεται εἰς 5.000.000 ἀποτυπώματα.

Ἡ ἐντομοφαγία

Ἕνα γερμανικὸ περιοδικὸ ἀνέφερε πρὸ ἐτῶν περίεργα πράγματα γιὰ τὴν ἐντομοφαγία! Ἀπεκάλυψε δηλαδὴ ὅτι ὑπάρχουν ἔντομα τὰ ὁποῖα, καταλλήλως μαγειρευόμενα, παρέχουν ὑγιεινὴ καὶ πλούσια τροφὴ στὸν ἄνθρωπο. Τὸ ἴδιο εἶχαν ὑποστηρίξει καὶ παλαιότερα διάφοροι σοφοὶ ἐπιστήμονες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θέλησε — εὐτυχῶς... — νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα ἔφαγαν οἱ ἴδιοι ἔντομα, γιὰ ν' ἀποδείξουν τὴν ὀρθότητα τῶν ἰσχυρισμῶν τους.

Ὁ ἀστρονόμος Λούλανδ μάζευε ἀπὸ τὸν κῆπο του κάμπιες καὶ τὶς ἔτρωγε γιά... στομαχικό! Ὁ Λού-

λανδ ὑπεστήριζε συγκεκριμένως ὅτι οἱ ἀράχνες ἔχουν γεῦσι καρυδιοῦ καὶ οἱ κάμπιες γεῦσι ἀμυγδάλου!...

Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Περοῦ θεωροῦν ὡς πολυτελὲς φαγητὸ ἕνα εἶδος μεταξοσκώληκος, ποὺ τὸν ὀνομάζουν «σαντίλιο». Ἐπίσης οἱ ἐρυθρόδερμοι τῆς Βραζιλίας τρῶνε μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι τὶς κάμπιες «μπαμποῦ».

Ὁρίστε ὅμως καὶ ἐπισημότερες γνῶμες γιὰ τὴν ἐντομοφαγία: Σ' ἕνα συνέδριο ἐντομολόγων, ποὺ συνεκλήθη στὸ Παρίσι τὸ 1877, ἡ... κατσαρίδα συνεστήθη ὡς ἐξαιρετικὴ τροφή, μὲ τὴν προϋπόθεσι νὰ μαγειρευθῇ ὅπως πρέπει! Ἂν θέλετε νὰ μάθετε τὸν τρόπο τοῦ μαγειρεύματος, ὁρίστε τον:

«Παίρνομε ἀρκετὲς κατσαρίδες, τὶς κοπανίζομε σ' ἕνα γουδί, τὶς κοσκινίζομε μετὰ καὶ τὴν σκόνη τους τὴν βράζουμε. Γιὰ ἐλαφρὰ σούπα, τὸ βράσιμο γίνεται μὲ νερό. Γιὰ παχειά, ὅμως, μὲ βούτυρο. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ἡ γεῦσις τῆς σούπας εἶναι ἐξαίρετη καὶ ἀρέσει καὶ στὸν πιό... ἰδιότροπο καλοφαγᾶ»!

Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, μὴ δοκιμάσετε!

Ο ΤΖΙΜ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ ἄλλη λέξι, ὁ κυνηγὸς ξάπλωσε στὴ μπράντα του ντυμένος καθὼς ἦταν. Ὁ Ρινάλντι εἶδε δυὸ σκιές... δυὸ φύλακες νὰ κάθωνται πλάγι στὴ σκηνὴ ποὺ κοιμῶταν ἡ νέα. Ἀνεστέναξε καὶ κάθισε στὴ μπράντα, ἀναποφάσιστος.

Οἱ φωτιὲς ἄρχισαν σιγὰ - σιγὰ νὰ σβύνουν.

IV

Ο ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΠΙΛ

Τὰ μεσάνυχτα ὁ Ρουτζέρο Σάντι σηκώθηκε. Ὁ Ρινάλντι κοιμῶταν βαθειά, γιατὶ μόλις τὸν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος, ἀφοῦ κάθισε ἀρκετὴ ὥρα καὶ σκέφτηκε. Τὰ ἀστέρια ἔλαμπαν καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε μεσουρανήσει. Ἀπὸ τὸ δάσος ξέφευγαν ἀρώματα ἐξωτικῶν λουλουδιῶν καὶ κρωξίματα πουλιῶν. Ἡ νύχτα ἦταν ἤρεμη.

Ὁ Σάντι στάθηκε ν' ἀκούσῃ, σὰν νὰ ἀπελάμβανε ἐκείνη τὴν ἠρεμία τῆς φύσεως. Ὕστερα, μὲ τὴν καραμπίνα στὰ χέρια, προχώρησε πρὸς τὴ σκηνή. Οἱ δυὸ φρουροὶ τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως. Ἀκούμπησε τὸ αὐτί του στὸ ὕφασμα τῆς σκηνῆς κι' ἄκουσε τὴν ἥσυχη ἀναπνοὴ τῆς νέας ποὺ κοιμῶταν. Ὕστερα προχώρησε ὡς τὴν πιὸ ἀπομακρυσμένη γραμμὴ τῶν φρουρῶν. Οἱ φωτιὲς ἔσβυναν, ἀπέμεναν λίγα κάρβουνα σκεπασμένα μὲ στάχτη. Μιὰ σκιὰ προχωροῦσε πρὸς τὴν κατασκήνωσι.

— Σαρόγκ!

— Κύριε!

— Σοῦ εἶχα πῆ νὰ κοιμηθῇς.

—Ὅταν ὁ κύριός μου εἶναι ξύπνιος καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ μὴν κοιμᾶμαι.

—Ἄλλαξες τοὺς φρουρούς;

— Ναί! Ὅλα εἶναι ἐν τάξει. Τὰ ζῷα κοιμοῦνται. Τὸ καραβάνι κοιμᾶται. Κανεὶς ὅμως δὲν θὰ ἔλθῃ. Τὸ δάσος εἶναι ἥσυχο. Ἄκουσα τὸ οὐρλιασμα κάποιου τσακαλιοῦ.

— Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ τσακαλιοῦ μποροῦσε νἆναι κανένα σινιάλο.

—Ἦταν πολὺ μακρυά, κύριε, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω ἂν βγῆκε ἀπὸ ζῷο ἢ ἄνθρωπο.

— Οἱ φρουροὶ ἄκουσαν τὶς διαταγές μου;

— Ναί.

Ὁ Σάντι κάθισε κατὰ γῆς καὶ ἔβαλε τὴν καραμπίνα του ἀνάμεσα στὰ γόνατά του. Ὁ Μαλαίσιος κουλουριάστηκε κοντά του.

— Πιστεύεις, κύριε, πὼς διατρέχομε κίνδυνο;

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα τοῦ κινδύνου, Σαρόγκ. Τώρα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς πιάσουν στὸν ὕπνο.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη τίποτα. Πέρασαν σιγὰ-σιγὰ οἱ ὧρες κι' ὕστερα ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ φωτίζεται καὶ τὰ ἀστέρια νὰ σβύνουν ἕνα - ἕνα.

— Τώρα μποροῦμε νὰ κοιμηθοῦμε δυὸ - τρεῖς ὧρες. Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν Λονάγκ.

Ὁ Μαλαίσιος ἔτρεξε νὰ ξυπνήσῃ ἕναν ἄλλο ποὺ κοιμῶταν κοντὰ στὴ φωτιά. Ἦταν ἕνας Ἀνναμίτης, ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη ὑποδιοικητοῦ τῶν φυλάκων. Παρουσιάστηκε ἀμέσως στὸν κύριό του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄλλαξε τοὺς φρουρούς, Λονάγκ. Κι' ὕστερα χτύπησε ἐγερτήριο καὶ ἑτοίμασε τὸ τσάϊ. Ἐγὼ καὶ ὁ Σαρόγκ θὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε καὶ σὲ ἀφίνουμε στὴ θέσι μας. Πρόσεξε νὰ μὴ βγῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι, οὔτε κι' ὁ φίλος μου καὶ οὔτε ἡ λευκὴ γυναῖκα.

— Κατάλαβα, κύριε, κοιμήσου ἥσυχος.

Ὁ Ρινάλντι σάστισε μόλις εἶδε τὸν Βιρμανὸν ὑπηρέτη νὰ τοῦ σερβίρῃ τὸ τσάϊ καὶ τὸν Σάντι ποὺ σηκωνόταν τόσο πρωῒ νὰ κοιμᾶται ἀκόμη. Τὸν πλησίασε γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ, ἀλλὰ ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃ.

—Ὁ κύριος θέλει νὰ κοιμηθῇ!

Ὁ Ρινάλντι σήκωσε τοὺς ὤμους. Εἶπε νὰ τοῦ φέρουν νερὸ γιὰ νὰ πλυθῇ, ἐνῷ γύρω του ἀντηχοῦσαν ὁμιλίες, χρεμετίσματα καὶ οὐρλιάσματα.

Ὁ θόρυβος δὲν ξυπνοῦσε τὸν ἀρχηγό. Ὁ δημοσιογράφος, μόλις ἑτοιμάστηκε, πῆγε στὴ σκηνή.

Ἡ Συμπὶλ Μίλνερ εἶχ' ἑτοιμαστῆ κι' αὐτή.

— Κοιμηθήκατε καλά; Σᾶς ἔφεραν τὸ τσάϊ;

— Ναί, εὐχαριστῶ. Ὁ κύριος Σάντι;

— Κοιμᾶται ἀκόμη. Ἄν....

— Κοιμᾶται; Μά....

— Σᾶς φαίνεται παράξενο; Καὶ σὲ μένα. Κι' ὅμως σηκωνόταν πολὺ πρωΐ. Πρὶν βγῇ ὁ ἥλιος... Βιάζεσθε, μὶς Μίλνερ...

—Σκέπτομαι πὼς ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη... Ὤ, δὲν μποροῦμε νὰ ξυπνήσουμε τὸν κύριο Σάντι;

—Ὄχι. Καλλίτερα νὰ περιμένουμε λίγο. Ξέρετε πὼς ἡ τύχη σᾶς βοήθησε πολύ;

— Τὸ ξέρω. Δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ σᾶς συναντοῦσα.

Ὁ Ρινάλντι ἔρριξε μιὰ εἰρωνικὴ ματιὰ στὸ φόρεμα τῆς νέας.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ φόρεμά σας δὲν ἔπαθε τίποτα ἀπὸ τ' ἀγκάθια τοῦ δάσους.

Ἡ Συμπὶλ δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ ἡ ματιὰ ποὺ ἔρριξε στὸν νέο ἦταν γεμάτη ὑποψία καὶ παρατήρησι.

— Δεῖξτε μου τὴν κατασκήνωσι, εἶπε ἀλλάζοντας θέμα. Ἀκούω μουγκρίσματα. Εἶναι τὰ θηρία σας;

—Πράγματι.

Ὁ Ρινάλντι τὴν συνώδευσεν ὡς τὰ ὀχήματα, ὅπου οἱ φύλακες περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σίδερα τῶν κλουβιῶν κομμάτια κρέας ποὺ οἱ τίγρεις ἅρπαζαν μὲ βουλιμία καὶ τὰ κομμάτιαζαν μὲ τὰ ἀπαίσια νύχια τους γιὰ νὰ τὰ καταβροχθίσουν εὐκολώτερα.

Ἡ Συμπὶλ ἀνατρίχιασε.

— Προξενοῦν τὸν φόβο... μουρμούρισε.

Οἱ τίγρεις τὴν κύτταζαν μὲ τὰ κίτρινα μάτια τους καὶ μούγκριζαν.

— Προτιμῶ αὐτὰ τὰ ζῷα, εἶπεν ἡ νέα δείχνοντας τὸ ζευγάρι τῶν μικρῶν ἐλεφάντων ποὺ ἦσαν δεμένοι ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι μὲ μιὰν ἀλυσίδα.

Τὰ παχύδερμα σήκωναν τὴν προβοσκίδα τους γιὰ νὰ καταπιοῦν δέματα χόρτου.

— Κι' αὐτὰ τὰ δυὸ ἄλογα εἶναι πολὺ ὡμορφα...

Ἦσαν τὰ ἄλογα τοῦ Σάντι καὶ τοῦ Ρινάλντι. Ἡ Συμπὶλ τὰ χάϊδεψε καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ καβαλλικέψῃ τὸ ἕνα.

Ὁ Ρινάλντι κάλεσεν ἕναν ὑπηρέτη ποὺ λουστράριζε τὴ σέλλα κι' ἀμέσως ἑτοίμασε τὸ ἄλογο.

Μὲ μεγάλη εὐκινησία ἡ νέα πήδησε στὴ σέλλα καὶ σπηρούνισε τὸ ἄλογο κάνοντας ἕνα μεγάλο γῦρο στὴν κατασκήνωσι. Ὁ Ρινάλντι σκέφθηκε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν τὸ ἄλλο ἄλογο. Κάλπασε πίσω ἀπὸ τὴ νέα καὶ τὴν εἶδε ξαφνικὰ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὴ γραμμὴ τῶν φυλάκων, σὰν νάθελε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι.

Ἕνας σκοπὸς πῆρε τὴν καραμπίνα του, ἀπαγορεύοντας τὴ δίοδο, ἀλλὰ ἡ Συμπὶλ ἐξηκολούθησε τὸν καλπασμό της.

— Στάσου! Μὴν πυροβολῇς!—φώναξε ὁ Ρινάλντι χειρονομῶντας. Ὁ σκοπὸς δίστασε κι' ἡ Συμπὶλ πέρασε τὴ γραμμὴ ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν δημοσιογράφο. Πέρασαν τὴν πεδιάδα καὶ χάθηκαν στὸ δάσος.

Ὁ Λονάγκ ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἔκανε δριμύτατες παρατηρήσεις στὸν σκοπὸ γιατὶ δὲν πυροβόλησε. Ὕστερα πῆγε στὸν κύριό του.

Ὁ Ρουτζέρο Σάντι μόλις εἶχε ξυπνήσει.

—Ὅλα! Εἶν' ὅλα ἐν τάξει;

Ὁ ὑπηρέτης σερβίρισε τὸ τσάϊ καὶ ὁ Λονάγκ στάθηκε ἀνήσυχος.

—Λονάγκ... ξύπνησες τὸν Σαρόγκ; Νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ καραβάνι γιὰ ἀναχώρησι. Θὰ προχωρήσουμε μὲ κάθε προφύλαξι. Μὰ τί συμβαίνει;

—Ἡ λευκὴ κυρία καὶ ὁ κύριος ἔφυγαν μὲ τὰ ἄλογα. Ὁ σκοπὸς θέλησε νὰ τοὺς σταματήσῃ κι' ὁ φίλος σας τὸν ἀπέτρεψε κι' ἔτσι δὲν πυροβόλησε.

— Πότε;

— Τώρα.

— Καὶ πῆγαν στὸ δάσος;

— Ναί.

— Ξύπνησε τὸν Σάρογκ.

Κι' ἐνῷ ὁ Ἀνναμίτης ἀπομακρυνόταν, ὁ Σάντι ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ βουτιέται σὲ μιὰ θύελλα συναισθημάτων.

Ὁ Σαρόγκ ἦλθε.

— Θὰ μείνουμε ἐδῶ! τὸν διέταξε ἀπότομα. Ἑτοίμασε τὴν κατασκήνωσι γιὰ τὴν ἄμυνα. Κόψε δένδρα καὶ κάνε φράγματα. Ὅλοι νὰ πάρουν ὅπλα. Δέκα φύλακες θὰ ἔλθουν μαζί μου.

—Δὲν θὰ φύγουμε, κύριε;

—Ὁ φίλος μου ἔφυγε. Πρέπει νὰ τὸν βρῶ. Ἀλλὰ θἄπρεπε νὰ τὸν ἐγκαταλείψω! Ἡ παγίδα δὲν ἔπιασε, Σαρόγκ. Ἀλλὰ ὁ φίλος μου πιάστηκε.

—Ἡ παγίδα; Ἡ παγίδα γιὰ τὰ θηρία;

— Ναί, γιὰ ὅλα τὰ ζῷα ποὺ ἔχουμε μαζί μας καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ ὅλους τοὺς δικούς μας. Ἡ παγίδα ἦταν πολὺ ἑλκυστική... εἶχε γαλανὰ μάτια καὶ χρυσᾶ μαλλιά, τὰ μάτια τῆς Μάρης Γκόντις ποὺ εἶναι τόσο γνωστὰ στὴ Σιγκαπούρη!

Ὁ Σαρόγκ ὀρθάνοιξε τὰ μάτια.

— Πήγαινε! Διάλεξε δέκα ἀνθρώπους! Ὅπλισέ τους!

Ὁ Σαρόγκ ἀπομακρύνθηκε.

Ἐδόθησαν νέες διαταγὲς καὶ ἡ κατασκήνωσις ἄλλαξε μορφή. Οἱ ἄνδρες χωρίστηκαν σὲ ὁμάδες καὶ ἐξυπηρετοῦσαν τὶς διάφορες ἀνάγκες τοῦ καραβανιοῦ. Μερικοὶ ὡπλισμένοι προχώρησαν στὸ δάσος, προστατεύοντας τοὺς ἄλλους ποὺ ἔκοβαν τὰ δένδρα.

Σὲ δυὸ ὧρες ἡ κατασκήνωσι ἔμοιαζε μὲ στρατόπεδο, μὲ φρούριο!

Οἱ ἄνδρες, ποὺ θὰ πήγαιναν μὲ τὸν Σάντι, εἶχαν ἑτοιμάσει τὰ ἄλογά τους καὶ τὰ ὅπλα τους.

Ὁ Σάντι φώναξε τὸν Σαρόγκ:

— Πρόσεξε, σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ καραβάνι, τὴ ζωὴ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁλόκληρη τὴν περιουσία μου. Ἔχε τὸ νοῦ σου γιατὶ θἄρθουν οἱ ἐχθροί. Ἔκαναν τόσα γιὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνουν ἀπὸ ἐδῶ. Καὶ τὸ κατώρθωσαν... ἐξ αἰτίας τοῦ φίλου μου, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω. — Σαρόγκ, σὺ πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀμυνθῇς.

Ὁ Μαλαίσιος ἀπήντησε:

— Κύριε, σὺ θὰ χάσῃς τὴν περιουσία σου ὅταν πεθάνουμε ὅλοι μας!

Ὁ Σάντι πήδησε στὸ ἄλογό του καὶ σπηρούνισε...

V

ΜΟΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΩΓΛΗ

Ἀφοῦ ἐκάλπασε μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα, κατὰ μῆκος ἑνὸς μονοπατιοῦ ποὺ ἴσως νὰ ἐχάραξαν μὲ τὸ πέρασμά τους ἐλέφαντες, κι' ἀποφεύγοντας νὰ πέσῃ ἐπάνω στοὺς περιέργους κι' ἐκτεταμένους κορμοὺς τῶν δένδρων, ὁ Ρινάλντι φώναζε διαρκῶς στὴ νέα νὰ σταθῇ. Τέλος κατώρθωσε νὰ τὴν φτάσῃ καὶ σκύβοντας ἅρπαξε τὰ λουριὰ τοῦ ἀλόγου της.

— Τρελλαθήκατε, μίς; φώναξε. Γιατὶ σπηρουνίσατε τόσο πολύ; Ἂς ξαναγυρίσουμε ἀμέσως στὴν κατασκήνωσι.

Ἡ Συμπὶλ ἔρριξε ἀπότομα καὶ πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι, ἔβγαλε τὴν κάσκα της καὶ ἀνεσήκωσε τὰ ξανθά της μαλλιά. Ὕστερα ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ καὶ μεταλλικὸ γέλιο.

Ὁ Ρινάλντι ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλο τὸν θυμό του καὶ θαύμασε τὴν ὡμορφιὰ ἐκείνου τοῦ εὔθυμου προσώπου.

Ὑπῆρχε κάτι τὸ περίεργο σ' ἐκείνη τὴ νέα, πρᾶγμα ποὺ ὁ Ρινάλντι δὲν κατώρθωνε νὰ καταλάβῃ.

Ἡ νέα σὰν τέλειωσε τὸ γέλιο της, εἶπε μὲ εὐχάριστο τόνο φωνῆς:

—Ἕνας πρωϊνὸς περίπατος μὲ τὸ ἄλογο, εἶναι πάντα εὐχάριστος, ἀλήθεια; Φοβώσαστε μήπως τὸ δάσος;

— Θἄπρεπε σεῖς νὰ φοβώσαστε, σύμφωνα μ' ἐκεῖνα ποὺ μᾶς διηγηθήκατε χθὲς τὸ βράδυ!

—Ἐγώ, ὄχι! Ἔχω πάντα καλοὺς φίλους στὴ ζούγκλα. Κυττάξτε!

Ἔδειξε πρὸς τὰ πίσω καὶ ὁ Ρινάλντι στράφηκε νὰ ἰδῇ. Ἡ κατάπληξι τὸν παρέλυσε: δυὸ ἄνθρωποι βρίσκονταν στὸ μονοπάτι καὶ τὸν σκόπευαν μὲ τὶς καραμπίνες τους.

—Κατεβῆτε ἀπὸ τὸ ἄλογο, φίλε!—ἀκούστηκε μιὰ σκληρὴ φωνή.

Ὁ δημοσιογράφος ταράχθηκε κι' ἔφερε τὸ χέρι στὴ ζώνη του ζητῶντας τὸ πιστόλι του. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἔνοιωσε ἕνα σκληρὸ ἀντικείμενο νὰ τοῦ πιέζῃ τὰ πλευρὰ καὶ ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Συμπὶλ ποὺ εἶχε πάρει τώρα ἕνα τόνο προσταγῆς:

—Ἂν δὲν σηκώσετε ψηλὰ τὰ χέρια, θὰ πυροβολήσω!

Ἡ νέα τοῦ εἶχε ἀκουμπήσει ἕνα πιστόλι στὰ πλευρά. Σαστισμένος ὁ Ρινάλντι, γύρισε καὶ τὴν κύτταξε κι' ἔμεινε ἀκίνητος σὰν ἀντίκρυσε στὰ μάτια της μιὰν ἀπειλητικὴ λάμψι καὶ στὸ πρόσωπό της μιὰν ἔκφρασι σκληρότητος. Σιγὰ σιγὰ τότε σήκωσε τὰ χέρια.

Οἱ δυὸ ἄνδρες πλησίασαν, ἀφήρεσαν τὸ πιστόλι τοῦ Ρινάλντι, τὸν τράβηξαν κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια πίσω στὴ ράχι του.

— Μὰ τρελλαθήκατε; φώναξε ὁ δημοσιογράφος. Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;

— Σημαίνουν, ἀπήντησεν ἡ Συμπίλ, ὅτι ἂν δὲν κατώρθωσα νὰ τραβήξω ἔξω τὸν Σάντι, τοὐλάχιστον πῆρα ἐσᾶς. Καὶ νομίζω πὼς ἡ ἀ-

Σπασοκεφαλιές

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Δυὸ γυναῖκες κρατοῦν μερικὰ μῆλα στὸ χέρι τους καὶ πηγαίνουν νὰ τὰ πωλήσουν.

Στὸ δρόμο λέει ἡ μία στὴν ἄλλη:

— Δῶσέ μου ἕνα μῆλο ἀπ' τὰ δικά σου γιὰ νὰ ἔχωμε καὶ οἱ δυὸ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ μήλων.

— Καὶ γιατί; ἀπάντησε ἡ δεύτερη. Δῶσέ μου ἐσὺ καλύτερα ἕνα μῆλο, γιὰ νὰ ἔχω τὰ διπλάσια ἀπ' τὰ δικά σου.

Πόσα μῆλα εἶχε ἡ κάθε γυναῖκα στὸ χέρι της;

Χ. Κ. ΓΟΝΓΟΥΛΑΣ

ΛΕΞΙΓΡΑΦΟΣ

Τὸ πρῶτο μου, ὢ φίλτατοι, πολὺ σᾶς ἐνοχλεῖ.
Τὸ δεύτερον συγγένειαν πολὺ στενὴν δηλοῖ.
Τὸ σύνολόν μου ἕκαστος μετὰ κραυγῆς φωνάζει
σὰν τί, ἐπικείμενον, κακὸν τὸν ἀναγκάζει;

Θ. Ν. ΣΚΑΝΔΑΛΗΣ

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

= Ἑλληνικὴ νῆσος.
= Αἰχμή.
= Μέλος τοῦ προσώπου.
= Ἀντωνυμία.
= Σύμφωνον.

Η. Δ. ΖΟΜΠΟΛΑΣ

Ο «ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ»

Ὁριζοντίως:

1. Δὲν ἔχουν θέσιν εἰς αὐτὸν οἱ ἁμαρτωλοί.
2. Ἄρθρον (πληθ.).
4. Βυζαντινὴ νότα.
5. Βιβλικὸν πρόσωπον. — Νότα. — Πόλις τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος.
6. Πόλις τῆς Ἰσπανίας (γενική).

Καθέτως:

1. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
2. Ὅμοιον τοῦ 2 ὁριζοντίως.
4. Μόριον τῆς δημοτικῆς, προτασσόμενον τοῦ ὅρκου.
5. Δέκατος τρίτος.
7. Προτρεπτικὸν μόριον.
8. Ἐπίθετον περιφήμου Ἰρλανδοῦ συγγραφέως. — ΡΣ.
9. Ἄρθρον (δοτική).
10. Ὄνομα ἀειμνήστου Βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος (γεν.).

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς ΒΑ. Εὐρώπης.

1) Κράτος τῆς ΒΔ. Εὐρώπης, 2) Περίφημος Ἕλλην ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, 3) Ἐμπορικὴ νῆσος τῶν Κυκλάδων, 4) Ζῶον τῶν βορείων κλιμάτων, 5) Ἱερὸς τόπος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, περίφημος διὰ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, 6) Ἀπαραίτητον διὰ νὰ ζήσωμεν, 7) Ἔνδοξος ναύαρχος τῆς Σπάρτης, διακριθεὶς εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, 8) Δένδρο, 9) Ἑλληνικὴ νῆσος τοῦ Ἀν. Αἰγαίου.

Ν. Χ. ΤΑΜΒΑΚΗΣ

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

1234567890 = Ἱερὰ πόλις.
239046 = Ἄγονος τόπος.
3764 = Ἔνδυμα.
= Χοῖρος.
64581 = Ἡρωϊκὴ περιοχή.
7896 = Πασᾶς.
821 = Ξένον νόμισμα.
98146 = Φωτίζει, θερμαίνει
045671 = Ἦσαν ἐννέα.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Κῆτος εἶμαι, μὴν τρομάζεις,
μ' ἂν τὸ πρῶτο μου ἀλλάξῃς
δύστυχη θὲ νὰ μὲ φτιάξῃς.

(Αἱ λύσεις τοῦ 20οῦ στὸ ἑπόμενον)

παγωγή σας θὰ κοστίσῃ πολὺ στὸν Σάντι γιατὶ σᾶς ἀγαπᾷ.

—Ὥστε ἡ ἱστορία ποὺ μᾶς διηγηθήκατε ἦταν πλαστή; Εἶχε δίκηο...

— Ποιός; Ὁ Σάντι; Γιὰ πέστε μου, αὐτὸς παρετήρησε πὼς τὰ ροῦχα μου δὲν ἦσαν κουρελιασμένα; Τί βλάκας ποὺ ἤμουν νὰ μὴν τὸ σκεφθῶ. Ὥστε λοιπὸν εἶχε καταλάβει πώς... καὶ μόλις κατώρθωσα νὰ φύγω!

— Φθάνουν οἱ πολυλογίες! Ἂς φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ, γιατὶ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο τὸ μέρος!— φώναξε μὲ βραχνὴ φωνὴ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ λευκοὺς ποὺ τὸ πρόσωπό του παρουσίαζε σκληρότητα καὶ ἦταν ἡλιοκαμένο.

— Ναί, Λόρεντ, ἀπήντησε ἡ Συμπὶλ.

Λόρεντ; Ἦταν ὁ...ἀδελφός της; Ὁ Ρινάλντι δὲν πρόφθασε νὰ σκεφθῇ, γιατὶ ὁ ἄλλος λευκὸς τὸν ἔσπρωξε, ἀκουμπῶντας του την κάννη τῆς καραμπίνας στὴ ράχι του κι' ὁ δημοσιογράφος ἀναγκάστηκε νὰ περπατήσῃ κυττάζοντας κάτω γιὰ νὰ μὴν μπερδευτῇ στὶς λιάνες ποὺ ἦσαν ἁπλωμένες στὸ ἔδαφος.

Ἄκουσε τὴν Συμπὶλ καὶ τὸ Λόρεντ ποὺ μιλοῦσαν πίσω του, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὰ λόγια τους. Ποιοὶ νὰ ἦσαν ἆρά γε αὐτοὶ οἱ λευκοί;

Ἄφησαν τὸ μονοπάτι καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν καρδιὰ τοῦ δάσους.

Ὁ Ρινάλντι προσεπάθησε ἀκόμη νὰ διαμαρτυρηθῇ, δοκίμασε νὰ σταθῇ, ἀλλὰ σπρώχθηκε κακὴν κακῶς καὶ εἰδοποιήθηκε πώς, ἂν ἐξακολουθοῦσε, θὰ τὸν σκότωναν. Ὑπέκυψε στὴν περίεργη καὶ ἀκατανόητη περιπέτεια.

Ἡ πορεία δὲν ἦταν σύντομη. Ἡ ζέστη ἦταν ἀποπνικτικὴ καὶ παρ' ὅλο ποὺ οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν ἔφταναν κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν αἰωνοβίων δένδρων, ἐν τούτοις ἡ ἀτμοσφαῖρα ἔκαιγε καὶ ἀναθυμιάσεις κατέκλυζαν τὸν τόπο. Τὰ ξηρὰ φύλλα ποὺ εἶχαν πέσει κάτω, ἀνακατεύονταν μὲ τὴ λάσπη καὶ ἀποτελοῦσαν ἕνα πολὺ γλυστερὸ μῖγμα. Ὕστερα ἀλλάξανε δρόμο καὶ βγήκανε σὲ πιὸ στεγνὸ μέρος καὶ βραχῶδες.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ρινάλντι ἀντίκρυσε ἕναν πελώριο βράχο ποὺ ὑψωνόταν πρὸς τὸν καταγάλανον οὐρανό. Ἕνας μισόγυμνος ἰθαγενὴς πήδησε ἔξω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους καὶ ἐπλησίασε κρατῶντας τὸ ντουφέκι του.

—Ἐμπρός, εἶπε ἡ Συμπίλ. Ἂς τελειώνουμε!

Ὁ Ρινάλντι ἔνοιωσε μιὰ σπρωξιὰ καὶ τὸν διέταξαν:

— Μπῆτε μέσα!

Βρίσκονταν μπροστὰ στὴν εἴσοδο μιᾶς τρώγλης. Μέσα, στὸ ἡμίφως, ὁ Ρινάλντι ἀντίκρυσε μερικὲς κάσσες ἀνοιγμένες, κουβέρτες τυλιγμένες, μποukάλες μὲ νερό. Ὅλα γύρω μαρτυροῦσαν πὼς ἡ τρώγλη χρησίμευε γιὰ καταφύγιο.

Ὁ Ρινάλντι κάθισε κάτω κι' ἀκούμπησε τὴν πλάτη του στὸν τοῖχο. Οἱ δυὸ ἄνδρες κι' ἡ γυναῖκα—ὁ ἰθαγενὴς δὲν εἶχε παρουσιασθῇ ἀκόμη—κάθισαν ἐπάνω στὶς κουβέρτες κι' ὁ Λόρεντ, ἀφοῦ ἔβγαλε τὴν κάσκα του καὶ σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε στὸ πρόσωπό του, ἔσκυψε καὶ πῆρε ἕνα μπουκάλι καὶ τὸ προσέφερε στὴν Συμπίλ, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν τὸ δέχτηκε.

—Θὰ εἶναι ζεστό, φαντάζομαι.

—Ὄχι καὶ τόσο. Μπορεῖς νὰ πιῇς.

Οἱ δυὸ ἔπιαν ἀρκετό. Ὁ Ρινάλντι κύτταξε τὴν Συμπὶλ καὶ εἶπε:

— Λίγο νερό...

— Μ' αὐτὸ εἶναι οὐΐσκυ—ἀπήντησεν ἡ νέα— ἀλλὰ νομίζω πὼς ὁ Λόρεντ δὲν θὰ σᾶς δώσῃ.

—Ἐγὼ ζήτησα νερὸ ἀπὸ σᾶς—ἀπήντησεν ὁ Ρινάλντι μὲ θυμό—δὲν ζήτησα ἀπ' αὐτὸν τόν.... τίποτα. Λυποῦμαι ποὺ εἶναι κι' ἀδελφός σας...

Ὁ Λόρεντ ποὺ ἔπινε, ἔβγαλε τὸ λαιμὸ τοῦ μπουκαλιοῦ ἀπὸ τὸ στόμα του θυμωμένος, ἀλλ' ἀμέσως ξέσπασε στὰ γέλια.

—Ἀδελφός της; Χά! Χά! Ἀδελφὸς τῆς Συμπίλ!

Ἡ Συμπὶλ κοκκίνισε καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ περιφρονητική.

—Ἀδελφός! Ὅπως καὶ νάχῃ τὸ πρᾶγμα, νεαρέ μου, ἂν δὲν μαζέψετε τὴ γλῶσσα σας, θὰ σᾶς καταφέρω τὸ μπουκάλι στὸ κεφάλι.

— Μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε γιατὶ ἔχω τὰ χέρια μου δεμένα. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸν φίλο μου Σάντι σὲ λίγη ὥρα νὰ σᾶς σφηνώσῃ μερικὲς σφαῖρες στὸ κορμί σας!

—Ὁ Σάντι! Θὰ τὸν δῆτε πολὺ γρήγορα σὰν κι' ἐσᾶς δεμένο! Ἔ, Τζόνες! Ρῖξε μιὰ ματιὰ στοὺς ἄνδρες. Τὸ σχέδιον ἐχρεωκόπησε, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἠλιθίας!...

Ἡ Συμπὶλ ξανακύτταξε τὸν σύντροφο της μὲ θυμό.

— Σύντομα ὅμως θὰ ἔχουμε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Σάντι. Πρέπει νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε μὲ πομπὴ καὶ ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν Σοὺγκ-Μπάο νὰ τρέξῃ στὴν πεδιάδα.

Σοὺγκ-Μπάο! Ὁ Ρινάλντι εἶχε ἀκούσει ἐκεῖνο τὸ ὄνομα.

Ὁ Τζόνες σηκώθηκε.

— Πηγαίνω ἀμέσως — εἶπε. Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ χάνω καθόλου καιρό. Ἐκεῖνος ὁ διάβολος μπορεῖ νὰ μᾶς καταφέρῃ καμμιά... Ἀλλὰ ὁ Σοὺγκ-Μπάο θὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του.

Σὰν ἔφυγε ὁ Τζόνες, ὁ Λόρεντ σηκώθηκε ὄρθιος.

— Μάρη—εἶπε—ἂς ἰδοῦμε τώρα ἂν θἆσαι ἱκανὴ νὰ φυλάξῃς αὐτὸν τὸν αἰχμάλωτο. Ἔχεις πιστόλι... χρησιμοποίησέ του ἂν σοῦ παραστῇ ἀνάγκη. Μιὰ φορά, σημάδευες θαυμάσια, θυμᾶσαι; Ὅταν...

— Σῶπα! Ποῦ πᾶς;

—Δὲν θέλω ν' ἀφήσω τὰ πράγματα στὴν τύχη. Θέλω νὰ στρώσω καλὰ τὴν παγίδα. Ὁ Σάντι δὲν πρέπει νὰ νικήσῃ. Περίμενέ με.

Καὶ φορῶντας τὴν κάσκα του ἔφυγε καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁ Ρινάλντι ἔπαψε νὰ τὸν βλέπῃ ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρισκόταν μέσα στὴν τρώγλη.

Ὕστερα εἶπε στὴ γυναῖκα:

— Λοιπόν... Μάρη-Συμπίλ, πιστεύω πὼς θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ διασκεδάσετε τὴ φυλακή μου, κουβεντιάζοντάς με τοὐλάχιστον.

—Ἀφῆστε τὶς εἰρωνεῖες. Δὲν μπορῶ νὰ ἔχω δυὸ ὀνόματα.

— Βεβαίως. Ἕνα ἀληθινὸ καὶ ἕνα ψεύτικο. Ποιὸ εἶναι τὸ ἀληθινό;

Ἡ νέα δὲν ἀπήντησε.

—Εἶχε δίκηο ὁ Σάντι—ἐξηκολούθησεν ὁ δημοσιογράφος. Καὶ ὅμως θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχε κάνει λάθος.

— Εἶχε καταλάβει ποιὰ ἤμουν;

— Πιστεύω. Ἀσφαλῶς ὅμως σᾶς ὑπωψιαζόταν. Θέλετε τώρα νὰ μοῦ πῆτε γιατὶ μ' ἔχετε αἰχμάλωτο;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Λίγη ευθυμία

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ...

Ὁ πλοίαρχος: Γιατί κάθεσαι μέσα στὴ βάρκα;
Ὁ ἐπιβάτης: Ἔχω βάλει στοίχημα νὰ διαπλεύσω τὸν ὠκεανὸ μὲ μιὰ βάρκα!

Καλὰ πληρωμένος...

Σὲ ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο διασταυρώθηκε μιὰ παρέα νεαρῶν ἐκδρομέων μὲ ἕνα χωρικὸ ποὺ ὡδηγοῦσε κοπάδι χοίρων.

Κάποιος ἀπ' τοὺς ἐκδρομεῖς, ποὺ νόμιζε προφανῶς ὅτι ἦταν ἔξυπνος, γιὰ νὰ διασκεδάση τοὺς φίλους του, σταμάτησε τὸν χωρικὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις πατριώτη ὅτι ὁ ἄνθρωπος καταντᾷ, μὲ τὸν καιρό, ὅμοιος μὲ τὰ ζῶα ποὺ τρέφει;

Ὁ χωρικὸς κατάλαβε τὸ πείραγμα, χωρὶς ὅμως νὰ θυμώση. Μὲ καλωσύνη μάλιστα ρώτησε τὸν νέο:

— Ὁ πατέρας σου τί δουλειὰ ἔκανε;

— Ἔτρεφε μαϊμοῦδες, ἀπάντησε ἀνύποπτα ὁ νέος.

— Ὡραῖα! εἶπε ὁ χωρικός. Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Κακὴ μέθοδος

Στὸ σχολεῖο:

— Ἀπὸ τί γίνεται τὸ μαλλί;

— Ἀπὸ τὸ πρόβατο.

— Καὶ τί γίνεται μὲ τὸ μαλλί;

Ὁ μικρὸς μαθητὴς διστάζει νὰ ἀπαντήση. Ὁ δάσκαλος πιάνει τότε τὸ σακκάκι τοῦ μαθητοῦ καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Αὐτὸ ἀπὸ τί εἶναι καμωμένο;

Κι' ὁ μικρός:

— Ἀπὸ ἕνα παληὸ σακκάκι τοῦ μπαμπᾶ μου!

ΟΛΕΘΡΙΟ ΡΕΚΟΡ!..

— Καλέ μου ἀδελφέ, εἶμαι πολὺ περήφανη γιὰ σένα, ἐπειδὴ κατέρριψες τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ πυρετοῦ!

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΔΗΜΑΡΧΟΙ!...

Ὅταν μιὰ φορὰ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α΄ ἐπεσκέφθη τὸ Γαλαξεῖδι, ὁ τότε Δήμαρχος Λουκᾶς Καραλίβανος παρουσιάσθη ἐνώπιόν του μαζὶ μὲ ὅλο τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ σύμβουλοι ἦτανε ἀφελεῖς καὶ ἀγράμματοι καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ ποῦν ἐμπρὸς στὸν Βασιλέα διάφορες ἀνοησίες, ὁ Καραλίβανος τοὺς εἶπε νὰ προσέξουν καλὰ καὶ νὰ ποῦν ἀκριβῶς ὅ,τι θὰ ἔλεγε κι' ἐκεῖνος. Καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ἔκαμε λοιπὸν ὁ Δήμαρχος μιὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὸν Βασιλέα καὶ εἶπε, αὐτοσυνιστώμενος:

— Λουκᾶς Καραλίβανος, Δήμαρχος Γαλαξειδίου.

Ἦρθε ἔπειτα ἡ σειρὰ τοῦ πρώτου συμβούλου. Ἔκαμε κι' αὐτὸς μιὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὸν Βασιλέα καὶ εἶπε:

— Λουκᾶς Καραλίβανος, Δήμαρχος Γαλαξειδίου.

Παρουσιάζεται κατόπιν ὁ δεύτερος καὶ λέγει τὰ ἴδια:

— Λουκᾶς Καραλίβανος, Δήμαρχος Γαλαξειδίου.

Ἔρχεται κατόπιν ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, μέχρι τοῦ δωδεκάτου συμβούλου. Ὁ Βασιλεὺς μὲ ἀπορία παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν ἀπειρία τῶν Καραλιβαναίων καὶ ρώτησε τὸν ὑπασπιστή του τί συμβαίνει. Ἐκεῖνος τοῦ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς γύρισε πρὸς τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους καὶ εἶπε:

— Χαίρω πολύ, κύριοι, διότι ὁ Δῆμος σας ἔχει δεκατρεῖς Δημάρχους!

Ἐπληροφορήθη

Ἕνας περιηγητὴς πλησίασε κάποιον διαβάτη:

— Παρντόν, τὸ κύριος ξέρει τὸ ὀντὸς τοῦ ξενοντοχείου μου;

— Ποῦ εἶναι;

— Ντὲν ξέρω.

— Σὲ ποιὰ ὁδό;

— Ντὲν ξέρω.

— Τότε πῶς θέλεις νὰ σοῦ πῶ τὸ ξενοδοχεῖο σου, ἀφοῦ δὲν ξέρεις τίποτα γι' αὐτό;

— Ἄο! Ντὲν τέλει ἐσὺ νὰ πῆς. Ἄο! Ντὲν εἶσαι καλὸς ἄντρωπος ἐσύ!

Ὁ διαβάτης θύμωσε:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, πατριώτη! Ἄντε πήγαινε στὸ καλό σου, μὴ σοῦ καθίσω καμμιὰ καὶ σοῦ σχίσω τὸ κεφάλι στὰ δύο!

— Ὤ' γιές! Αὐτὸ εἶναι! Ὀντὸς Σταντίο!

Ἀπορίες...

Γιατί κλίνη (κλείνει) καὶ ὄχι ἀνοίγει;

Γιατί φόρεμα (φο-ρέμα) καὶ ὄχι φοποτάμι;

Γιατί πίσσα (π-ἴσα) καὶ ὄχι πιστραβά;

Γιατί στοιχειὸ (στὴ Χιὸ) καὶ ὄχι στηνκὸ (στὴν Κῶ);

Γιατί ἅδης (α-δὶς) καὶ ὄχι ἄτρις;

Γιατί ψαλίδι (ψάλλει-δι) καὶ ὄχι γελάδι;

Γιατί ἔλαφος (ἔλα-φῶς) καὶ ὄχι φυγεσκότος;

Ἕνας ὑπομονητικὸς

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, σ' ἕναν καταδικασμένον εἰς θάνατον τὴν παραμονὴ τῆς ἐκτελέσεως:

— Σήμερα εἶναι ἡ τελευταία σου ἡμέρα καὶ σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια ἔρχομαι νὰ σὲ ρωτήσω ἂν ἔχης καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐπιθυμία.

— Μάλιστα, κ. διευθυντά.

— Τί ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ φέρω;

— Θέλω νὰ φάω σταφύλια, κ. διευθυντά.

— Σταφύλια! Τώρα Φεβρουάριο μῆνα ποῦ νὰ τὰ βροῦμε τὰ σταφύλια... Βγαίνουν τὸν Αὔγουστο...

— Τότε θὰ περιμένω, κ. διευθυντά.

Ἱερό...

Ὁ νεαρὸς μυθιστοριογράφος ἐπισκέπτεται ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἕνα μεγάλο βιβλιοπωλεῖο γιὰ νὰ ρωτήση ἂν πουλιέται τὸ βιβλίο του.

— Ἄ! εἶπε ὁ ὑπάλληλος, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι ἱερό...

— Καὶ γιατί;

— Γιατί κανένας δὲν τὸ ἐγγίζει!....

Σώθηκε!

Ἕνας κουφὸς συναντᾷ ἕνα φίλο του καὶ τοῦ λέει μ' ἐνθουσιασμό:

— Εὐτυχῶς ποὺ βγήκανε τὰ ἀσύρματα τηλέφωνα καὶ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούη τί λένε ἀπὸ πολλὲς χιλιάδες χιλιόμετρα μακρυά.

ΗΤΑΝ ΑΔΕΙΑ!

— Γιατί φωνάζεις ἔτσι; Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μὲ βλέπεις νὰ κάνω βουτιὲς στὴν πισίνα τοῦ σπιτιοῦ μας;

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΟ ΛΕΠΤΟ

Όλοι γνωρίζετε ὅτι τὸ λεπτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ 60 δευτερόλεπτα καὶ ὅτι ὅταν συμπληρωθῇ ὁλόκληρος κύκλος ἀπὸ τὸν δευτερολεπτοδείκτη, ἔχει περάσει ἕνα ἀκριβῶς λεπτό.

Ἀλλὰ πόσοι ἄνθρωποι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὑπολογίσουν μὲ ἀκρίβεια τὸν χρόνο ἑνὸς λεπτοῦ, ἑξῆντα δηλαδὴ δευτερολέπτων; Πολλοὶ ἔχουν τὸ ἑξῆς

πρακτικὸν μέσον ὑπολογισμοῦ: μετροῦν ἀπὸ τὸ ἕνα ὡς τὸ ἑξῆντα καὶ ὅταν τελειώσῃ τὸ μέτρημα, νομίζουν ὅτι πέρασε ἕνα λεπτό. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου ἀκριβές. Γιατὶ ἄλλοι μετροῦν γρήγορα καὶ ἄλλοι ἀργὰ καὶ ἔτσι τὸ λεπτὸ ἔχει ἄλλοτε 45 καὶ ἄλλοτε 70 δευτερόλεπτα...

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν βάσι ἑνὸς ὡραίου καὶ ὠφελίμου παιγνιδιοῦ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς παίκτας, ὁ ἐλεγκτής, στέκεται μπροστὰ στοὺς ἄλλους, μ' ἕνα ρολόϊ στὸ χέρι. Μόλις δώσῃ τὸ σύνθημα, ὁ πρῶτος παίκτης ἀρχίζει νὰ ὑπολογίζῃ τὸ λεπτό, ἐνῷ ὁ ἐλεγκτὴς παρακολουθεῖ τὸν δευτερολεπτοδείκτη. Ὅταν ὁ παίκτης νομίσῃ ὅτι συνεπληρώθη τὸ χρονικὸν ὅριον τῶν 60 δευτερολέπτων, εἰδοποιεῖ, φωνάζοντας:

—Ἕνα λεπτό!

Ὁ ἐλεγκτὴς κυττάζει ἀμέσως σὲ ποῖο ἀκριβῶς σημεῖο τοῦ κύκλου εἶναι ὁ δευτερολεπτοδείκτης καὶ γράφει σ' ἕνα χαρτί: «Ὁ Α΄ παίκτης ὑπελόγισεν ὅτι τὸ λεπτὸ ἔχει (λ. χ.) 68 δευτερόλεπτα». Αὐτὸ ἐννοεῖται γράφεται ἐὰν ὁ παίκτης ἐδήλωσε ὅτι πέρασε τὸ λεπτό, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δευτερολεπτοδείκτης ἐδείκνυε 68΄΄, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ συνεπλήρωσε ἕνα κύκλο καὶ 8 δευτερόλεπτα. Ἂν πάλι τὴ στιγμὴ τῆς δηλώσεως ὁ δείκτης εὑρίσκετο στὰ 35, 42, 63, 58 κλπ. δευτερόλεπτα, θὰ γραφῇ στὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸν ἐλεγκτὴ ὁ ἀνάλογος ἀριθμός.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπολογίζουν τὸ λεπτὸ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι παῖκται καὶ στὸ τέλος γίνεται ἡ κατάταξις. Πρῶτος ἔρχεται ἐκεῖνος ποὺ πλησίασε περισσότερο τὰ 60 δευτερόλεπτα καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι, ἀναλόγως τῶν στοιχείων ποὺ ἔχει γράψει ὁ ἐλεγκτής

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΤΟΥ 20οῦ ΤΕΥΧ.

Ὁριζοντίως: 2, Πάν. 3, Παβία. 4, Κανάρης. 5, τὸ—ὠά. 6, καμπάνα. 7, ὕαινα. 8, στά. Καθέτως: 2, κόκ. 3, πά-αυ. 4, Παναμᾶς. 5, Ἰάβα-Πίττ. 6, Νιρβάνα. 7, ἄη-νά. 8) Σῶα.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Στρατηγὸς τῶν ἀρχαίων Θηβῶν.
2. Γάλλος συγγραφεὺς τοῦ 19ου αἰῶνος. — Πόλις τῆς Ἠπείρου. — Τὰς ὁποίας.
3. Μέρος ὅπου ὑπάρχουν πυρετοὶ καὶ γνωστὴ ἀσθένεια. — Ἐκεῖ ἔλαβεν ὁ Μωϋσῆς τὰς ἐντολάς.
4. Γράμμα. — Τελειωμένο, ἕτοιμο.
5. Μόριον μέλλοντος. — Μύτη. — Κάτι ποὺ δὲν εἶναι σωστό.
6. Τζάκι καὶ μεταφορικῶς τὸ κέντρον τῆς οἰκογενείας. — Συμπερασματικόν.
7. Ἄλογο.
8. Ἁρπακτικὰ πτηνά. — Νῆσος τῆς Ἀμερικῆς φημισμένη γιὰ τὰ ποῦρα της.
9. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. — Χρόνια.
10. Χειμερινὸν σπόρ. — Ὑποθετικόν. — Αἰγυπτιακὴ θεότης.
11. Ἄρθρον (πληθ.). — Δρόμοι. — Δηλητήριον (δοτ.). — Μ. Σ.
12. Πρόθεσις. — Νότα. — Λέγεται ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὅτι μὲ τὴ λύρα του ἡμέρωνε τὰ ἄγρια θηρία.
13. Ἄνθη. — Ἑρπετὸν μικρόν. — Ὄχι στραβὰ (δημ.).

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	Ε	Π	Α	Μ	Ε	Ι	Ν	Ω	Ν	Δ	Α	Σ	
2	Ρ		Ν	Α			Α	Ρ	Τ	Α		Α	Σ
3	Ε	Λ	Ω	Δ	Ε	Σ		Σ		Σ	Ι	Ν	Α
4	Χ	Ι		Ε	Τ	Ο	Ι	Μ	Ο			Τ	
5	Θ	Α		Ρ	Ι	Σ		Α	Σ		Π	Ο	Ν
6	Ε	Σ	Τ	Ι	Α		ε		Η		Α	Ρ	Α
7	Ι		Ν			ε	ο	ν		Α	Τ	Ι	
8	Ο	Ρ	Ν	Ε	Α		Ν		Α	Β	Α	Ν	Α
9	Ν	Ε	Ι	Λ	Ο	Σ		Η		Ε	Τ	Η	
10			Σ	Κ	Ι		Α	Ν		Ρ	Α		Ο
11	Α	Ι		Ο	Δ	Ο	Ι		Ι	Ω		Μ	Σ
12	Ε	Ν		Σ	Ο	Λ		Ο	Ρ	Φ	Ε	Υ	Σ
13	Ι	Α			Σ	Α	Υ	Ρ	Α		Ι	Σ	Α

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Ἀρχαῖον μνημεῖον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. — Πάντοτε.
2. Ἔστειλε τὸν Ἰάσωνα νὰ τοῦ φέρῃ τὸ χρυσόμαλλον δέρας. — Μουσικὸς φθόγγος. — Τελικὸς σύνδεσμος.
3. Τὸ ἀντίθετον τοῦ κάτω. — Γαλλικὴ κτῆσις εἰς τὴν Ἀφρικήν.
4. Χονδρὴ σανίδα. — Πληγή.
5. Ναυτικὸν κράτος τῆς Ἰταλίας, μὴ ὑφιστάμενον ἤδη. — Τραγουδιστὴς (ἀρχ.).
6. Σῆμα κινδύνου. — Ἅπαντα.
7. Μόριον ὑποτακτικῆς. — Ἄρθρον (πληθ.).
8. Ὄχι ἄγουρα. — Τὴν ὁποίαν. — Ο. Ρ.
9. Ν. Τ. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Εἶναι ἀνακατεμένη μὲ τὸ σιτάρι.
10. Πρωτόγονον μέσον φωτισμοῦ. — Ἐθνικὸς εὐεργέτης.
11. Θρεπτικὴ τροφὴ (δημοτ.). — Ἐάν.
12. Μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, φημισμένη διὰ τὸν οἶνον της. — Ποντίκι.
13. Ἰδικά σου. — Μόριον ὑποτακτικῆς. — Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ σημερινὸ σταυρόλεξο εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ δυσκολώτερα ποὺ ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴ «Νεολαία». Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου.

ΜΑΝΤΕΙΑ

Οἱ παῖκται ἢ οἱ παίκτριες κάθονται στὸ τραπέζι. Μπροστά τους ἔχουν ἕνα χαρτὶ καὶ στὸ χέρι μολύβι. Ἐκεῖνος ποὺ διευθύνει τὸ παιγνίδι δένει καλὰ τὰ μάτια τῶν παικτῶν — δὲν πρέπει νὰ βλέπουν καθόλου — καὶ ὕστερα πλησιάζει στὸν πρῶτο ἕξη ἀντικείμενα τῆς προτιμήσεώς του, λ. χ. ἕνα σουρωτῆρι, ἕνα καπέλλο, ἕνα βιβλίο, ἕνα

ποτῆρι καὶ ὅ,τι δήποτε ἄλλο. Ὁ πρῶτος πρέπει νὰ ἀγγίσῃ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἐπὶ 20 λ. χ. δευτερόλεπτα μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ ὕστερα νὰ γράψῃ μὲ τὸ δεξὶ στὸ χαρτὶ ποὺ ἔχει μπροστά του τί ἀντικείμενα ἦσαν ἐκεῖνα ποὺ ψηλάφησε.

Ἔπειτα, τὰ ἴδια ἀντικείμενα προσφέρονται στὸν δεύτερο, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους στὸν τρίτο καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὅταν ὅλοι γράψουν καὶ ὑπογράψουν τὰ χαρτιά τους, ὁ διευθύνων τὸ παιγνίδι τὰ μαζεύει. Οἱ παῖκται βγάζουν τὸ δέσιμο ἀπὸ τὰ μάτια τους καί... βλέπουν τὰ ἀντικείμενα. Ἐπακολουθεῖ ὁ ἔλεγχος τῶν γραφέντων καὶ ἀνακηρύσσονται οἱ νικηταί.

Καλὸν εἶναι, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ παιγνίδι, νὰ βάλουν οἱ μετέχοντες στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἀπὸ ἕξη γραμματόσημα λ. χ., μπίλλιες (ἂν εἶναι μικρὲς) ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ἕξ οἱ παῖκται, θὰ συγκεντρωθοῦν 36 κομμάτια γραμματοσήμων ἢ 36 μπίλλιες κλπ.

Ὅποιος λοιπὸν κάνει λάθος καὶ ἀπὸ τὰ ἕξη ἀντικείμενα ποὺ ἐψηλάφησε γράψῃ λάθος ἕνα ἢ δύο, θὰ ξαναβάλῃ στὸ κέντρο τοῦ τραπεζιοῦ ἄλλο 1 ἢ 2 γραμματόσημα. Καὶ ὅ,τι μαζευθῇ στὸ κέντρο τοῦ τραπεζιοῦ, θὰ περιέλθῃ σ' ἐκεῖνον ποὺ περιέγραψε μὲ ἀκρίβειαν ὅλα τὰ ἀντικείμενα — ἂν εἶναι 2, 3 κλπ. θὰ τὰ μοιρασθοῦν — ἢ σ' ἐκείνους ποὺ ἀνεκάλυψαν τὰ περισσότερα ἀντικείμενα.

Ἀπαραίτητος ὅρος κατὰ τὴν διεξαγωγὴ τοῦ παιγνιδιοῦ: ἡ σιωπή. Ὅποιος μιλήσῃ, ἐνῷ τὰ μάτια εἶναι κλειστά, χάνει κάθε δικαίωμα στὰ γραμματόσημα ποὺ μαζεύθηκαν στὸ κέντρο τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἀκόμη σ' ἐκεῖνα ποὺ ἔβαλε ὁ ἴδιος.

Γιὰ νὰ ἔχῃ ἐνδιαφέρον τὸ παιγνίδι πρέπει τὰ ἕξ ἀντικείμενα νὰ μὴν εἶναι κοινῆς χρήσεως, ἀλλὰ λίγο γνωστά.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Σουκρῆ Σαράτσογλου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου, παρηκολούθησε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ γήπεδον Καραϊσκάκη τὸν ἀγῶνα «Παναθηναϊκοῦ — Ἐθνικοῦ».

ΑΙ ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΑΙ

Αἱ συναντήσεις διὰ τὸ πρωτάθλημα ἀθλοπαιδιῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης θὰ ὁρισθοῦν διὰ νεωτέρας διαταγῆς.

—Ἡ ὁμὰς τοῦ βόλεϋ μπὼλ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας καὶ τοῦ μπάσκετ μπὼλ τῆς Παντείου Σχολῆς ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὸ πρωτάθλημα τῶν ἀνωτέρω ἀθλοπαιδιῶν τῆς Δ. Α. Σ., ἐπειδὴ δὲν προσῆλθον εἰς δύο συνεχεῖς συναντήσεις.

ΠΟΔΗΛΑΣΙΑ

Εἰς τὴν Κομοτινὴν διεξήχθη ποδηλατικὸς ἀγὼν ἀποστάσεως 12 χιλιομέτρων μὲ συμμετοχὴν 15 ποδηλατιστῶν τοῦ τμήματος Κομοτινῆς.

Τὰ ἀποτελέσματα:

1) Π. Δουργούτης 24:40.7, 2) Β. Βεζυρόπουλος 24:45, 3) Ε. Παπαδόπουλος 24:56, 4) Δ. Γκαρνέτης 24:58, 5) Ἀθ. Ἀθανασιάδης 25:01.

ΟΙ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΟΙ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑΣ

Αὔριον τὴν πρωΐαν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον τελοῦνται οἱ ἀναβληθέντες προκριματικοὶ ἀγῶνες διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων τῶν Ὑποδιοικήσεων, αἵτινες πρόκειται νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Σκυταλοδρομίαν.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΛΑΘΟΣΦΑΙΡΑΣ

Ἐξ ἄλλου αὔριον τὴν πρωΐαν ὡς καὶ τὸ ἀπόγευμα συνεχίζεται καὶ λήγει τὸ πρωτάθλημα Καλαθοσφαίρας, διὰ μὲν τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν εἰς τὸ Γυμναστήριον Ε. Ο. Ν., διὰ δὲ τὴν Ὑποδιοίκησιν Πειραιῶς εἰς τὸ γήπεδον Πειραϊκοῦ Συνδέσμου καὶ εἰς τὸ γήπεδον τῆς Ν. Σμύρνης διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου.

Ο ΑΝΩΜΑΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Τῆς Π. Δ. Πέλλης

Εἰς τὰ Γιαννιτσὰ ἐτελέσθη ὁ ἀγὼν ἀνωμάλου δρόμου τῆς Π. Δ. Πέλλης, τὸν ὁποῖον παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δρομέων ἐκ τοῦ γηπέδου καὶ ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐπιστροφῆς των ἐξετελέσθησαν ἐπιδείξεις συντεταγμένων μονάδων τῆς Ε. Ο. Ν. ὑπὸ τὰς ζωηρὰς καὶ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν.

Ἀκολούθως ἡ χορῳδία τῆς Ὑποδιοικήσεως Γιαννιτσῶν ἔψαλε τὸν Ὕμνον τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τὰ τμήματα παρετάχθησαν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν δρομέων.

Πρῶτος ἐτερμάτισεν ὁ Δημ. Ζηλίδης, εἰς χρόνον 18:05. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ γήπεδον φέρων τὸν δάφνινον στέφανον μὲ τὸν ὁποῖον τὸν ἔστεψεν ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ καὶ ἐτερμάτισεν ἀκμαῖος, ὁδηγηθεὶς εἰς τὰ ἀποδυτήρια εἰς τὰς χεῖρας τῶν φιλάθλων.

Ἀκολούθως ἐτερμάτισαν, κατὰ σειράν, οἱ ἑξῆς δρομεῖς: 2) Νικ. Ἀμανατιάδης 18:18, 3) Δημ. Μίγγας 18:40, 4) Π. Νικέζης 19:05, 5) Ἀν. Χαραλαμπίδης 19:29, 6) Ἀπ. Παρναούνης 19:52, 7) Κ. Φιλιππίδης 20:05, 8) Κ.Τσανίδης 20:35, 9) Δ. Σώσης 21:57.

Τῆς Π. Δ. Αἰτωλοακαρνανίας

Εἰς τὸν ἀνώμαλον δρόμον 3.200 μέτρων, ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη εἰς τὸ Μεσολόγγιον μεταξὺ τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀγρινίου καὶ Μεσολογγίου, ἐπεκράτησεν ἡ τελευταία μὲ βαθμοὺς 28 ἔναντι 27 τῆς ἀντιπάλου της.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Δ. Κωνσταντάρας (112 Φαλ. Μεσολ.) 11 λεπτά, 2) Κ. Κοσελίνης (115 Φαλ. Ἀγρ.) 11:07, 3) Α. Ψαρᾶκος (111 Μεσ.) 11:10, 4) Β. Κοσκινᾶς (115 Ἀγρ.) 11:12, 5) Κ. Διαμαντογιάννης (115 Ἀγρ.) 11:15, 6) Ζ. Λιβιεράτος (111 Μεσ.) 11:16, 7) Φ. Παπαδόπουλος (115 Ἀγρ.) 11:20, 8) Καρανδρέας (111 Μεσ.) 11:28, 9) Β. Ζησιμόπουλος (112 Μεσ.) 11:32, 10) Γρ. Γεωργαντζέλης (115 Ἀγρ.) 11:37.

Τοὺς ἀγῶνας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἐχορεύθησαν ὑπὸ Φαλαγγιτισσῶν διάφοροι χοροί, παρηκολούθησαν αἱ Ἀρχαὶ τοῦ Μεσολογγίου καὶ πλῆθος κόσμου.

Πρὸ τῆς ἐκκινήσεως τῶν δρομέων ἐγένετο ὁρκωμοσία τῶν ἀθλητῶν, ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου, ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν. Αἰτωλοακαρνανίας, ἡ ἔναρξις τῶν ἀγώνων.

Εἰς τὴν νικήτριαν Ὑποδιοίκησιν Μεσολογγίου καὶ εἰς τὸν πρῶτον νικητὴν ἀπενεμήθησαν κύπελλα, εἰς ὅλους δὲ τοὺς ἀθλητὰς διπλώματα καὶ μετάλλια.

Ὁ ἀγὼν βόλεϋ μπὼλ μεταξὺ τῶν ὁμάδων ἐσωσχολικῶν καὶ ἐξωσχολικῶν ἔληξε μὲ τὴν νίκην τῆς πρώτης.

Τῆς Π. Δ. Ἀχαΐας

Εἰς τὸ δασύλλιον τῆς Βασιλίσσης Σοφίας, εἰς τὰς Πάτρας, διεξήχθη ἀνώμαλος δρόμος 4000 μ. μεταξὺ Φαλαγγιτῶν κέντρου Πατρῶν, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Γ. Ἀντωνίου 14:46, 2) Κ. Κατραβᾶς 14:49.4, 3) Ἰω. Πυλαρινὸς 14:49.6, 4) Κ. Σκαναβῆς 15:43, 5) Δ. Πλέσσας 15:47, 6) Μ. Φιλιππίδης 15:51, 7) Ἰω. Δημητρόπουλος 16, 8) Χρ. Βόγλης 16:10, 9) Α. Γιοβάνης 16:13, 10) Α. Ἀρνῆς 16:17, 11) Δ. Κότσυφας 16:45, 12) Π. Καροῦτζος 16:46.

Εἰς τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον ἀπενεμήθησαν κύπελλα καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς μετάλλια.

Τῆς Π. Δ. Ροδόπης

Ὁ ἀνώμαλος δρόμος τῆς Π. Δ. Ροδόπης ἐτελέσθη εἰς τὴν Κομοτινὴν μὲ τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα:

1) Σ. Γιαννακούδης (1ου λόχου Κομ.) 18:45.8, 2) Α. Παπαδόπουλος (τμήματος ὑφαντῶν) 19:32.4, 3) Κ. Γκουγκουρδῆς (Τμ. Ν. Καβακλῆ) 19:55, 4) Στ. Ἀχτσελίδης (2ου λόχου Κομ.) 20:23.3, 5) Α. Γκαϊτατζῆς (1ου λόχου Κομ.) 21:11, 6) Ἀλ. Νικολαΐδης (1ου λόχου Κομ.) 22:08.

Τῆς Π. Δ. Μεσσηνίας

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀνωμάλου δρόμου 4.000 μ., ὁ ὁποῖος ἔγινεν εἰς τὰς Καλάμας, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Δ. Βλαχάκης (94ης φάλαγγος Πύλου - Τάγματος Χατζῆ) 14, 2) Ν. Φουρτούνης (τῆς αὐτῆς φάλαγγος), 3) Ἰω. Παναγόπουλος (93ης φάλαγ. Μελιγαλᾶ - Τάγματος Διαβολιτσίου), 4) Β. Μιχαλόπουλος (89ης φάλ. Καλαμῶν - Τάγμ. Ἄριοι), 5) Χρ. Γκιουλὲς (93ης φάλ. Μελιγαλᾶ - Τάγμ. Διαβολιτσίου), 6) Ἐμμ. Γεωργόπουλος (97ης φάλ. Κυπαρισσίας), 7) Β. Γιαννόπουλος (94ης φάλ.), 8) Ἀν. Φωτεινόπουλος (99ης φάλ. Κρεσταίνων), 9) Χ. Καραμπέτσος (95ης φάλ. Γαργαλιάνων), 10) Σπ. Γαλούσης (92ας φάλ. Γαργαλιάνων).

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὴν πρωΐαν ἐπέστρεψεν ἐκ Βουκουρεστίου ὁ Ἀρχηγός, ὅπου εἶχε μεταβῆ διὰ νὰ μετάσχῃ τῆς Βαλκανικῆς Διασκέψεως. Μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Σαράτσογλου. Ἐπίσης, συνοδεύων τὸν Ἀρχηγόν, ἐπέστρεψεν ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν.

— Εἰς τὴν μεγαλειώδη καὶ πρωτοφανῆ ὑποδοχήν, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξεν ὁ λαὸς τῆς Πρωτευούσης, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Περιχώρων εἰς τὸν ἐπανακάμψαντα Ἀρχηγόν, μετέσχε καὶ ἡ Ε. Ο. Ν. προκαλέσασα ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν.

— Εἰς τὸν σταθμὸν ἀνέμενον ὁλόκληρον τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἐν στολῇ, καὶ οἱ ἀνώτατοι βαθμοφόροι καὶ συνεργάται τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ καὶ μέχρι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν εἶχον παραταχθῆ, καθ' ὅλην τὴν διαδρομήν, κατ' ἀντιζυγίαν, Φαλαγγῖται τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, πρὸ δὲ τοῦ σταθμοῦ λόχος Φαλαγγιτῶν πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν. Ἐπίσης εἰς τὴν ὁδὸν Κοραῆ καὶ πρὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν εἶχον παραταχθῆ τάγματα Φαλαγγιτισσῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης.

Γενικῶς ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ὑπῆρξε κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀρίστη.

— Κατὰ τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ τριήμερον παραμονήν του ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος συνειργάσθη μετὰ τῶν ἐκεῖ Περιφερειακῶν Διοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων.

Ἐπίσης μετέβη μετὰ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Μακεδονίας εἰς Εἰδομένην πρὸς προϋπάντησιν τοῦ ἐπιστρέφοντος Ἀρχηγοῦ.

— Εἰς τὰ τελεσθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐγκαίνια τοῦ νοσοκομείου Κιλκὶς παρέστη καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν., παρήλασαν δὲ τὰ τμήματα τῆς Διοικήσεως Κιλκὶς προκαλέσαντα ἀρίστην ἐντύπωσιν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΣ

— Τὸ Ἐκδρομικὸν Τμῆμα τῆς Διευθύνσεως διοργανώνει δι' αὔριον Κυριακὴν 5 τρέχοντος ὀρειβατικὴν ἐκδρομὴν εἰς Πάρνηθα.

Οἱ ἐκδρομεῖς θὰ συγκεντρωθοῦν τὴν 6.30' πρωϊνὴν εἰς τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος καὶ ἐκεῖθεν δι' αὐτοκινήτων θὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

Ἀκολούθως μέσῳ Χασιᾶς καὶ Μονῆς Κλειστῶν θὰ μεταβοῦν εἰς τὴν τοποθεσίαν «Σπήλαιον Πανός».

Εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐκδρομὴν θὰ συμμετάσχουν καὶ αἱ τέσσαρες Ὑποδιοικήσεις τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης μὲ ἀνάλογον δύναμιν ἑκάστη.

— Προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῇ πλήρως τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα τῆς Διευθύνσεως Προνοίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ἀπεστάλησαν σχετικαὶ ἐγκύκλιοι πρὸς τὰς Ὑποδιοικήσεις Περιφερείας καὶ τὴν 34ην Φάλαγγα ἵνα ὁρίσωσιν αὗται τοὺς ὑπευθύνους Προνοίας.

Τὸ καταρτισθὲν εὐρὺ πρόγραμμα τῆς Διευθύνσεως, ὡς καὶ τὸ σύστημα τῶν κατὰ Ὑποδιοίκησιν ὑπευθύνων, θὰ διευκολύνῃ τὰ μέγιστα τοὺς τυχὸν ἀπόρους, οὕτως ὥστε τὸ στοργικὸ χέρι τοῦ Ἀρχηγοῦ νὰ φθάσῃ σ' ὅλους τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην περιθάλψεως Φαλαγγίτας.

— Τὸ Μουσικὸν Τμῆμα τῆς Διοικήσεως ἐξακολουθεῖ τὰ μαθήματα τῆς χορῳδίας καὶ ὀρχήστρας· ἐνῷ ἐξ ἄλλου τὸ Καλλιτεχνικὸν Τμῆμα προετοιμάζεται διὰ τὴν θεατρικὴν παράστασιν τῆς 25ης Μαρτίου, ἡ ὁποία θὰ δοθῇ εἰς τὸ Ἡμικρατικὸν Θέατρον τῆς κ. Κοτοπούλη μὲ τὸ ὡραιότατον πατριωτικὸν ἔργον «Αἰωνία Ἑλλάς».

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Λόχος Ἐργασίας τῆς Δ. Α. Σ. ἐξέδραμεν εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. «Ι. Μεταξᾶς». Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασιῶν καὶ ἀσκήσεων οἱ βαθμοφόροι καὶ Φαλαγγῖται ἐπεδόθησαν εἰς τὰ σπὸρ παραμείναντες μέχρι τοῦ ἀπογεύματος εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐξοχήν.

— Συμφώνως πρὸς τὸ προδιαγεγραμμένον πρόγραμμα τῶν διαλέξεων τοῦ τρέχοντος ἔτους εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πολυτεχνείου ἐγένετο ἡ δευτέρα «περὶ πειθαρχίας» διάλεξις μὲ ὁμιλητὴν τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τύπου τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ ἡ τρίτη «περὶ οἰκογενείας».

— Ἄλλαι διαλέξεις ἐγένοντο καὶ εἰς τὴν Σχολὴν Συνεταιριστῶν καὶ Τ.Τ.Τ.

— Εἰς τὴν Πάντειον καὶ τὴν Α. Σ. Ο. καὶ Ε. Ε. κατηρτίσθησαν πλούσιαι βιβλιοθῆκαι ὁσημέραι πλουτιζόμεναι δι' εὐγενῶν προσφορῶν τῶν κ. κ. καθηγητῶν καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν.

— Εἰς τὴν Α. Σ. Ο. καὶ Ε. Ε. διενεμήθησαν 500 στολαὶ δῶρον τῆς Πρυτανείας τῆς Σχολῆς.

— Δυνάμει τῆς ἀπὸ 22ας Φεβρουαρίου διαταγῆς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, αἱ μονάδες τῆς Δ. Α. Σ. μετετράπησαν εἰς εἰδικὰς μονάδας ἐκπαιδεύσεως ἕνεκα τῆς ἰδιαζούσης συγκροτήσεως καὶ συνθέσεως αὐτῶν.

Μέχρις ὁλοκληρώσεως τῆς ὡς ἄνω μετατροπῆς καὶ ρυθμίσεως ἀνέλαβε προσωπικῶς τὴν ἐποπτείαν τῆς Δ.Α.Σ., ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου Περιφερείας Πρωτευούσης, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.

— Ἡ μετατροπὴ αὐτὴ ἐνέχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, ἥτις θὰ ἐφοδιασθῇ διὰ πλειόνων ἔτι στελεχῶν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Δύναμις Φαλαγγιτισσῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης, ὡς καὶ τὸ ἐπιτελεῖον, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν μεγαλειώδη ὑποδοχὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

— Τὴν Δευτέραν Φαλαγγίτισσαι τῶν Ὑποδιοικήσεων παρηκολούθησαν τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Σκίπη εἰς τὸν «Παρνασσόν», τὴν Τετάρτην δὲ ὁμὰς τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς ἐθελοντικῆς ἐργασίας μετέβη εἰς τὸ Παπαστράτειον Νοσοκομεῖον Βούλας. Τὰ ὡραῖα τραγούδια, τὰ εὔθυμα παιγνίδια καὶ οἱ ἀπαγγελίες σκόρπισαν τὴν χαρὰ στοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Ἱδρύματος.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν τακτικώτατα ἐκτελεῖται τὸ πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως, ἐπίσης δὲ καὶ αἱ συγκεντρώσεις εἰς τὰς σχολάς, εἰς τὰς ὁποίας παρευρίσκεται ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Τοὺς γενομένους εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν Λέσχην ἀγῶνας ξιφασκίας παρηκολούθησεν ἀντιπροσωπεία τῆς Διοικήσεως.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Ἀθηνῶν γίνονται τακτικώτατα αἱ συγκεντρώσεις καὶ τὰ μαθήματα εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς, μὲ ἰδιαιτέρα δὲ εὐχαρίστησι προετοιμάζονται γιὰ τὴ γυμναστικὴ ἐπίδειξι τοῦ Ἀπριλίου.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Πειραιῶς ἐξακολουθοῦν τακτικὰ τὰ μαθήματα. Σκαπάνισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως παρηκολούθησαν τὴν παράστασιν τοῦ θιάσου Ἀνδρεάδη καὶ Φαλαγγίτισσαι τοῦ 3ου καὶ 6ου Ὑποτομέως ἔκαμαν μίαν ὡραιοτάτην ἐκδρομὴν εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τακτικὰ των μαθήματα, μὲ προθυμίαν παρακολουθοῦν τὸ μάθημα τῆς ἀπαγγελίας. Εἰς τὸ Ὑποδιαμέρισμα Κηφισιᾶς ἐγένετο ἐγγραφὴ 40 Σκαπανισσῶν. Τὸ Ὑποδιαμέρισμα Ἁγίας Παρασκευῆς μετὰ τὸ πέρας τῶν μαθημάτων του προέβη εἰς τὴν περιποίησιν τῶν δένδρων.

Εἰς τὸ Χαλάνδρι ἐγένετο προβολὴ διδακτικῆς κινηματογραφικῆς ταινίας, εἰς τὸν πυρῆνα δὲ Ἀρσακείου βαθμοφόρος ὡμίλησε μὲ θέμα «Ἑλληνικὸς πολιτισμός», καὶ εἰς τὴν Πεντέλην ἑτέρα βαθμοφόρος λοχίτης μὲ θέμα «Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας».

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου γίνονται ἐντα-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

τικαὶ προετοιμασίαι διὰ τὴν παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου ἐκ παραλλήλου μὲ τὰ μαθήματα.

Ἐξακολουθεῖ τακτικὰ ὁ ἐκκλησιασμὸς τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ ἡ ψυχαγωγία των.

Ἤρχισεν ἡ φύτευσις δενδρυλλίων εἰς τὸ Κέντρον Χαρᾶς, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ προβολὴ διδακτικῶν ταινιῶν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

—Ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα γεγονότα ποὺ ἐσημειώθησαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἦτο ἡ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἄφιξις τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας κ. Σαράτσογλου. Τὸν Ἀρχηγὸν ἐπίσης συνώδευσε καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος, ὅστις καὶ εἶχε μεταβῆ πρὸς τοῦτο εἰς Θεσσαλονίκην.

Εἰς τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχήν, ἥτις ἐπεφυλάχθη εἰς τὸν Ἀρχηγὸν ἐκ μέρους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, ἡ Ε. Ο. Ν., δημιούργημά του καὶ κτῆμά του, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἔχη τὴν μεγαλυτέραν ἐμφάνισιν. Οὕτω εἰς μίαν μεγαλειώδη παράταξιν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ Λαρίσης μέχρι τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου δεκακισχίλιοι καὶ πλέον Φαλαγγῖται ἀπένειμαν τιμὰς εἰς τὸν Ἀρχηγόν.

Εἰς τὴν παράταξιν ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν ἐκινητοποίησεν 8.000 Φαλαγγίτας ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 4.000 ἐν στολῇ.

Ἡ Ὑποδιοίκησις Πειραιῶς 1300 καὶ ἅπαντας ἐν στολῇ καὶ ἡ Ὑποδιοίκησις Νότου 850.

Ἄξιον πάσης ἐξάρσεως εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι παρ' ὅλην τὴν πολύωρον ὀρθοστασίαν ἡ ὅλη ἐμφάνισις γενικῶς τῶν Φαλαγγιτῶν ὑπῆρξεν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀρίστη.

Ἐκ παραλλήλου καὶ συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν παρέστη καὶ ἀπέδωκε τὰς κεκανονισμένας τιμὰς εἰς τὴν Σημαίαν.

—Ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῶν Ἀσυρματιστῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν κατὰ Τρίτην καὶ Τετάρτην. Τὰ μαθήματα ταῦτα διδάσκονται εἰς τὰς ἐν τῷ Βοτανικῷ ἐγκαταστάσεις Ραδιοτηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Βασιλικοῦ μας Ναυτικοῦ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας εἰδικῶν ἀξιωματικῶν.

Εἰς ἅπαντας ὡσαύτως τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως συνεχίζεται ἡ στρατιωτικὴ προπαίδευσις διὰ τὴν μεγάλην παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου.

Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν αὔριον τὴν πρωΐαν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ διέταξε γενικὴν κινητοποίησιν τῆς δυνάμεως πρὸς ἐκτέλεσιν ἀσκήσεων παρελάσεως.

Ἐκ παραλλήλου κατηρτίσθησαν δύο πλήρεις ἐνωμοτίαι σαλπιγκτῶν καὶ τυμπανιστῶν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ὁποίων ἀνέλαβεν ἀπόστρατος μουσικὸς ἀξιωματικός.

—Ὁ 4ος Ὑποτομεὺς Ἡρακλείου - Καλογρέζης δι' ὁλοκλήρου τῆς δυνάμεώς του κατέγινε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς κάμπης τῶν δασῶν Ὀμορφοκκλησιᾶς καὶ Καλογρέζης μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα.

—Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς μετὰ τὴν κάθοδον τῶν τμημάτων ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὡμίλησε πρὸς τοὺς κινητοποιηθέντας Φαλαγγίτας, οἵτινες παρετάχθησαν πρὸς τοῦτο εἰς τὴν πλατεῖαν Κοραῆ. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν του ἐπηκολούθησε παρέλασις καταχειροκροτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πειραϊκοῦ λαοῦ.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Ἡ Περιφ. Διοίκησις Χαλκιδικῆς, ἥτις πρώτη προσῆλθεν εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ἀριθμεῖ σήμερον περὶ τοὺς 10.000 Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς.

— Κατὰ Σάββατον καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Περιφ. Διοίκησιν γίνονται διαφωτιστικαὶ διαλέξεις, ὑπὸ ἐπιστημόνων καὶ ἀνωτέρων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, τὰς ὁποίας παρακολουθοῦν, ἐκτὸς τῶν Φαλαγγιτῶν, καὶ πλεῖστοι τῶν κατοίκων.

— Κατὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦ πρασίνου τὸ τάγμα τῆς Ν. Ἀπολλωνίας διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν Φαλαγγιτῶν του ἐφύτευσε καὶ μετέβαλεν εἰς πάρκον ὁλόκληρον περιοχήν. Τὰ δενδρύλλια ἅτινα ἐφυτεύθησαν ἀνέρχονται εἰς 12.000.

— Ὁ Περιφ. Διοικητής, κατὰ τὴν τελευταίαν περιοδείαν του, ἐπεσκέφθη τὰ Τμήματα τῆς Βορ. Χαλκιδικῆς. Ἀκολούθως ἐπεσκέφθη τοὺς Λόχους τῆς Φάλαγγος Κασσάνδρας Καλαμαριᾶς. Κατὰ τὴν πενθήμερον περιοδείαν του ὁ Διοικητὴς ὡμίλησεν εἰς διαφόρους συγκεντρώσεις περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Νέου Κράτους.

ΔΡΑΜΑ.—Εἰς γενομένην συγκέντρωσιν τῶν Τμημάτων τῆς Περιφ. Διοικήσεως, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἀνεπτύχθησαν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα σκοπὸν ἔχοντα τὴν ἐθνικὴν καὶ πνευματικὴν ἐξύψωσιν τῶν Φαλαγγιτῶν.

— Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην ὁ καθηγητὴς τῆς ᾠδικῆς τοῦ Γυμνασίου καὶ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. συνεκρότησεν ὁριστικῶς τὴν χορῳδίαν, ἥτις θὰ συμβάλῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως καὶ τὴν ψυχαγωγίαν τούτων.

Ἐπίσης ἔγινεν ἡ ἐπιλογὴ τῶν μελῶν ἅτινα θ' ἀπαρτίσουν τὴν φιλαρμονικὴν τῆς Διοικήσεως.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Α' Δημοτικοῦ Σχολείου ἤρχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἡ ὀργάνωσις τῶν διαλέξεων ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Οὕτω τὴν Πέμπτην τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ὡμίλησεν εἰς τὰς Φαλαγγιτίσσας ἡ Φαλαγγάρχης περὶ «πειθαρχημένης ἀγωγῆς».

Ὁμοίως τὸ Σάββατον τῆς ἰδίας ἑβδομάδος ἡ Ὑποδιοικήτρια ἀνέπτυξε πρὸς τὰς Σκαπανίσσας τὸ θέμα: «Ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία καὶ ἡ Ἐκκλησία μας».

Ὡσαύτως, ἐν συνεχείᾳ, ἡ Ὑποδιοικήτρια ἐκοινοποίησε τὰς προαγωγὰς καὶ τοὺς διορισμοὺς τῶν βαθμοφόρων τῆς Φάλαγγος, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Νομάρχου καὶ Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν., τονίσασα ἰδιαιτέρως τὰς μεγάλας ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνουν αὗται ἀπέναντι τῆς Ὀργανώσεως.

Τὴν Πέμπτην τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ὡμίλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας ἡ Τετράρχης, ἀναπτύξασα εἰς αὐτὰς τὸ θέμα: «Θρησκεία, Πατρίς, Οἰκογένεια καὶ Ἑλληνὶς» καὶ τονίσασα ἰδιαιτέρως τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον προορίζεται νὰ παίξῃ ἡ Ἑλληνὶς εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Νέου Κράτους. Εἰς δὲ τὰς Σκαπανίσσας ἡ Λοχίτης τοῦ 2ου Λόχου ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ἡ Ἑλλάς μας».

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ λοχίτης τοῦ Σχηματισμοῦ Βησσάνης ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα θηλέων Βασιλικοῦ. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ὡμίλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας διὰ τὴν μεταβολήν, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὴν Νεολαίαν μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.—Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο προβολὴ κινηματογραφικῆς ταινίας σχετικῶς μὲ τὴν φυματίωσιν καὶ τὰ αἴτια ἅτινα προκαλοῦν ταύτην.

— Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προβολῆς ὁ Διευθυντὴς τοῦ ΙΙΙ Γραφείου ἀνέπτυξε τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἣν ἐπέφερεν ἡ νόσος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὡς καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων δύναται αὕτη ν' ἀποφευχθῇ. Ἐν συνεχείᾳ προεβλήθη ταινία τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

— Συνεχίζονται τακτικώτατα τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς τῶν Βαθμοφόρων, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ διαλέξεις μὲ ὁμιλητὰς διαφόρους ἐπιστήμονας καὶ ἀνωτέρους ἀξιωματικούς.

—Ἡ νυκτερινὴ σχολὴ λειτουργεῖ κανονικῶς.

— Εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις Ἀγρινίου καὶ Ναυπάκτου ἐδόθησαν χοροὶ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας σημειώσαντες ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΑΡΤΑ. — Αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ διαλέξεις ἐξακολουθοῦν πάντοτε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Κατὰ τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτῶν ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μὲ θέμα: «Περὶ πρασίνου».

—Ὡσαύτως κατὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦ πρασίνου ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετὰ τμήματος Φαλαγγιτῶν καὶ βαθμοφόρων μετέβη εἰς τοποθεσίαν ἔξωθεν τῆς πόλεως ἔνθα οἱ Φαλαγγῖται ἐφύτευσαν δενδρύλλια εἰς ὁλόκληρον περιοχήν. Ἡ δενδροφύτευσις ἐγένετο ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας.

— Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῶν Σχηματισμῶν «Περὶ πειθαρχίας».

— Εἰς τὴν τελετήν, ἥτις ἐγένετο ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων, ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις συμμετέσχε διὰ σημαντικῆς δυνάμεως Φαλαγγιτῶν.

ΛΟΚΡΙΣ. — Ἐπὶ τῇ βάσει μηνιαίων προγραμμάτων, ἅτινα ἐκδίδει ἡ Ὑποδιοίκησις, οἱ Φαλαγγῖται τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν ἐξασκοῦνται στρατιωτικῶς.

—Ὡσαύτως αἱ ὁμιλίαι συνεχίζονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ.

Οὕτω ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως ἀνέπτυξε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τὸ θέμα: «Πατρὶς - Θρησκεία - Οἰκογένεια».

— Μὲ προθυμίαν καὶ ἐργατικότητα οἱ Φαλαγγῖται ἐπιδίδονται εἰς κοινωφελῆ ἔργα.

Εἰς ὁλοκλήρους περιφερείας καὶ γυμνοὺς λόφους ἐφυτεύθησαν περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας δενδρύλλια.

—Ὡσαύτως ὁλόκληροι λόχοι Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ βουνοῦ «Ρόδα» καὶ ἐφύτευσαν πλεῖστα δενδρύλλια.

—Ἡ αὐτὴ κίνησις παρατηρεῖται ἐκτὸς τῆς ἕδρας τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ εἰς ὁλοκλήρους τοὺς Σχηματισμοὺς της.

— Τὰ τμήματα Μεγαπλατάνου Ἀρκίτσης, Ἁγίου Κωνσταντίνου εἰργάσθησαν ἀξιεπαίνως, ἐδενδροφύτευσαν δὲ πολλὰς περιοχάς.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Κρήτης). — Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Λασηθίου ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἱεραπέτρας, πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησεν ἐπὶ τῶν σκοπῶν καὶ κατευθύνσεων τῆς Ὀργανώσεως, μετέδωκε δὲ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας του καλυφθείσης ὑπὸ ἐνθουσιωδῶν ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀνέπτυξεν εἰς τοὺς βαθμοφόρους ὡρισμένα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα καλέσας αὐτοὺς εἰς ἰδιαιτέραν σύσκεψιν, καὶ τοὺς ὑπέδειξε τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως τῶν νέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τόσα περιμένει ἡ Πατρίς.

Ἀκολούθως παρετέθη γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν βαθμοφόροι τῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὸ νέον οἴκημα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ στεγασθῇ ἡ Ὀργάνωσις.

—Ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἐφύτευσαν ἑκατοντάδας δένδρων εἰς τὰ πέριξ τῆς Νεαπόλεως μέρη, οἱ δὲ βαθμοφόροι παρηκολούθησαν σειρὰν μαθημάτων «Περὶ ἀεραμύνης» καθὼς καὶ ἄλλας μορφωτικὰς ὁμιλίας.

— Τὴν 14ην λήξαντος ἐδόθη χάριν ψυχαγωγίας παιδικὸς χορὸς ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως, εἰς τὸν ὁποῖον παρέστησαν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητής, ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, ὁ Γυμνασιάρχης, οἱ καθηγηταί, οἱ διδάσκαλοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

ΙΕΡΑΠΕΤΡΑ. — Οἱ Φαλαγγῖται, ἀκούραστα ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ πρασίνου, ἐδενδροφύτευσαν ὁλόκληρον τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, ὡς καὶ τὸν πέριξ τοῦ φρουρίου χῶρον.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Φαλαγγάρχην των οἱ Φαλαγγῖται εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἰσοπέδωσιν τοῦ νέου Γυμναστηρίου, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἀγώνων τῆς Ὀργανώσεως.

ΣΗΤΕΙΑ. — Οἱ Φαλαγγῖται τῆς πόλεώς μας ἐξέδραμον εἰς Μονὴν Ἀκρωτηριανῆς (Τοπλοῦ), ἔνθα τοὺς ἐγένετο θερμοτάτη ὑποδοχὴ παρὰ τῶν μοναχῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁ τετράρχης τῆς Φάλαγγος ὡμίλησε περὶ τοῦ ρόλου τῶν Ἱερῶν Μονῶν κατὰ τὰς διαφόρους ἀντιξόους περιστάσεις τῆς Πατρίδος μας.

ΧΑΝΙΑ (Κρήτης). — Ἡ ἐτησία χοροεσπερὶς τῆς Διοικήσεως ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς Γ. Δ. Κ., ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, ὁ Ὑποστράτηγος Διοικητὴς V Μεραρχίας μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, ὁ Δήμαρχος Χανίων, αἱ δικαστικαὶ ἀρχαί, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ὡς καὶ ἅπαντες οἱ ἀνώτατοι βαθμοῦχοι τῆς Περιφ. Διοικήσεως Χανίων.

Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ εἶχε διακοσμηθῆ καταλλήλως, αἱ δὲ εἰσπράξεις ὑπερέβησαν τὰς 80.000.

ΧΑΛΑΝΔΡΙΤΣΑ (Ἀχαΐας). — Ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Τετραρχίας, ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως καὶ τῶν πέριξ χωρίων. Αἱ εἰσπράξεις τῆς παραστάσεως ταύτης διετέθησαν ἅπασαι ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν.

— Ἐγένετο ἐπιθεώρησις ἁπάντων τῶν Σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ἀχαΐας.

—Ὑπὲρ τὰ 2.000 δενδρύλλια ἐφυτεύθησαν ἐντὸς τῆς κωμοπόλεως διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Τετραρχίας.

— Αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα. Πρὸς τὰ μέλη δὲ ὁμιλοῦν συχνὰ διάφοροι ἐπιστήμονες καὶ ἀνώτεροι δημόσιοι ὑπάλληλοι.

— Πρὸ τινος εἰς τὴν Τετραρχίαν ἱδρύθη Τμῆμα Θηλέων, γενικῶς δὲ εἰς ὁλόκληρον τὴν περιφέρειαν ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας παρατηρεῖται ἄθρόα.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. — Εἰς τὴν τελεσθεῖσαν τὴν 1ην Φεβρουαρίου τοπικὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Ναυπλιέως ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας συμμετέσχε διὰ κινητοποιήσεως ἁπάντων τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνος ἐγένετο ἀνὰ τὴν ἱστορικὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου. Ἐν συνεχείᾳ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Νομάρχην καὶ Γενικὸν Ἐπόπτην τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τὴν Περιφ. Διοικήτριαν ἠκολούθουν δύο φάλαγγες ἐν παρατάξει.

Τὴν ἑσπέραν ἐγένετο λαμπαδηφορία τῶν Φαλαγγιτῶν, ἐπηκολούθησε δέ, πρωτοβουλίᾳ τῆς Περιφερ. Διοικητρίας, μέγας χορὸς ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων. Αἱ εἰσπράξεις ὑπερέβησαν τὰς 20.000 δραχμῶν.

ΣΠΑΡΤΗ. — Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι συνεχίσθησαν τακτικώτατα εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς Θηλέων τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

— Εἰς τὴν Διοίκησιν Λακεδαίμονος ἤρχισε νὰ λειτουργῇ ἡ σχολὴ εἰδικότητος Νοσοκόμων.

— Οἱ διοργανωθέντες ὑπὸ τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν χοροὶ ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

— Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Νεολαίας συνε-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

χίζονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ. Καθημερινῶς δὲ δημιουργοῦνται νέοι Σχηματισμοί.

ΓΥΘΕΙΟΝ.— Ἅπασαι αἱ νέαι τῆς πόλεως ἔχουν ἐνταχθῆ εἰς τὰς Φάλαγγας τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Ἡ Σχολὴ Βαθμοφόρων λειτουργεῖ κανονικῶς.

— Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τὸ Γυμνάσιον διωργάνωσε μίαν μεγαλοπρεπῆ ἑορτήν, καθ' ἣν ἀνεπτύχθη τὸ θέμα «Ἰωάννης Χρυσόστομος».

ΝΕΑΠΟΛΙΣ—ΒΟΙΩΝ.— Καὶ ἐνταῦθα ἀθρόα παρατηρεῖται ἡ ἐγγραφὴ νέων μελῶν εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Νεολαίας.

— Ὁ συμπολίτης μας κ. Οἰκονομάκος ἐδώρησεν εἰς τὸν Σχηματισμὸν μίαν σημαίαν μετὰ τοῦ ἐμβλήματος τῆς Ε.Ο.Ν. Τὸν δωρητὴν ηὐχαρίστησε καὶ συνεχάρη διὰ τὴν εὐγενῆ του δωρεὰν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Λακωνίας.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ἐξακολουθοῦν μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζήλου αἱ συγκεντρώσεις τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς Διοικήσεως. Κατ' αὐτὰς ἀναπτύσσονται διάφορα θέματα ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως.

— Εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις καὶ κωμοπόλεις τοῦ Νομοῦ ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Σχηματισμῶν χοροεσπερίδες, αἵτινες ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

— Καθ' ὅλον τὸν Νομὸν διωργανώθησαν, πρωτοβουλίᾳ τῶν τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν., ἑορταὶ πρασίνου.

— Κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Νομάρχου καὶ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν., τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως ἐγκατεστάθησαν εἰς πολυτελὲς μέγαρον παρὰ τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως.

— Αἱ συγκεντρώσεις τῶν τμημάτων θηλέων τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν ἤρχισαν τακτικώτατα.

— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο δύο ὁμιλίαι πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας τῆς πόλεώς μας. Ἡ πρώτη ἐδόθη ὑπὸ τοῦ δασάρχου τῆς πόλεως, ἡ δὲ ἑτέρα ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων.

— Αἱ ψυχαγωγικαὶ ἐκδρομαὶ ἐξακολουθοῦν.

— Οὕτω τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀμαλιάδος ἐξέδραμεν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῶν βαθμοφόρων του εἰς Φραγκαβίλλαν.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἡ Φάλαγξ τῆς πόλεώς μας ἐξέδραμεν εἰς τὸ χωρίον Καστρὶ ἔνθα συνεκεντρώθησαν ἐπίσης οἱ λόχοι Γραικοχωρίου, Λαδοχωρίου, Νέας Σελευκείας, Καστρίου, Ἁγίου Βλασίου καὶ Μαυρουδίου.

— Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην τῶν τμημάτων ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη συστήσας φιλοπατρίαν, πειθαρχίαν καὶ ἐργατικότητα.

— Ὡσαύτως ἡ Φάλαγξ τῶν Φιλιατῶν καὶ Σουλίου ἐξέδραμον ἡ μὲν πρώτη εἰς «Βάναρη», ἔνθα ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν., ἡ δὲ δευτέρα εἰς τὸ Κεφαλόβρυσον.

— Τέλος ἡ Φάλαγξ τῆς Ἱστορικῆς Πάργας ἐξέδραμεν εἰς τὸν συνοικισμὸν Ἁγίας Κυριακῆς.

ΧΑΛΚΙΣ.— Ἡ Περιφ. Διοικήτρια συνεχίζουσα τὴν περιοδείαν της ἀνὰ τὸν Νομὸν Εὐβοίας, προβαίνει εἰς τὴν ἵδρυσιν νέων Σχηματισμῶν Θηλέων ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα ἄκρα τῆς Διοικήσεως.

— Οὕτω κατὰ τὴν Παρασκευὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος μετέβη εἰς Αἰδηψὸν καὶ Ἱστιαίαν μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ μὲ τὸν σκοπὸν ἱδρύσεως νέων τμημάτων θηλέων.

— Τὴν ἑπομένην, Σάββατον, ἡ Περιφ. Διοικήτρια μετέβη εἰς ἅπαντα τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα τῆς Ἱστιαίας ἔνθα ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτή. Κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονήν της ἀνέπτυξε τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ ἐθνικὸν ἔργον τῆς Ὀργανώσεως.

— Μετὰ ταῦτα ἐγένετο παρέλασις ὅλων τῶν τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. ἐνώπιον τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, τῆς Διοικητρίας καὶ τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως.

— Κατὰ τὴν παρέλασιν οἱ κάτοικοι ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας.

— Ἡ Περιφ. Διοικήτρια θὰ συνεχίσῃ τὴν περιοδείαν της καὶ εἰς Ἐρέτρειαν, Βάθειαν, Ἀλιβέριον καὶ Κύμην.

ΔΩΡΕΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ἐμποροβιομηχανικὴ Ἑταιρεία «Ἀσπρογέρακας καὶ Καραβότας» προσέφερεν εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν χίλια ἐμβλήματα Δικόχων.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν μετεδόθη ἡ πρώτη ὁμιλία τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τμήματος Ὁμιλιῶν - Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Δημητρίου Ἀλιπράντη, μὲ θέμα: «Γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Νέα».

— Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἡ 6η Δημοσία Διάλεξις, ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων τῆς Ε. Ο. Ν., μὲ ὁμιλητὴν τὸν κ. Σωτήριον Σκίπην καὶ θέμα: «Τὸ ἡρωϊκὸ πνεῦμα στὴ δημώδη μας ποίηση».

— Εἰς τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων θὰ ὁμιλήσουν ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν «Παρνασσὸν» ὁ κ. Β. Ν. Παπαδάκης, πρεσβευτής, τὴν 8ην Μαρτίου, ὁ κ. Ἰωάν. Σταματάκος τὴν 11 Μαρτίου καὶ ὁ κ. Ἀπ. Β. Δασκαλάκης τὴν 24ην Μαρτίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν ὑπεβλήθησαν τελευταίως ἀντίγραφα διαλέξεων αἵτινες ἐγένοντο εἰς διαφόρους Περιφερειακὰς Διοικήσεις καὶ Ὑποδιοικήσεις ὑπὸ βαθμοφόρων ἢ συνεργατῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

Αἰτωλοακαρνανίας: Τοῦ κ. Χαρ. Χατζηθάνου, «Σκοπὸς τῆς Ε. Ο. Ν.». Τοῦ κ. Ἀγησιλάου Παρτσάλη, καθηγητοῦ, «Σκοπὸς καὶ αἴτια προκαλέσαντα τὴν ἵδρυσιν τῆς Ε. Ο. Ν.».

Ἄρτης: Τοῦ κ. Π. Βασιλάκη, Νομάρχου καὶ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε. Ο. Ν., «Περὶ κομμουνισμοῦ» καὶ «Ἡ Νεολαία ὡς κοινωνικὸς παράγων». Τοῦ Φαλαγγίτου Τσουτσίνου, «Ἡ Νεολαία πρὸ καὶ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου».

Δράμας: Τοῦ κ. Ἀναστασίου Σωτηροπούλου, καθηγητοῦ, «Τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ ἐν τῷ βίῳ».

Εὐβοίας: Τοῦ κ. Εὐσταθίου Σχοινῆ, «Περὶ Σημαίας». Τοῦ κ. Κωνστ. Καραπάνου, Διευθυντοῦ τῆς Δημ. Ἐμπορ. Σχολῆς, «Συντελεσταὶ τῆς παραγωγῆς καὶ σύστημα αὐξήσεως ταύτης πρὸς εὐημερίαν τοῦ λαοῦ».

Ἠλείας: Τοῦ Ὁμαδάρχου Μυρτιᾶς κ. Α. Ἀραβαντινοῦ, «Ἡ θέλησις καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου». Τοῦ καθηγητοῦ κ. Ζώη Καρτάλου, «Γύρω ἀπὸ τὰ ἰδεώδη καὶ τὰς κατευθύνσεις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας» καὶ ἔντυπον τοῦ ἰδίου μὲ τὸν τίτλον «Πρὸς πνευματικώτερες καὶ ἀνώτερες κατευθύνσεις τῆς Νεολαίας μας».

Ἡρακλείου (Κρήτης): Τοῦ κ. Πέτρου Βάρβογλη, «Ὑψηλοὶ σκοποὶ καὶ ἐθνικαὶ κατευθύνσεις τῆς Ε. Ο. Ν.».

Ἰωαννίνων: Τοῦ κ. Δημητρίου Παπούλια, Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, ὡς Περιφερ. Διοικητοῦ, «Ἐχθροὶ καὶ φίλοι τοῦ Νέου Κράτους».

Καλαμῶν: Τοῦ Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ Μέσης Ἐκπαιδ., ὡς Περιφ. Διοικητοῦ, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς παραδόσεως τῆς Σημαίας εἰς τὰς νέας Φάλαγγας Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

Καστορίας: Τοῦ καθηγητοῦ κ. Μ. Ζαΐρη, «Αἴτια τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ διδάγματα ἐξ αὐτῆς». Τοῦ καθηγητοῦ κ. Χρήστου Γεωργίου, «Ἡ ἑλληνικότης τῆς Μακεδονίας». Τοῦ καθηγητοῦ κ. Κυρ. Κοφινᾶ, «Ἐθνικὴ πειθαρχία» καὶ τοῦ δημοδιδασκάλου κ. Γρ. Κωνσταντινίδου, «Οἱ νικηφόροι πόλεμοι τοῦ 1912 - 13».

Κερκύρας: Τοῦ Λοχίτου κ. Σ. Σκλαβενίτη, «Τὰ πεπραγμένα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος» καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Στεριώτη, «Ἡ Ἱστορία τῆς Κερκύρας» (Πρῶτον μέρος, προϊστορία καὶ τὰ πρῶτα ἱστορικὰ ἔτη, μέχρι τοῦ 360 π. Χ.).

Κυκλάδων: Τοῦ κ. Στυλιανοῦ Μαυρῆ, «Πατρίς, Θρησκεία, Οἰκογένεια καὶ καθήκοντα Νεολαίας».

Λακωνίας: Τοῦ Ὑποδιοικητοῦ κ. Γ. Τράγκα, «Ἀνταγωνισμὸς Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν» καὶ «Περὶ Πατρίδος». Τῆς δίδος Π. Λέκκα, «Ἡ εὐγνωμοσύνη μας εἰς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου», καὶ «Ὑποχρεώσεις τῆς Ε. Ο. Ν. πρὸς τὸ Νέον Κράτος», τῆς Ἄννης Φιλιπποπούλου.

Λαρίσης: Τοῦ κ. Π. Οἰκονομίδου, τετράρχου, «Κοινωνικὴ καὶ Οἰκονομικὴ Σημασία τῆς ἀποταμιεύσεως».

Λασηθίου (Κρήτης): Τοῦ κ. Ἐλευθερίου Βουκυκλάρη, κα-

ΤΙ ΦΟΡΟΥΣΑΝ ΟΙ ΠΑΠΠΟΥΔΕΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 711)

ται ἀπὸ πίσω χωρὶς νὰ τὰ φοροῦν. Ἦτο ἴδιον σκληραγωγίας νὰ φοροῦν τὶς κάππες ἀναρριχτὲς τὰ παλληκάρια.

Τοὐναντίον οἱ ἡλικιωμένοι καὶ οἱ ἀστοὶ ἔφεραν τὶς κάππες μακρύτατες, μὲ φαρδειὰ μανίκια καὶ φοδραρισμένες μὲ γοῦνες. Ἐντεῦθεν ἡ ἔκφρασις διὰ τοὺς ἀριστοκράτας «φαρδομάνικα». Καὶ ἡ ἔκφρασις: «καλὰ τὰ φαρδομάνικα, μὰ τὰ φοροῦν οἱ δεσποτάδες». Οἱ ἄρχοντες δηλαδὴ ἐχαρακτηρίζοντο ἀπὸ τὸ πλάτος τῶν μανικιῶν των. Εἶναι δὲ γνωστὸν καὶ τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Ναστραδὶν χότζα.

Τὸν εἶχαν καλέσει εἰς ἕνα τραπέζι καὶ ἐπῆγε μὲ τὰ καθημερινά του ροῦχα. Οἱ ὑπηρέται τὸν ἔδιωξαν. Τότε ὁ Ναστραδὶν Χότζας ἐπῆγε σπίτι του καὶ ἐγύρισε φορῶν μιὰ γοῦνα μὲ φαρδειὰ μανίκια. Καθὼς δὲ τοῦ ἔκαναν πανηγυρικὴν ὑποδοχὴ καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ περάσῃ, αὐτὸς ἔβαζε ἐμπρὸς τὰ φαρδειά του μανίκια, καὶ ἔλεγε στὰ μανίκια του:

— «Περᾶστε, περᾶστε».

Σήμερα τοὐναντίον γίνεται προσπάθεια καὶ ὑπάρχει τάσις νὰ ἐξομοιωθοῦν ὅλαι αἱ ἐνδυμασίαι εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἡλικίας. Αὐτὴ ἡ τάσις καταργεῖ τὴν ποίησιν τοῦ ἐνδύματος καὶ ἐμφανίζει τὴν κοινωνίαν μονότονο. Παλαιότερα ὑπῆρχε τέτοια διαφορὰ ὥστε καὶ τὰ κοσμήματα ἀκόμη νὰ ἀλλάσσουν. Στὰ χωριὰ δὲ τοῦ κάμπου τῶν Σερρῶν καὶ σήμερα ἀκόμη αἱ γυναῖκες κάθε χωριοῦ φοροῦν ὡρισμένου εἴδους ἀσημένιο δακτυλίδι καὶ ἀλλάσσει ἀπὸ τὸ δακτυλίδι ποὺ φοροῦν αἱ γυναῖκες ἄλλου χωριοῦ. Εἰς δὲ τὰ χωριὰ τοῦ κάμπου τῆς Καρδίτσης αἱ χωρικαὶ ποὺ λέγονται Καραγκοῦνες, φοροῦν ἄλλην ἐνδυμασία ἡ μεγαλυτέρα κόρη, ποὺ εἶναι ἕτοιμη εἰς γάμον, ἄλλην ἡ ἀρραβωνιασμένη, ἄλλην ἡ νεόπαντρη, ἄλλην ἐκείνη ποὺ εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο παντρεμένη, ἄλλην ἡ κόρη ποὺ ἔχει μεγαλύτερη ἐλεύθερη ἀδελφή. Καὶ τὸ ὄνομα Καραγκούνης καὶ Καραγκοῦνα ἐξηγοῦν πολλοὶ ὅτι σημαίνει αὐτὸν ποὺ φορεῖ μαύρη γοῦνα. Ἄλλοι ὅμως παράγουν τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ κάρα κινεῖν, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ καρὰ Γιουνάν. Καρὰ Γιουνὰν δὲ σημαίνει τὸν γνήσιον Ἕλληνα. Εἶναι δὲ καὶ τὸ τραγούδι τῆς «Καραγκούνας» ποὺ λέγεται στὴν Θεσσαλία καὶ στὴν Ἤπειρο. Τὸ τραγούδι ἀρχίζει ἔτσι:

«Γκοῦνα, γκοῦνα, γκοῦνα, Καραγκοῦνα
σένα πρέπουν, φῶς μου, τὰ σεγκούνια».

Μαῦρο ὅμως ἐξωτερικὸ ἔνδυμα ἡ σεγκοῦνι φοροῦν γενικῶς οἱ ἀγρόται, ἐνῷ οἱ ποιμένες προτιμοῦν γενικῶς τὰ λευκὰ μάλλινα ὑφάσματα. Οἱ δὲ πανύψηλοι ποιμένες τῆς Ἀρκαδίας, ποὺ λέγονται Βαλτετσιῶται, φοροῦν μακροτάτας λευκὰς μαλλίνους κάππας καὶ ἔχουν δεμένο τὸ κεφάλι μὲ μαῦρο ἢ καφεκόκκινο μαντῆλι. Οἱ Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Ἠπειρῶται ποιμένες, τοὐναντίον, ἔφεραν μικροὺς μαλλίνους σκούφους ποὺ ἔμοιαζαν μὲ μικρὰ χωρὶς φοῦντες φέσια. Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν χωριῶν τῆς Βερροίας, τῆς περιφερείας ποὺ λέγεται Ρουμλίνι, φοροῦν μαῦρα μαντήλια ποὺ τὰ κάνουν σὰν περικεφαλαία. Λέγουν δὲ ὅτι αὐτὸ τὸ κάλυμμα τὸ ἔχουν ἀπὸ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο. Σὲ μιὰ μάχη οἱ ἄνδρες παράτησαν τὰ ὅπλα, τὰ ἐπῆραν αἱ γυναῖκες καὶ ἔδιωξαν τὸν ἐχθρό. Τότε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐπῆρε τὰς περικεφαλαίας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς ἔβαλε στὰς γυναῖκας. Ἀπὸ τότε φοροῦν αὐτὸ τὸ κάλυμμα ποὺ μοιάζει μὲ περικεφαλαία. Εἶναι δὲ τόσο ὡραῖο, ὥστε ἀπηθανατίσθη καὶ εἰς τὰ γραμματόσημά μας. Τὰ εἰκοσάλεπτα γραμματόσημα παριστοῦν μιὰ γυναῖκα τοῦ Ρουμλινιοῦ μὲ αὐτὸ τὸ κάλυμμα. Καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἑλένη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου, εἶναι φωτογραφημένη μὲ αὐτὴν τὴν στολή. Καὶ ἡ παληὰ μας Βασίλισσα Ἀμαλία ἐφοροῦσεν ἐνδυμασίαν ποὺ τὰ διάφορα τμήματά της τὰ εἶχε ἐκλέξει ἀπὸ διαφόρους τόπους τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ κολακευθοῦν περισσότεροι τόποι. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐνδυμασίας λέγεται καὶ σήμερα «τῆς Ἀμαλίας».

Ἐπειδὴ αἱ τοπικαὶ ἑλληνικαὶ ἐνδυμασίαι εἶναι ἄπειροι καὶ καλλιτεχνικώταται, καὶ ἔχουν καὶ μεγάλην ἱστορικὴν σημασίαν, τὸ Κράτος φροντίζει διὰ τὴν διατήρησίν των. Εἰς δὲ τὰς μεγάλας μας ἑορτὰς γίνεται πολλάκις ἐπίδειξις τοπικῶν ἐνδυμασιῶν μὲ τοπικοὺς χοροὺς καὶ τοπικὰ τραγούδια. Εἶναι δὲ καὶ ἡ φουστανέλλα καὶ ἡ βράκα ἐπίσης ἐθνικαὶ καὶ ἡρωϊκαὶ ἐνδυμασίαι, γιατὶ τὴν φουστανέλλα ἔφεραν οἱ ὀρεσίβιοι ἥρωες τοῦ 1821, τὴν δὲ βράκα οἱ νησιῶται καὶ οἱ παράλιοι. Ἂν δὲ ἱδρύετο ἕνα μουσεῖο τῶν ἑλληνικῶν ἐνδυμασιῶν, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συγκεντρωθοῦν περισσότεραι ἀπὸ δυὸ χιλιάδες ἀνδρικαὶ καὶ γυναικεῖαι ἐνδυμασίαι. Γιατὶ κάθε τόπος ἔχει ὄχι ἕνα εἶδος ἀλλὰ πολλὰ εἴδη ἐνδυμασιῶν. Πολλαὶ δὲ ἐνδυμασίαι ἐπήγαιναν ἀπὸ πατέρα σὲ παιδί. Ἦσαν δὲ ἄνδρες οἱ ράπται καὶ τῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν, καὶ ἔρραβαν καθήμενοι κάτω καὶ σταυροπόδι. Γι' αὐτὸ λέγει καὶ τὸ τραγούδι:

«Τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα,
τῆς ρούσσας τὸ φουστάνι
σαράντα ράφτες τὄρραβαν
κι' ἐξῆντα μαθητάδες».

Καὶ σὲ ἕνα ἄλλο τραγούδι, στὸ τραγούδι τοῦ Χαρτζανῆ ἢ Χαρτζαρῆ, ποὺ εἶναι ἕνας νέος μεταμφιεσθεὶς εἰς γυναῖκα, ὑπάρχουν αὐτοὶ οἱ στίχοι:

«Ἀνδρίκια πιάνεις τὴν κλωστή,
ἀνδρίκια μπελονιάζεις
μοῦ φαίνεται μὰ τὸν σταυρὸ
τοῦ Χαρτζανῆ πῶς μοιάζεις».

Ἀλλὰ καὶ σήμερα ἀκόμη βρίσκονται στὰ ὀρεινά μας μέρη, ποὺ αἱ γυναῖκες διατηροῦν τὰς τοπικὰς ἐνδυμασίας, γέροι ραφτάδες ποὺ λέγονται καὶ τερζῆδες, ράβουν καὶ κεντοῦν τὰ σεγκούνια ἢ τὶς γιοῦρντες ἢ τοὺς μεντενέδες ἢ τὰ πεσλιὰ ἢ τὶς κάζάκες καὶ τραγουδοῦν, θυμούμενοι μὲ νοσταλγία τὰ παληά.

Οἱ ραφτάδες εἰς τὰ χωριὰ ἦσαν πλανόδιοι. Ἐπήγαιναν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν βοηθόν των, ποὺ λέγονταν μαθητής. Ἔτρωγαν καὶ ἐκοιμῶντο στὸ σπίτι ποὺ ἐδούλευαν. Ἐνῷ ἔρραβαν ἔλεγαν ἀστεῖα ἀνέκδοτα, ἦσαν δὲ καὶ τρομεροὶ καλοφαγάδες, καὶ εἶχαν μεταξύ των ἰδιαιτέρα μυστικὴ γλῶσσα. Οἱ λίγοι δὲ πλανόδιοι ραφτάδες ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμη, τὰ ἴδια ἔθιμα διατηροῦν.

Κ. Φαλτάϊτς

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΟΥ ΕΠΕΣΕΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 692)

ρας αὐτῆς κάμνει τὸν συνήθη περίπατόν του εἰς τοὺς δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅταν εὑρίσκεται εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Τριάδος, ἕνας ἄνθρωπος χυδαίου παρουσιαστικοῦ, ἐμφανίζεται ἐμπρός του. Ὁ Βασιλεὺς δὲν ὑποπτεύεται τίποτε καὶ προχωρεῖ. Ἀλλὰ μόλις προσπερνᾷ δέχεται ἐκ τῶν ὄπισθεν πυροβολισμοὺς παρὰ τοῦ ἀξέστου ἐκείνου ἀνθρώπου... τοῦ Ἀλεξάνδρου Σχινᾶ. Ὁ Γεώργιος Α΄ πλήσσεται καιρίως καὶ πίπτει ἀναίσθητος. Ἐπὶ φορείου μεταφέρεται ἀμέσως εἰς τὸ Παπάφειον Νοσοκομεῖον, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἐκπνέει χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ὁμιλήσῃ. Χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἐκφράσῃ τὸ παραμικρὸν παράπονον!......

* * *

Ἔτσι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α΄ ἔπεσεν ἐκτελῶν τὸ καθῆκόν του ἀπέναντι τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων. Καθηγίασε τὸ χῶμα ποὺ ἔθαψε μὲ τὸ τίμιον αἷμα Του. Καὶ μὲ τὸ αἷμα Του ὑπέγραψε τὸ αἰωνόβιον συμβόλαιον ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι καὶ θὰ παραμένῃ Ἑλληνική.

Ὁ Γεώργιος Α΄ ἦτο Βασιλεύς! Ἔπεσεν ὅμως ὡς φρουρὸς στρατιώτης ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ Προμαχῶνος ποὺ ὑπεστήριζε. Τὸ αἷμα Του ἔρρευσεν ἄφθονον! Ἀλλ' ἤνοιξε τοὺς δρόμους πρὸς τὰ ἑλληνικὰ πεπρωμένα: Πρὸς τὰς ἐθνικὰς διεκδικήσεις!

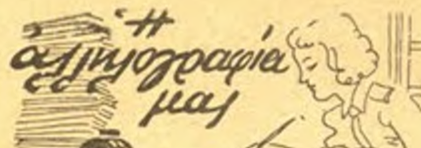
Ἄγγελος Μεταξᾶς

θηγητοῦ, τετράρχου, «Ἡ σημασία καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς 4ης Αὐγούστου» καὶ «Πειθαρχία καὶ καθήκοντα τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.». Τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἐμμ. Παπαματθαιάκη «Περὶ Σημαίας». Τοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ συνταγματάρχου κ. Γιαννικάκη, «Σκοπὸς καὶ ἀποστολὴ τῆς Ε. Ο. Ν.» καὶ «Τὸ καθῆκον γενικῶς». Τοῦ κ. Ἀντωνίου Ἀσπραδάκη, «Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ».

Η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΔΕΛΤΙΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Σχετικῶς μὲ τὴν δημοσίευσιν εἰς τὴν «Νεολαίαν» τῶν δελτίων κινήσεως τῶν Σχηματισμῶν καὶ Τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. Ἑλλάδος, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4682 (Χ—1/3) τῆς 25ης Ἰανουαρίου 1939 Ἐτ. Δ΄ Ἐγκύκλιος τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Ἅπαντα τὰ δελτία κινήσεως ἵνα δημοσιεύωνται, δέον ὅπως ἀποστέλλωνται συμφώνως πρὸς τὰς παρεχομένας ὁδηγίας τῆς ὡς ἄνω Ἐγκυκλίου.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν.)

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ἀλληλογραφίαν καὶ συνεργασίαν νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι διευκολύνουν πολὺ τὴν σύνταξιν ἐὰν τὸ κάθε τι ποὺ μᾶς στέλλουν τὸ γράφουν χωριστὰ καὶ πάντοτε στὴ μιὰ σελίδα τοῦ φύλλου. Δηλαδή: Ἄλλο χαρτὶ ἡ ἐπιστολή, ἄλλο τὸ ποίημα, ἄλλο τὸ σταυρόλεξο καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὄχι ὅλα μαζί.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΛΟΚΡΙΔΟΣ. Ἅπαντα τὰ δελτία, τὰ ἀποστελλόμενα συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 4682/25-1-39 ἐτ. Δ΄ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, δημοσιεύονται τακτικῶς εἰς τὴν «Νεολαίαν». Παρακαλοῦμεν τοῦ λοιποῦ νὰ ἐφαρμόσητε τὰς παρεχομένας ὁδηγίας διὰ τῆς ὡς ἄνω ἐγκυκλίου. Αἱ φωτογραφίαι διαβιβάζονται εἰς τὴν Σύνταξιν τῆς «Νεολαίας», ἥτις καὶ ἐπιλέγει τὰς πρὸς δημοσίευσιν.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΔΩΡΙΔΟΣ. Μόνον τὰ ἀποστελλόμενα συμφώνως τῇ ἐγκυκλίῳ 4682 δημοσιεύονται εἰς τὴν ἐπίσημον κίνησιν.

(Γραφεῖον Τύπου Κεντρικῆς Διοικήσεως)

ΣΠ. ΕΛ. ΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ, Πειραιᾶ. Τὸ αἴνιγμά σας: «Ἐξ Ἀδὰμ ἀνεγείρει — καὶ νεκροὺς ἀναστήνει — ὅταν δὲ ἀποθάνῃ — κανεὶς τὰ ὀστᾶ της δὲν τὰ θάνει», Ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἔχει ὡς λύσιν τὴν «κανάτα». Δὲν συμφωνοῦμεν... Αἱ ἄλλαι ἀσκήσεις γνωσταί. — Ν. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ, Σκαπανέα. Αἱ λύσεις τοῦ σταυρολέξου, τοῦ «15» καὶ τοῦ τριγώνου, ἀπολύτως ὀρθαὶ καὶ σᾶς συγχαίρομεν. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ. Μᾶς γράφετε: «Ἐμπρός! Ὁ Ἀρχηγὸς ἄνοιξε τὸν δρόμον ποὺ θ' ἀκολουθήσουν οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος. Τὸν δρόμον ποὺ θὰ φέρῃ τὴν Ἑλλάδα στὴν παλαιά της δόξα. Ναί! Εἶναι ὁ δρόμος ποὺ θὰ φέρῃ τὴν πατρίδα μας στὰ τρανά της μεγαλεῖα. Θὰ κουρασθῶμεν μὰ θὰ φθάσωμεν στὸ ποθητὸν μὲ ἡγέτην τὸν μεγάλον Βασιλῆα καὶ πλάϊ εἰς Αὐτὸν τὸν δαφνοστεφανωμένον Ἀρχηγόν! Ἐμπρός, πάντα ἐμπρός». Τὰ σταυρόλεξά σας ἐλήφθησαν. — Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Διαβάσαμε τὸ ποίημά σας. Δὲν εἶναι καλό. Δὲν «στέφει» ἡ Σημαία. Ἔπειτα χωλαίνει ἡ στιχουργία. Διάβασε καὶ ἐργάσου. Δούλεψε τὸ στίχο σου. Ὑπάρχει πάντοτε τὸ ἀξίωμα ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν γίνεται ἀλλὰ γεννιέται. Ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα ταλέντα καλλιεργοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται μὲ τὴν μελέτη. — Γ. Σ. ΚΑΛΟΓΡΑΙΝΗΝ καὶ Ι. Δ. ΜΑΡΟΥΓΚΑΝ. Τί ποίημα εἶναι αὐτό, βρὲ παιδιά μου. «Στὸ δολοφόνο ἰατρό». Πρὸς Θεοῦ! Δὲν εἶναι γιὰ σᾶς τέτοια ποιήματα. Προσέχετε, προσέχετε. — ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΗΝ ΚΟΛΛΙΑΝ. Μᾶς γράφετε: «Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιασμένους νέους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἐγώ, ἁγνὸς εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ εἰς τὰς πατροπαραδότους ἀρχὰς καὶ παραδόσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, θερμὸς ὀπαδὸς τοῦ καθεστῶτος τῆς 4ης Αὐγούστου, σᾶς στέλλω σήμερον ἕνα ποιηματάκι ἀφιερωμένο στὴν 4η Αὐγούστου». Μπράβο. Τὸ ποίημά σας παρεδόθη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — ΒΑΣ. ΓΑΒΡΙΗΛ ΑΝΔΡΕΟΥ, Λοχίαν. Μᾶς γράφετε: «Ἄγρυπνος μέσ' στὸ σκοτάδι, μέσ' στ' ἄγρια λαγκάδια, στὰ χιόνια σὲ φυλάγω, ὦ Πατρίδα ἀγαπημένη. Τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσα μπροστὰ σὲ σένα καὶ στὴν ἀνώτερη δημιουργικὴ δύναμι, μὲ τὰ τρία δάχτυλα ψηλά, δὲν θὰ τὸν ξεχάσω. Τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν αἰσθάνθηκα καὶ ἔνοιωσα τὰ στήθη μου νὰ γεμίζουν ἀπὸ ἀνακούφισι, γιατὶ μὲ ἐμπιστεύτηκες νὰ φυλάξω τὴν τιμή σου, τὴν ἱστορία σου, τὴν οἰκογένειά μου, τὰ κόκκαλα τῶν προγόνων μου. Τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Συνόρων, τὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν σου». — ΒΑΣΙΛ. ΚΑΤΣΑΒΟΝ, Λάρισαν. Μᾶς γράφεις: Νοιώθωντας τὴν μεγάλη εὐεργεσία ποὺ προσφέρει τὸ περιοδικό σας στὴν ἑλληνικὴ νεότητα, φωτίζοντας τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς μας, θερμαίνοντάς μας μὲ τὴν ἐθνικὴ φλόγα, σᾶς εὐχαριστῶ. Εὐχαριστῶ καὶ τὸν Μεγάλο μας Κυβερνήτη, ποὺ ἕναν - ἕναν μᾶς ἔβγαλε μέσα ἀπ' τὸ βοῦρκο ποὺ εἴχαμε βουτηχθῆ, μᾶς ξέπλυνε μὲ τὸν ἱδρῶτα Του τὶς λάσπες ποὺ εἶχαν κολλήσει στὶς ἀθῶες μας ψυχές, κι' ἀφοῦ μᾶς δρόσισε μὲ τὰ ὑψηλὰ ἑλληνικὰ ἰδανικά, σὰν καλὸς ποιμενάρχης μᾶς ὁδηγεῖ τώρα ἐκεῖ ποὺ κι' οἱ πρόγονοί μας εἶχαν φθάσει». Τὸ ποίημά σου καλό! — ΑΝΔΡΕΑΝ Ι. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΝ, Κόρινθον. Ἀπὸ τὰ γράμματά σου, τὴν ὀρθογραφία σου βγαίνει ὅτι ἢ εἶσαι πολὺ μικρὸς ἢ ὅτι δὲν ξέρεις πολλὰ γράμματα, ἂν εἶσαι μεγάλος. Μὰ καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις νομίζομε ὅτι ἔχεις ταλέντο. Μὴ βιάζεσαι νὰ δῇς δημοσιευμένα τὰ ποιήματά σου. Ἂν εἶσαι μικρὸς ἔχε θάρρος. Θὰ ἀναδειχθῇς. Ἂν εἶσαι μεγάλος διάβαζε. Καὶ μὴ ξεχνᾷς ὅτι ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά! — ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ἐνταῦθα. Ἐδιαβάσαμεν τὴν ἐπιστολήν σας καὶ λαμβάνομεν ὑπὸ σημείωσιν τὴν σύστασίν σας. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶναι εὔκολος ἡ ἱκανοποίησίς σας. Ἀργότερα ἴσως. Πρὸς τὸ παρὸν παρακολουθῆτε τὰ ὡραῖα ἀναγνώσματα τῆς ἀνακαινισθείσης «Νεολαίας». — ΠΙΕΡΡΟΝ Β. ΔΟΥΚΑΚΟΝ. Ἐλήφθη τὸ ποίημά σας καὶ παραδίδεται εἰς ἐπιτροπήν. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Διαβάσαμε, ἀγαπητέ μας φίλε, τὸ «Ἕνας ἀθάνατος νεκρός». Εἶναι καλὸ γιὰ ἕνα ἱεροσπουδαστή. Κάτι ἀνώτερο ἀπὸ ὅ,τι μποροῦσε νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ νέο τῆς ἡλικίας σας. Ἴσως ἴσως ὅμως χρειάζεται μιὰ περισσότερη ἐπεξεργασία τὸ θέμα, λιγώτερος λυρισμὸς καὶ πιὸ πολὺ ἱστορία. Ἔπειτα ὁ Μαβίλης δὲν ἦταν γέρος. Πέθανε νεώτατος, ποὺ καὶ σήμερα ἂν ζοῦσε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῇ τέτοιος. Πάντως ἡ ἐπικαιρότης παρῆλθε. Τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ γράψετέ το μὲ λιγώτερο λυρισμὸ καὶ μὲ πιὸ περισσότερη ἱστορία. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΜΠΑΛΑΣΚΑΝ, Ἀνδρίτσαιναν. Μᾶς γράφεις: «Ἐὰν ἦτο δυνατόν, ὁ χαλύβδινος αὐτὸς ἄνδρας, ὁ ἀλάθητος αὐτὸς ὁδηγός, ὁ μέγας αὐτὸς κυβερνήτης τοῦ σκάφους τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ποὺ λέγεται Ἰωάννης Μεταξᾶς, νὰ περιέλθῃ ἀγνώριστος τὶς ἐπαρχίες, θὰ ἔβλεπε καὶ θὰ ᾐσθάνετο μόνος του τὸν σεβασμόν, τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ἀγάπην ποὺ τρέφει δι' αὐτὸν ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ἀπὸ τὸν πρεσβύτερον μέχρι τοῦ μικροῦ Σκαπανέως, ἀπὸ τὸν φτωχὸ καὶ ἁπλοϊκὸ γεωργὸ μέχρι τοῦ μεγάλου γαιοκτήμονος, ἡ λέξεις «Γιάννης Μεταξᾶς» εἶναι κάτι τὸ ἱερόν, τὸ ἰδεῶδες, τὸ ὑψηλόν, τὸ λατρευτόν, τὸ ἰδανικόν». Ὁ Διάλογός σας ἐδόθη πρὸς κρίσιν εἰς ἐπιτροπήν. — Δ. Ι. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ, ἐνταῦθα. Ἐκτὸς τῆς πυραμίδος, ἡ ὁποία ἄλλως τε εἶναι δύσκολος εἰς τὴν λύσιν της, αἱ ἀσκήσεις σου δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. — Λ. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Αἱ λύσεις σου ὀρθαί. Αἱ ἀσκήσεις σας πολὺ καλαί. Θὰ δημοσιευθοῦν. — Α. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΝ, Καλλιθέαν. Ἡ ὡραία σας ἄσκησις δημοσιεύεται. — Δ. ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΝ, ἐνταῦθα. Τὰ Σταυρόλεξά σου εἶναι καλά, ἀλλὰ θέλομεν βεβαίωσίν σου ὅτι εἶναι ἰδικά σου, πρωτότυπα. — Δ. Θ. ΜΠΑΛΝΤΑΝ, Πύλον. Τὸ συλλαβικόν σου τετράγωνον εἶναι καλό, ἀλλὰ δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. — Γ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ, Τρίπολιν. Ἐξαιρετικῶς καλὸν τὸ σταυρόλεξόν σου. Θὰ δημοσιευθῇ. — Χ. Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Θεσσαλονίκην. Τὰ σταυρόλεξά σου δὲν εἶναι ἄσχημα, ἀλλὰ παρουσιάζουν τὸ ἐλάττωμα τῶν πολλῶν μαύρων τετραγωνιδίων ἔναντι τῶν λευκῶν. Πάντως, εἶναι πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα. — Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, ἐνταῦθα. Ἔλαβε σειρὰν δημοσιεύσεως. — ΝΙΚ. ΜΥΛΩΝΑΚΟΝ. Ἔχει πολλὰ ὡραῖα σημεῖα τὸ σταυρόλεξό σου, ἀλλὰ δυστυχῶς παρουσιάζει καὶ ἀτέλειες. Μὴ θυσιάζῃς στὴν συμμετρία τῶν μαύρων τετραγωνιδίων τὴν οὐσία τοῦ σταυρολέξου. Τά: ΙΜΚ, Ντί, ρίν, ΗΟΤ, Σαρδανάπαλη, ΙΤΟ, σφα, ΣΚΠ κλπ., δὲν δικαιολογοῦνται σὲ ἕνα σταυρόλεξο 11×11, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τόσα πολλὰ σκάρτα. — Μ. Γ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΝ, Ναύπλιον. Τὸ «γεωγραφικό» σου δὲ λέει τίποτα. Ἔβαλες ὁριζοντίως 6 λέξεις, χωρὶς νὰ διασταυρώνωνται σὲ κανένα σημεῖο μὲ κάθετες λέξεις. Πρέπει νὰ μελετήσῃς πρῶτα τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται τὰ σταυρόλεξα. — Ν. Δ. ΠΑΥΛΟΥ, Κύμην. Ἔχει ἀρκετὲς ἀτέλειες τὸ σταυρόλεξό σου (ἐπιζ. ὀθώνη, ἐνῷ εἶναι ὀθόνη, ΑΓΝ, κλπ.). — ΙΩ. Β. ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Ἀνεπιτυχές, ἐφ' ὅσον τὸ τηλέφωνον δὲν κάνει «ντρύ». Δὲν προσέχεις ἐξ ἄλλου στὶς ὀρθογραφίες. Σοῦ συνιστοῦμε νὰ κάνῃς πνευματικὲς ἀσκήσεις εὐκολωτέρου εἴδους. — Τ. Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνδρίτσαιναν. Κι' ἀπὸ τὶς νέες σου ἀσκήσεις θὰ δημοσιευθοῦν μερικές. Μπράβο. — ΑΘ. Λ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνδρίτσαιναν. Ἡ σπέτσα - σπέτσες (πιπεριές), εἶναι λέξις ἰδιωματικὴ τῆς Πελοποννήσου, ἡ ὁποία εἶναι ἄγνωστη στὴν ἄλλη Ἑλλάδα. Τέτοιες λέξεις νὰ τὶς ἀποφεύγῃς. Ἀπὸ τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. — Δ. Β. ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΝ, Πύλον. Θὰ δημοσιευθῇ. — Π. Γ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ, ἐνταῦθα. — Καλό, ἀλλὰ παρουσιάζει δυσχέρεια στὴ δημοσίευσι, λόγῳ τοῦ μεγέθους του. Πάντως τὸ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν. — Σ. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΝ, Φιλιατρά. Ἀπὸ τὰ τρία αἰνίγματα παραθέτεις τὴ λύσι τοῦ ἑνὸς μόνον. Γιατί; Πάντως ὅλα εἶναι ἀκατάλληλα, καὶ κυρίως γιατὶ εἶναι γραμμένα σὲ γλῶσσα παγερῶς ἀρχαΐζουσαν. Στεῖλε μας κάτι δικό σου, πρωτότυπο, γραμμένο στὴ γλῶσσα σου. — ΝΙΚΟΝ Π. ΖΕΡΒΑΝ, Μεταμόρφωσιν Κοζάνης. Ἐλήφθη. — ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ ΜΥΛΩΝΑΚΟΝ, Γύθειον. Τὸ σταυρόλεξον παρεδόθη εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην, θὰ πάρῃς δὲ ἰδιαίτερη ἀπάντησι ἀπὸ αὐτὴ τὴ στήλη. Τὸ «Φωτογωνιὰ χωριάτικη» καλό. Λίγο δούλεμα ἤθελε. Θὰ διορθωθῇ. Ἡ «Γλυκειὰ Πατρίδα» καλὸ ἐπίσης. — ΙΩΑΝΝΗΝ Α. ΤΟΛΙΔΗΝ. Ἐλήφθη τὸ δελτάριόν σου. Μπορεῖς νὰ στέλλῃς συνεργασίαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν κίνησιν, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἐγκεκριμένη ἀπὸ τὸ αὐτοῦ τμῆμα τῆς Ε.Ο.Ν. — ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Κ. Τὸ ποιηματάκι σας συμπαθητικό. Ἔχει ἔμπνευσι. Χωλαίνει ὅμως ἡ στιχουργία. Δὲν θὰ δημοσιευθῇ. Ξέρετε γιατί; Γιατὶ πρέπει νὰ ἐργασθῇς ἀκόμη γιὰ νὰ δῇς δημοσιευμένο ποίημά σου. Ἐργάζου. Ἐργάζου. Καὶ θὰ γράψῃς μιὰ μέρα καλά, ἀρκεῖ ν' ἀκούσῃς τὶς συμβουλές μας. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΜΑΝΕΚΑΝ, Πωγωνιανήν. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Καὶ βέβαια. Πρέπει νὰ εἶσθε, ὅπως μᾶς γράφετε, ὅλοι σας «ἀφωσιωμένοι στὸ Μεγάλο μας Βασιλέα καὶ τὸν ἀκάματο Κυβερνήτη καὶ Ἀρχηγὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν». Τὰς ἀσκήσεις σας παρεδώσαμεν εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην, ἐπ' αὐτῶν δὲ θὰ πάρῃς καὶ τὴν ἀπάντησιν.

ΕΝΑΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 687)

ἔκανε ἀλησμόνητη ὁ δροσερὸς καὶ μυρωμένος ἀέρας, ἡ μυρωδιὰ τῶν κρεάτων τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ ἔψηναν, ἡ ὄμορφη φωτιὰ μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος καὶ τὸ θέαμα τοῦ Ταϋγέτου, ποὺ ὕψωνε τὴν κορυφή του ὡς τ' ἄστρα. Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα τὸν ἔκανε ὑπερήφανο τὸ συναίσθημα πὼς μεγάλωσε πιά, ἔγινε ἄντρας!

Τὰ νύχτα ἐκείνη ὅλα τὰ παιδιὰ κοιμήθηκαν χάμω στὸ χῶμα, ἐνῷ γύρω ξαγρυπνοῦσαν τὰ σκυλιά.

★

Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ Ἀλκιδάμας μεγάλωσε πιὰ κι' ἔγινε ἄντρας πραγματικός. Στὰ γυμνάσια εἶχε γίνει ὁ πρῶτος ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του. Τὰ ξεπερνοῦσε στὸ πήδημα, στὸ λιθάρι καὶ στὸ κοντάρι. Μὰ ἐκεῖ ποὺ εἶχε φτερὰ ἦτανε τὸ τρέξιμο. Ἔλαβε μέρος στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες καὶ νίκησε στὸ τρέξιμο δυὸ φορές. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐξητωκραύγασαν καὶ τὸ ὄνομα τῆς Σπάρτης δοξάσθηκε στὸ στάδιο τῆς Ὀλυμπίας. Τί ὡραῖος ἦταν, ὅταν τοῦ φοροῦσαν τὸ στεφάνι τοῦ νικητοῦ! Γιατὶ ὁ Ἀλκιδάμας μὲ τὰ γυμνάσια εἶχε κάνει ὄμορφο σῶμα. Μαῦρα μάτια καὶ μαῦρα μαλλιά, ὡραῖο κεφάλι, πλατὺ στῆθος καὶ ψηλοὺς ὤμους, χέρια καὶ πόδια δυνατὰ καὶ εὐκίνητα. Πόσο τὸν ἐκαμάρωνε ὁ πατέρας του!

Εἶχε λάβει μέρος σ' ὅλες τὶς μάχες καὶ πρῶτος εἶχε ἀναβῆ τὰ τείχη σὲ πολλὰ κάστρα. Ἡ μητέρα του τοῦ ἔδινε γελαστὴ καὶ περήφανη κάθε φορὰ τὴν ἀσπίδα, γιατὶ ἤξερε πὼς θὰ τὴν φέρῃ πάντα νικητής.

Ὅλοι τὸν καμάρωναν στὴ Σπάρτη γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ τοὺς καλούς του τρόπους στοὺς μεγαλειτέρους του. Κι' οἱ μητέρες ἔλεγαν στὰ παιδιά τους: «Νὰ γίνετε σὰν τὸν Ἀλκιδάμα».

Ἀργότερα ὁ Ἀλκιδάμας διηγῶταν πὼς σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ ὁδηγό του εἶχε τὰ πρῶτα ἐκεῖνα λόγια τῆς μητέρας του:

«Παιδί μου, ἀπὸ τώρα καὶ πέρα μητέρα σου θὰ εἶναι ἡ Σπάρτη. Καὶ μὴ ξεχνᾷς πὼς ὁ πατέρας σου νίκησε πάντα στὶς μάχες ποὺ πῆρε μέρος».

Κ. Ρ.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

